Bocanila #3

Alice CLAYTON

Căsuța de la malul mării

roman

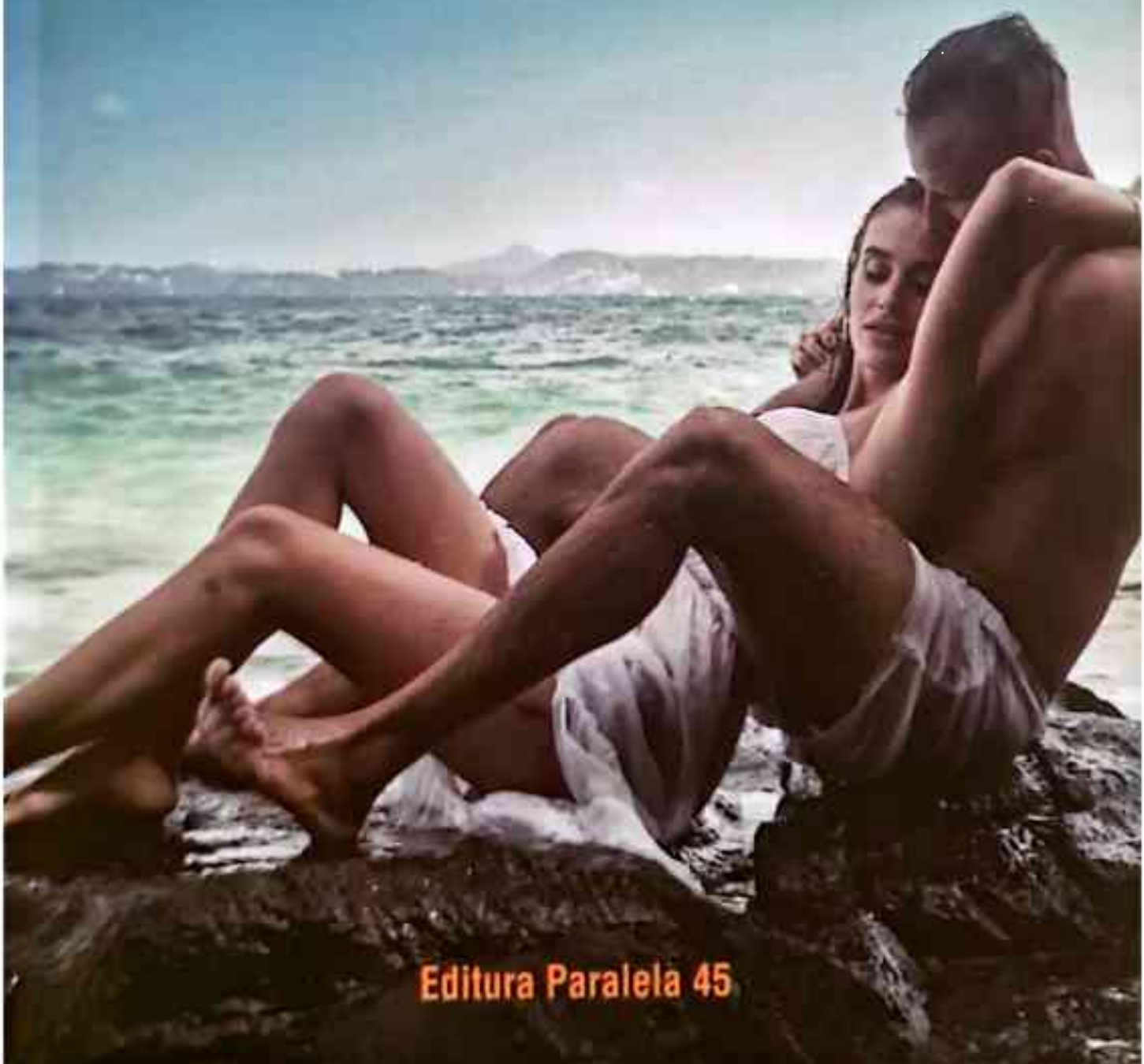

Editura Paralela 45

Alice
CLAYTON

Căsuța de la malul mării

Bocănilă #3

Traducere din limba engleză de
Roxana Mirică

Editura Paralela 45

Dedic această carte minunatelor autoare care muncesc din greu
să ne hrănească dependența de romane de dragoste.
Eu una am mereu nevoie de câte-o doză.

Mulțumiri

Această carte mi-a fost inspirată de o vacanță pe care am petrecut-o acum câțiva ani în munții din statul Carolina de Nord. Înconjurată de minunatul cătun Cashiers, cu lacurile, munții, liniștea și pacea lui, m-am întrebat cum ar fi dacă aș trăi într-un loc atât de magic. Dacă idilele înfloresc aici la fel de natural precum copacii superbi și florile magnifice, ori dacă trebuie cultivate ca peste tot în lume. Și cum ar fi, pentru o devoratoare de cărți romantice, să fie smulsă din viața ei de zi cu zi și aruncată în mijlocul unei fantezii. Cum ar reacționa? Ar mai vedea romantism peste tot? Ca o dependentă de filme porno care începe să-și imagineze că băiatul cu pizza vine doar pentru a-și livra propria marcă de salam? (Între noi fie vorba, asta nu se întâmplă niciodată, în caz că v-ați întrebat.)

Și oare o dependentă de romane de dragoste va începe să creadă că toți bărbații sunt precum ceapa, cu mai multe straturi? S-ar gândi că în fiecare trup atrăgător există un pirat sau un prinț în exil? L-ar rata pe adevăratul erou doar pentru că acesta poartă sacou din tweed în loc de mantie și spadă?

Am amestecat puțin aceste idei: am înlocuit munții cu orașul de coastă Mendocino, la fel de magic, și astfel a luat naștere acest roman.

Dar nașterea n-a fost tocmai ușoară. Nu, nu, puicuțelor, mama Alice mai că și-a pierdut mințile, și-așa cam tulburate, din cauza asta! Cartea asta s-a luptat cu mine, m-a lovit, și-a scos ghearele și a încercat să mă sfâșie în două. În final, am câștigat. La limită. Și asta se datorează numai faptului că am avut cea mai minunată echipă care m-a încurajat și a luptat alături de mine.

Mă refer la Micki Nuding, editoarea mea, care, într-un final, a îndrăznit să-mi spună că predarea manuscrisului cu două minute înainte de expirarea datei-limită (ora Coastei de Vest) nu este acceptabilă, tehnic vorbind. Cu toate astea, l-a primit. Și i s-au aprins călcâiele după Clark.

Mă refer la Christina Hogrebe, agenta care-şi agită pompoanele exact atunci când trebuie şi care mă lasă să stau în peştera mea atât cât e nevoie. Din moment ce-mi predau romanul cu două minute înainte de expirarea termenului-limită. Şi ei i s-au aprins călcâiele după Clark.

Mă refer la Jessica Royer-Ocken, cutia mea de rezonanţă şi corectoarea absolută a virgulelor şi a punctelor şi virgulelor. Dragile mele, mi-a ţinut pumnii încă din clasa a patra şi mi-a rămas fidelă până azi. Şi ei i s-au aprins călcâiele după Clark.

Mă refer la Nina Bocci, experta mea în taco şi în existenţă. A stat în faţa mea în holul hotelului Westin St. Francis, din San Francisco, cât timp am scris ultimii 20 de kiloocteţi din cartea asta şi a mâncat ramen într-un restaurant chinezesc, deşi o speria ideea şi nu voia decât o pizza. Şi ei i s-au aprins călcâiele după Clark.

Nu în ultimul rând, mă refer la Christina Lauren, care mereu şi-a dorit ce e mai bun pentru mine, mai ales când îi făceam rost de permise de acces rapid la montagnes russes în parcul Disney. Mulţumesc şi echipei de publicitate, în special lui Kristin şi Jules, care m-au scăpat de răul de maşină. Pe partea de presă, le mulţumesc lui Louise şi lui Jen, care mi-au permis să le arăt poze cu femei cărora le zburau „hotdogi" prin faţă, iar ele au înţeles mesajul pozelor, dar m-au înţeles şi pe mine. Ah, da, şi m-au ajutat să creez miracolul care este azi viaţa mea.

Mulţumesc familiei mele, care include rude apropiate, îndepărtate, asimilate şi nou create. Voi mă lăsaţi să fâlfâi steagul excentricităţii, iar pentru asta vă voi fi mereu recunoscătoare.

Domnului Alice... degetele tale sunt ale mele şi numai ale mele.

Echipa care mă susţine este o reţea imensă de persoane extraordinare, care se întinde în toată lumea. *Tweet*-urile, e-mailurile, recenziile, încurajările, tot ceea ce faceţi voi, cititoarele mele, când recomandaţi cartea pe care tocmai aţi terminat-o de citit şi când îmi spuneţi că abia aşteptaţi următorul meu roman – puicuţelor mele amatoare de chick-lit le sunt cea mai recunoscătoare.

Aşadar citiţi, bucuraţi-vă, chicotiţi, leşinaţi, e OK. Devoraţi în continuare toate romanele minunate de dragoste care se scriu încă şi, vă rog, când daţi peste unul bun, recomandaţi-l şi prietenelor voastre. Când împărtăşeşti înseamnă că-ţi pasă.

Alice
XOXO

Capitolul unu

Din vârful unei coline singuratice, Vivian contempla marea agitată. Voluptoasă și sculpturală, silueta ei se profila frapantă. Precum sirena care pretindea că este, privea spre vest. O corabie întunecată apăru la orizont, iar la vederea sa pulsul ei se înteți. Să fie tenebrosul căpitan al piraților care îi tulbura visele? Trăsăturile acelui războinic înalt și aprig trădau furie. Și pasiune. Doar cât o privea, și coapsele ei începeau să tremure. Dintr-o atingere... implozia.

Era chiar el? Întorcându-se din ținuturi îndepărtate și din aventuri la care ea putea doar să viseze? Ar jefui-o și i-ar devasta trupul așa cum numai el știa să o facă? Oare piratul i-ar oferi comoara bărbăției lui? Sau ar arunca-o ca pe o pradă fără valoare?

Ar vrea el asta?

Ar vrea?

Ar vrea și un Dr. Pepper dietetic?

Stai, *ce?*

Am fost smulsă din fantezia mea cu piraţi de vocea nazală şi miorlăită a lui Richard Harrison, expertul contabil.

— Îmi aduci încă un Dr. Pepper dietetic, te rog? Iar pentru domnişoara încă un... Tu ce vrei, Viv?

— Whisky. Cu apă. Sec, i-am răspuns, privind dincolo de masă la cel mai recent specimen din lunga mea colecţie de întâlniri aranjate.

Aranjate de mama – un prim indiciu care ar fi trebuit să mă facă să refuz şi să o iau la sănătoasa. Nu că n-ar fi avut gusturi bune, Richard era o bunăciune. Retrag ce-am spus: o bunăciune, dacă ar fi fost genul meu.

Păr şaten, ochi căprui. Pantaloni de doc maro, şifonaţi la perfecţie. Cămaşă albă. Dinţi albi. Orbitor de albi, aş spune. Eram convinsă că, atunci când zâmbeşte, încep să sune clopoţei. Oare de fiecare dată când un expert contabil zâmbeşte, unei zâne îi cresc aripi?

Doamne, Viv, adună-te!

Mi-am sorbit whiskyul, strâmbându-mă nu doar din cauza arsurii, ci şi din cauza turnurii pe care o luase discuţia. Legislaţie fiscală la aperitiv. Nimic nu se compară cu o salată cu brânză burrata caprese, asezonată cu profiturile rezultate din investiţii de capital.

Am supravieţuit primelor douăzeci de minute ale întâlnirii dezastruoase a săptămânii lăsându-mi mintea să rătăcească în locul meu preferat, *sediul central Romane Romantice.* Dar nici reveriile cu piraţii care îmi scotocesc în chiloţi nu mă putea scuti de bâzâitul domnului maro-maro-maro-alb-alb-alb plictisitor.

Mi-am lăsat ochii să colinde prin restaurant, pipăindu-mi micul medalion de la gât. De un roz-ivoriu, micuţa camee era o moştenire de familie şi îmi fusese oferită la treisprezece ani, la slujba de confirmare. Familia mea încă era activă în sânul bisericii, spre deosebire de mine. Totuşi, îmi plăcea la nebunie peştele prăjit, că era post sau nu. Cu un praf de vinovăţie, mulţumesc! Aşa se explică de ce mă aflam acolo într-o seară de vineri, în loc să mă relaxez acasă cu o carte bună.

Chiar deasupra bijuteriei de familie se afla o faţă „încadrată de şuviţe de păr creţ negru-tăciune, cu pielea aurie şi ochi de un verde-marin". Aşa mă vânduse mama lui Richard Harrison, expertul contabil şi miorlăitul menţionat anterior. Chiar aveam părul creţ, deşi lung de doar cinci centimetri. Aveam şi ochii verzi. Pielea aurie? Ei bine, eram bronzată, îi dau dreptate. Dar a neglijat un aspect: piercingul din sprânceana stângă. De regulă, le omitea şi pe cel din nas, şi pe cel din limbă, precum şi tatuajul de la baza cefei. Când mi-am scos geaca de piele, Domnul Expert Contabil

a făcut un pas în spate, dar s-a ținut bine. Înaltă de numai 1,58 în șosete, dar apropiindu-mă de 1,64 în bocancii militari preferați, știam foarte bine ce imagine proiectez – o imagine care intra clar în contradicție cu restaurantul de familiști McBanal la care mă adusese. Sunt atâtea restaurante frumoase în cartierele din sudul Philadelphiei, și el mă aduce aici?

De ce dracu' m-am lăsat convinsă să merg la încă o întâlnire cu un necunoscut?

Pentru că ești singură, n-ai fost îndrăgostită niciodată și cauți disperată un pirat?

E adevărat. La fel de bine aș accepta și un cowboy. Sau un pompier. Sau un prinț în exil, *separat de obârșia lui regală de un unchi crud, dornic să-i fure tronul, în special când acesta vine la pachet cu o tânără virgină, o prințesă dintr-o familie rivală, cea mai frumoasă ființă din lume. Păcat pentru unchi, căci virgina fusese deja dezvirginată de prințul sus-numit pe un pat acoperit cu o plăpumioară umplută cu pene albe ca zăpada. Iar când prințul s-a înfipt în iubita lui, unghiile ei i-au scrijelit spatele precum ghearele vulturului când e pe cale să-și ia zborul... un zbor spre culmile pasiunii...*

Uau! Gata cu whiskyul!

După zece minute întregi în care l-am ascultat poetizând despre metodele de reducere a taxelor și despre fondurile de pensii, am pus paharul jos și am început să-l privesc insistent. M-aș fi putut răsfăța într-o baie cu spumă, visând la piratul meu, când colo, ascultam asta!? Eram perfect capabilă să-mi aleg singură partenerii; de fapt, i-am tot spus mamei treaba asta. Dar să pun această capacitate în practică era cu totul altă mâncare de pește; nu se putea spune că depun prea multe eforturi. Nu că n-aș fi fost interesată de întâlniri – chiar eram. Până la un punct. Pur și simplu, nu aveam răbdarea necesară pentru discuțiile superficiale pe care trebuia să le suport ca să pun mâna pe un tip.

Știam că viața nu poate fi ca un roman de dragoste, în care o fată se îndrăgostește nebunește de sufletul ei pereche în clipa în care privirile lor se întâlnesc într-un loc aglomerat.

Absurd!

Şi că nu poţi fi transportată într-o lume a fanteziei şi a extazului de un străin arătos cu care eşti pe aceeaşi lungime de undă şi într-o perfectă armonie sexuală din secunda în care puternicul lui membru viril îţi tachinează petalele delicate.

Ce idee!

Ştiam şi că la conducerea companiilor din Top 100 firme de succes nu există niciun băieţaş rău, milionar, de peste 25 de ani, la 1,90 metri, cu o agresivitate masculină necontrolată, îmblânzită doar superficial, care aşteaptă disperat ca o pitică fără stimă de sine, încălţată cu converşi fără şosete, să-l răstoarne de pe piedestal şi să-i schimbe cursul vieţii pentru totdeauna după două pahare de Martini şi un număr mic în toaleta femeilor.

Ca să ştiţi: dacă porţi converşi fără şosete, îţi put picioarele de-ţi mută nasul!

Cu toate astea, în ciuda caricaturilor perpetuate în romanele de dragoste, aspiram încă la fantezie. La basm. La minunata dăruire de sine reciprocă născută atunci când două persoane se contopesc într-o singură fiinţă. Aşa că acceptam întâlniri, făceam cunoştinţă cu tipi prin baruri, pe unii îi agăţam pe stradă, şi aveam parte de cele mai seci – doar ocazional inventive – partide de sex pe care le-ar putea avea o celibatară. Cât despre orgasme, fie că le obţineam cu mâna mea sau cu a altcuiva, nu erau un lucru de lepădat. Aşadar, când mama îmi reproşa tot la două-trei luni că sunt singura dintre copiii ei care nu este căsătorită, cedam şi o lăsam să-mi aranjeze întâlnirile.

Gusturile mele şi ale mamei sunt la fel de diferite ca un peşte ton de un ondulator. Mie-mi plac băieţii răi şi m-am bucurat o dată sau de două ori de ei. Prefer tipii mai duri, cu chip sever. Păr rebel? Da, vă rog. Simţ artistic? Da, vă rog – muzician, pictor, artist liber-profesionist, orice.

Genul mamei este genul tuturor: un tip care câştigă bine, serios, împlinit, deştept, sociabil la petreceri şi cu o cantitate de spermă suficientă

cât pentru a inocula de mai multe ori vinovăția catolică în următoarea generație.

În ultima ei revărsare de intruziune maternă, fără niciun dubiu inspirată de nașterea celui de-al treilea nepot și de dorința nebună de a avea încă o duzină, începuse să-mi aranjeze întâlniri cu frenezie. Numai în ultimele două săptămâni, ieșisem cu Harry Thompson, Tommy Dickerson și, acum, cu Richard Harrison. Un consultant financiar, un avocat specializat în drept fiscal și un expert contabil. Același gen, aceiași pantaloni, același creier. Tom, Dick și Harry? Ăăă... nu.

— Atunci i-am spus tipului: „Dacă vreți să recapitalizați toate astea într-un fond personal de pensii, mă execut, însă rataţi o nișă mult mai atractivă!" Așa că i-am propus să...

— Dick? Pot să-ți spun Dick?

— De fapt, aș prefera Richard, dar...

— Dick, te rog să te oprești aici. A fost o greșeală.

Pe fața lui se vedea descurajarea.

— Fir-ar al naibii, trebuia să fi comandat crochetele de pui. Brânza asta *beretta* e prea exotică chiar și pentru gusturile mele. Stai să chem chelnerița și...

El și-a ridicat mâna, făcând semn că are nevoie de ajutor cu „beretta" lui, iar am bătut cu a mea-n masă.

— Nu e vorba de brânză, nici de restaurant, nici de tine, Dick. E vorba de mine. N-ar fi trebuit s-o las niciodată pe mama să mă convingă să fac asta.

— Mama ta e genială. Și ce active excelente!

— Nu mai vreau să vorbesc despre active! Vreau să fiu curtată, să fiu luată de val! Vreau ceva special, rar, pasional, ieșit din comun! am spus ridicând tonul cu cât mă încingeam mai tare.

M-am aplecat peste masă.

— Vreau pe cineva care să răstoarne tot de pe masa asta, să mă arunce pe ea și să mă răvășească până simt că mă ia cu leșin. Poți să faci asta, Dick? am încheiat, dând pe gât restul de whisky și privindu-l sfidător.

— Pasional? Ieşit din comun?

A înghiţit în sec şi a tras de nodul de la cravată. Apoi i-a apărut o expresie ciudată pe faţă.

— Vrei să spui... în fund? a şoptit el, bătând cu subînţeles din gene.

Of, Doamne!

— Mai doriţi ceva? a întrebat o voce binedispusă.

M-am uitat în ochii chelneriţei.

— Dick vrea nişte crochete de pui, am anunţat-o eu, scoţând din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari şi aşezând-o lângă paharul meu gol.

M-am ridicat, am ocolit masa şi l-am bătut pe umăr:

— Îmi pare rău că n-a mers.

Uşurarea de pe faţa lui a fost atât de evidentă, că era aproape comic. A dat să se ridice, dar i-am făcut semn de rămas-bun cu mâna în timp ce-mi trăgeam geaca pe mine şi mă îndreptam spre uşă.

Încă unul care muşcă din ţărână[1]. Sau, în cazul lui, din crochetele de pui.

De cum am închis uşa apartamentului, liniştea a devenit palpabilă. Bocancii mei răsunau sec pe cimentul lustruit, sub o lumină slabă şi cam stingheră. Mi-am scos geaca, chicotind încă o dată la amintirea feţei lui Dick în momentul în care mă dezbrăcasem la restaurant. Tatuajele sunt ceva obişnuit în ziua de azi, dar nimic nu-l descumpăneşte pe un tip la costum ca un tatuaj pe gâtul unei fete. N-ar fi trebuit să chicotesc. Tipul nu merita să fie complet anihilat. Nu chiar de la aperitiv. Am încetat să mă mai hlizesc când, în drum spre bucătărie, am trecut pe lângă un tablou cu mama.

— Scuze, mamă, dar acuma pe bune, *beretta*!?

Poate totuşi am mai chicotit o dată. O ultimă dată.

Evaluând repercusiunile matinale ale încă unui pahar de whisky – şi hotărându-mă să le dau naibii –, mi-am mai turnat puţină băutură

[1] Aluzie la piesa *Another One Bites the Dust*, a trupei Queen. (*N. red.*)

într-un pahar şi m-am rezemat de blat. Din acelaşi ciment lustruit ca şi duşumeaua. Casa mea avea un aspect industrial: curată, neaglomerată, ordonată. Oţel, crom, negru şi nuanţe de... ştiţi voi.

Pe un perete era un şir de fotografii, toate în rame negre pe fond negru. Poziţionate la fix trei ţoli (deasupra, dedesubt şi între) una de alta, erau pozele mele de familie. Cinci fraţi mai mari. Mama. Tata. Toată familia împreună.

A fost interesant felul în care am crescut. Până să mă aibă, părinţii mei se obişnuiseră până într-atât cu fotbalul, hocheiul şi baseballul, încât în copilărie n-am purtat decât tricouri şi nu mă încânta ideea să port rochie. Am mai purtat rochii, chiar şi în seara asta, dar erau mulate, şi le purtam cu ciorapi din plasă şi asortate cu bocanci militari. Ca şi Courtney Love prin 1996, doar că fără rujul întins. Şi fără heroină.

Crescând împreună cu cinci fraţi mai mari a însemnat că toată lumea din oraş mă vedea ca pe unul dintre „băieţii Franklin". Calificativ care a devenit cam inadecvat mai ales după ce, la pubertate, mi s-au dezvoltat nişte proeminenţe deloc neglijabile, dar faptul că zburdam în hanorace şi cu şepci de baseball a perpetuat mitul. A călca pe urmele fraţilor mei a însemnat şi că am excelat la şcoală, în special la matematică şi ştiinţe, cu opţional de analiză matematică într-a zecea. Fraţii Franklin excelau la matematică şi, prin urmare, fiind o Franklin, şi eu excelam. Problema era că iubeam şi arta. Desenul, pictura, toate astea, le adoram. Este o simetrie în desen, un simţ inerent al compoziţiei şi al proporţiei care a rezonat cu matematiciana din mine. Însă, între orele de sport de după şcoală şi cursurile opţionale de pregătire pentru facultate, arta era un domeniu pe care n-am avut timp să-l explorez.

Sincer, nici n-am fost încurajată să-l explorez. Familia mea are o afacere în industria IT şi pentru asta ne-am pregătit toţi. Iar eu am respectat regula... o vreme.

Lângă pozele de familie înrămate era o singură lucrare de artă, singura în culori. Tuşe îndrăzneţe de corai, roz ca vata de zahăr, norişori buclaţi de culoare albă. Aprilie în Paris. Mi-am lăsat privirea să dezmierde

vârtejurile de culoare, amintindu-mi de zilele petrecute într-un atelier din Franța. Paradisul. Un paradis aflat la ani-megabiți distanță.

Am alungat aceste gânduri, golind paharul de whisky și scotocind după telefon. M-am hotărât să iau taurul de coarne și să-mi verific mesajele. Cel puțin trei erau de la mama și încă două de la un număr necunoscut. Știind că mama vrea să afle cum a decurs întâlnirea și nepăsându-mi de mesajele de la un număr necunoscut, le-am șters pe toate și m-am îndreptat spre dormitor.

M-am dezbrăcat și, înfășurată într-un halat alb și pufos, m-am îndreptat spre singura încăpere din apartament fără un design sobru și monocrom. Am deschis ușa ce dădea într-un haos trandafiriu.

Tapet cu trandafiri, mochetă cu trandafiri – orice suprafață, cât de mică, era decorată cu trandafiri. Și sfeșnice aurii. O mulțime. Lumânări conice albe cu picături romantice de ceară scurgându-se pe ele, tot tacâmul. Refugiul meu privat. Nirvana mea romantică.

Și o cadă. Lungă. Adâncă. Și o etajeră plină de geluri, săruri, perle și uleiuri spumante. Esențe de lavandă, mușcată și, bineînțeles, trandafiri. Am pornit radioul, l-am fixat pe un post de muzică clasică și am simțit că întâlnirea din cursul serii pălește în timp ce dădeam drumul apei fierbinți. Când am vărsat perlele cu aromă de trandafiri, ochii mi s-au oprit pe romanul pe care urma să-l termin în seara aceea. Pe copertă... un bărbat. Puternic, dur, cu pectorali. Și o femeie. Frumoasă, senzuală. Piept generos.

Debarasându-mă de halat, dar și de amintirea lui Dick Miorlăitul, am intrat în apa parfumată și am lăsat lumea să se estompeze.

Dormeam când a sunat telefonul, trezindu-mă dintr-un vis în care un papuc imens mă urmărea pe un tobogan acvatic. Am pipăit pe noptieră, răsturnând un morman de cărți și o sticlă de apă până să-l găsesc.

— Alo?

Zgomote statice.

— Alo? Sunteți domnișoara Vivian Franklin? a întrebat o voce de bărbat.

— Da, Viv sunt, cine e? am mormăit, uitându-mă la ceas.

Cine dracu' mă suna la 1.28 dimineața?

— Aveți idee cât e ceasul?

— Îmi pare foarte rău pentru decalajul orar. Aici, în California, e mult mai devreme.

— Trăiască falșii hipioți! Cine naiba sunteți și de ce naiba mă sunați în toiul nopții?

— Domnișoară Franklin, am încercat să vă contactez mai devreme, în seara aceasta. N-ați primit mesajele mele?

— Cinci secunde, California, sau închid, am mormăit eu.

— Iertați-mă că spun asta, dar îmi amintiți de mătușa dumneavoastră!

A râs ca un ins rafinat, iar eu m-am încruntat.

— De mătușa mea?

Nu semănam nici cu mătușa Gloria, nici cu mătușa Kimberly, și nici una, nici cealaltă nu locuiau în California. Ia stai puțin...

— Stai puțin... de ce respiri greu? (*Îu, chiar respira greu!*) Ascultă, prietene, ți-ai găsit prost gagica pentru apeluri obscene.

— Nu, nu, domnișoară Franklin, tocmai am urcat mai multe scări și mă tem că inima mea bătrână nu mai e ce-a fost odată!

După ce a inspirat adânc, tipul a izbucnit iarăși în râs:

— Obscen... Ce idee! Mătușii dumneavoastră Maude i-ar fi plăcut tare mult!

Mătușa Maude? Mătușa Maude?! Ah, mătușa Maude!

— Vă referiți la strămătușa mea Maude? Maude Perkins?

— Da, la ea în persoană. Sigur ați auzit asta de mai multe ori în ultimele zile, dar țin să vă transmit condoleanțele mele.

— Condoleanțe?

— Da, bineînțeles, pentru decesul mătușii. Notariatul meu a reprezentat-o multe decenii și am fost destul de apropiat de ea în ultimii ani. O femeie remarcabilă!

Așadar, strămătușa mea Maude avea nevoie... de condoleanțe?

— Bine, California, începeți cu începutul, spuneți-mi cum vă cheamă și motivul pentru care mă sunați în toiul nopții în legătură cu o femeie pe care de-abia o cunosc și pe care n-am mai văzut-o de vreo cincisprezece ani. Și despre care nici măcar nu știam că... ăăă... a decedat.

— Vai, mie! Nu știați? Păi, atunci e puțin ciudat, nu-i așa? Îmi pare nespus de rău, domnișoară Franklin! Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Gerald Montgomery, notar și executor testamentar al mătușii dumneavoastră.

Am aprins lumina, m-am dat jos din pat ca să iau un blocnotes, apoi m-am reinstalat în pat.

— În regulă, domnule Montgomery, sunt numai urechi. Acum spuneți-mi tot, inclusiv motivul pentru care nicio persoană din familia mea nu știe că a murit.

— Ei bine, domnișoară Franklin, mătușa dumneavoastră era, după cum știți, destul de excentrică, a început el chicotind.

După treizeci de minute, am închis telefonul, complet amorțită și confuză. M-am uitat la notițele pe care le mâzgălisem pe hârtie:

- *A murit, lăsându-mă pe mine beneficiara testamentului ei.*
- *Casa, ferma și toate bunurile... mie?*
- *În Mendocino. Adică: în California!*

M-am uitat la ceas în timp ce simțeam cum mi se învârte capul. Ora era mult prea înaintată ca să-mi sun părinții. Trebuia să aștept până dimineață. Abia puteam să procesez toată informația. Mătușa Maude, ce nebună... N-o mai văzusem de la doisprezece ani, de când îmi petrecusem vacanța în vest, în casa ei veche.

Casa ei veche, cocoțată pe o stâncă deasupra plajei. Oh, Doamne, *casa de pe plajă*!

Am zburat din dormitor pe scări şi m-am îndreptat spre biblioteca din sufragerie. Am înşfăcat un album vechi cu poze de familie, plin cu polaroide făcute în timpul concediilor cu părinţii, când eram mică. Răsfoindu-l rapid, le-am găsit pe cele pe care le căutam.

Mi-am petrecut o singură vară în Mendocino, o vară de vis cu familia mea şi cu mătuşa Maude. Trecuse atâta timp de-atunci, încât aproape că uitasem. Cu ochii închişi, mi-am amintit de căldura soarelui pe piele, de aerul sărat şi de nisipul dintre degetele de la picioare. Am deschis ochii şi m-am holbat la poza cu vila în stil victorian care parcă veghea Pacificul vijelios. I se mai spunea şi „Căsuţa de la malul mării", dar nu era o căsuţă amărâtă, nu. Avea turnuleţe, terasă, o verandă nesfârşită. O podea cu scânduri mari, late, roase de atâtea picioare goale câte alergaseră pe ele. O bucătărie de vară. Un pod plin până la refuz cu manechine în rochii vechi şi cufere. Pentru o fetiţă, era o adevărată ţară a minunilor.

Iar eu o moştenisem!?

Ah, şi ferma! Doamne, cum putusem să uit de ferma care se învecina cu această casă parcă ieşită din cărţile poştale? Hectare şi hectare de pământ californian fertil, cu oi, găini şi câteva vaci de lapte. Şi cai. Cum putusem să uit tocmai de cai? Şi şopronul vechi şi pitoresc unde... ia stai un pic... caii trebuie să fie îngrijiţi de cineva. De obicei, de un... cowboy!

Un telefon misterios în miezul nopţii care mă priva de somn şi care trezea în mintea mea posibilităţi infinite. O aventură? Un nou început? O călătorie prin ţară până în locul unde mă aştepta o viaţă nouă? O viaţă nouă cu un... *înghiţit în sec*... cowboy? Să mor! Aş fi putut înghiţi bucuroasă un cowboy. Mai ales dacă însemna să devin eroina propriei mele poveşti de dragoste. Dar era cu putinţă să mă mut în celălalt capăt al ţării? Nu cunoşteam pe nimeni în California.

Staţi, retrag ce-am spus.

Mi-am luat telefonul ca s-o sun pe singura persoană de pe Coasta de Vest pe care o ştiam. O persoană care avea acelaşi simţ al aventurii ca mine, *pe vremuri*.

Era abia 11 seara în California. Bineînțeles, dracu' știe pe unde putea fi la ora aia, la ce job avea! Am început să caut în agendă, uitându-mă la numele lui și gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să-l sun a doua zi dimineață.

Eh, la naiba!

L-am sunat pe vechiul meu prieten din liceu, Simon Parker.

Capitolul doi

— Viv Franklin, cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Bună, Simon. Te-am prins într-un moment prost? Am zis că nu-i prea târziu să te sun, ştiind că nu te culci niciodată înainte de miezul nopţii, aşa-i?

— De obicei, nu. Doar că-n ultimul timp...

— Scuteşte-mă de amănuntele despre viaţa ta amoroasă, doar spune-mi că eşti tot cu Caroline. Da? Sper că n-ai dat-o în bară.

Toamna trecută, la întâlnirea cu foştii colegi de liceu, am cunoscut-o pe femeia care reuşise, în sfârşit, să-l îmblânzească pe Simon Parker.

— Da, tot cu ea. S-a dus acasă, în San Francisco. De fapt... acum Sausalito e acasă.

— S-a dus acasă? Dar tu unde eşti?

— La o filmare în Cambodgia. Ţi-ar plăcea la nebunie, Viv. Tocmai am terminat o filmare în jungla care a recucerit templele şi cetăţile pierdute din Angkor Wat şi din împrejurimi. E al naibii de ireal!

Am oftat, amintindu-mi de zilele mele aventuroase. Selectasem cele mai de viitor facultăţi împreună cu părinţii, comparând cursurile lor de informatică, matematici aplicate etc. Dar mă interesasem puţin şi de cursurile de arte plastice pe care le ofereau. Iar când am ales o facultate mică de arte, mai puţin prestigioasă decât universităţile tehnice frecventate de fraţii mei, le-am spus părinţilor că o educaţie echilibrată m-ar transforma într-o tânără mult mai interesantă. A se citi: *„Al şaselea*

fiu al vostru se transformă într-o domnișoară și are nevoie și de altceva în afară de hochei pe iarbă!"

Așa că acolo am plecat, descurcându-mă excelent la toate cursurile de matematici avansate aplicate și frecventând și câteva cursuri de artă în fiecare semestru. La finalul primului an, am ales ca specializare principală informatica, dar mi-am ulmit familia când le-am spus despre opțiunea mea secundară: artele plastice. Apoi i-am șocat din nou când am refuzat un stagiu la o companie rivală de software ca să particip la cursurile unei școli de vară la Florența, în Italia. Dar știți ce a fost și mai șocant? Că mi-am petrecut un semestru din ultimul an de facultate în Paris, la Sorbona. Am ales suficiente cursuri de bază pentru a-i satisface pe ai mei, dar și un curs de portretistică numai pentru mine.

Data absolvirii se apropia, ploua cu oferte de joburi, dar era de la sine înțeles că voi călca pe urmele fraților mei și că mă voi angaja în firma tatei. Așadar, am făcut exact ce-ar fi făcut o fată dintr-o familie înstărită: m-am răzvrătit. Și nu oricum, ci ca la carte: mi-am vopsit părul, mi-am făcut câteva tatuaje, mi-am băgat piercinguri în locuri la vedere – dar și-n altele mai ascunse –, iar când am urcat pe podium ca să-mi iau diploma, eram încălțată cu bocanci militari, iar pe tocă mi-am lipit cu bandă o pancartă pe care scria:

MĂ MUT ÎN FRANȚA.

Ăsta era felul meu de a le arunca în față că nu accept jobul lor și nici alt fel de job. M-am învârtit de un stagiu într-o galerie de artă de pe malul stâng al Senei, la Paris, aveam niște bani dintr-un fond de economii care mi-au fost virați când am împlinit douăzeci și unu de ani, o viză de călătorii și un rucsac nou.

Părinții mei... erau... negri... de... supărare.

Eu... plecam... într-o aventură.

Mi-am cerut scuze de la părinți, a căror reacție inițială a fost să mă amenințe cu dezmoștenirea, insistând că-mi iroseam viața. Pentru ca,

în cele din urmă, să sfârșească în lacrimi, temându-se că am să-mi pierd capul și *inocența* pentru vreun francez. Habar n-aveau că mi-o pierdusem deja, cu ani în urmă, pe bancheta din spate a mașinii mele, poreclită Bombardierul Albastru, dar asta e irelevant. Ideea este că-mi lăsam baltă familia ca să fac ceva la care nu se aștepta nimeni. Și urma să locuiesc într-un apartament de la etajul al patrulea, într-o clădire fără lift din arondismentul unsprezece, pe care îl împărțeam cu două colege găsite pe internet.

A fost cea mai minunată perioadă din viața mea. Trăiam, munceam și iubeam în Orașul Luminilor. Vorbeam destul de prost franceza, dar am învățat-o rapid, savuram mâncăruri delicioase, dansam în cluburi de noapte delicioase și am avut prima experiență sexuală delicioasă cu un tip necircumcis. *Oh là là!* Am urmat cursuri de artă, am închiriat un atelier, am avut aventuri pasionale cu artiști pasionali, la fel de pasionați de arta lor și de hotărâți să trăiască o viață boemă și idealistă ca și mine. Am călătorit prin toată Europa și prin câteva locuri mai estice, ajungând, spre finalul aventurii mele europene, chiar și la o întâlnire neașteptată cu Simon, la Istanbul.

Eram de-acum înnebunită și dependentă de romanele de dragoste și foloseam orice zi mohorâtă sau orice întâlnire eșuată ca pretext pentru a mă răsfăța cu fantezii fierbinți. Dar, spre deosebire de eroinele din cărțile mele, care trăiau fericite până la adânci bătrâneți cu aleșii lor, viața mea amoroasă lăsa de dorit. Viața mea sexuală începuse să deraieze, iar dragostea mă ocolea cu totul. În principiu, sunt o tipă destul de atrăgătoare: bust mișto, picioare sexy și nici nu s-a plâns nimeni vreodată de mine în pat. Dar niciodată nu am fost – muzică tristă în fundal – îndrăgostită. Și niciun bărbat nu a fost încă – muzică și mai tristă în fundal – îndrăgostit de mine. Niciun bărbat nu m-a luat vreodată în brațe și nu mi-a sărutat buzele dulci, șoptindu-mi: „Te iubesc!"

A se consemna că nimeni nu știe asta. Dar să revenim la Paris.

Am rămas setată pe modul aventură, delectându-mă cu partide foarte satisfăcătoare, dar și foarte sigure de sex cu băieți frumoși, călătorind

peste tot, pictând ori de câte ori mă lovea inspirația și... mulțumindu-mă să trăiesc. Așa cum poți trăi doar la douăzeci de ani, când încă nu ți s-a întâmplat nimic memorabil și nu faci decât să te distrezi.

Apoi tata a făcut un infarct, treabă care m-a trezit rapid la realitate și mi-am mișcat fundul înapoi acasă. Să-l văd pe tatăl meu puternic și invincibil clătinându-se slăbit m-a făcut să mă adun. Familia e mai presus de orice și, la scurt timp după ce tata s-a repus pe picioare, eram așa de obișnuită acasă de parcă n-aș fi plecat niciodată. Îmi trăisem aventura. Aveam 23 de ani, iar matematica mă aștepta. De fapt, îmi lipsea certitudinea pe care o aveam când lucram cu numerele. Cu numere sigure, concrete, minunat de complexe și de simple.

Mi-am păstrat totuși puțină independență. Foarte repede, am avut noroc cu un software scris de mine și am folosit banii din vânzarea lui ca să-mi înființez propriul start-up. Lucram deci în același domeniu ca și familia mea, doar că pe picioarele mele. Încălțate tot în bocanci. Chiar dacă îmi plăcea viața mea confortabilă, deseori mă trezeam că țin pixul ca pe o pensulă, imitând mișcările de pensulație pe când încercam să rezolv o ecuație dificilă. Și câteodată mi se făcea dor de viața mea romantică, nebună și lipsită de griji.

Așa că, auzindu-l pe Simon cum vorbește despre locul unde era și despre ce făcea acolo, m-am simțit puțin nostalgică.

— Of, ce bine sună! i-am spus cu un oftat.

Muream după o aventură!

— Ce faci, Viv? Care mai e viața ta?

— Spune-mi tot ce știi despre Mendocino, l-am rugat.

— Mendocino? Din California? La trei ore distanță de mine?

— Da, chiar ăla.

— Ăă... e pe plajă.

— Ce descriere!

— Îmi spui odată despre ce e vorba?

— Tocmai am aflat că străbunica mea Maude, pe care n-o prea cunoșteam, a murit și mi-a lăsat mie casa de pe plajă, ferma și tot pachetul.

— Mamă, ce tare! Şi când vii?

— Încă nu sunt sigură, am mormăit, rozându-mi o unghie, înainte de a mă aşeza pe mână.

Prost obicei!

— Ai tăi ce spun?

— Abia acum o jumătate de oră am aflat! Ai mei încă nu ştiu, i-am răspuns rozându-mi altă unghie.

Iar! Am scos o şosetă din sertar şi mi-am înfăşurat-o pe mână.

— Stai... stai! Adică... sunt toate ale tale?

— Aparent, da. Notarul mi-a spus că pot merge să semnez actele şi să intru în posesia proprietăţilor sau poate să se ocupe el de vânzare în locul meu.

— Nu le vinde, a obiectat Simon instantaneu.

— Ei, normal că nu le vând. Cel puţin nu înainte să le revăd.

Hm... Se pare că luasem o decizie!

— Mişto, a făcut Simon.

L-am aprobat. Foarte mişto.

Nu-mi mai rămânea decât să-mi anunţ familia. Eu... să plec într-o aventură? Conversaţiile de genul ăsta cu ai mei nu se sfârşeau niciodată bine.

Mi-am tras şoseta de pe mână.

Două săptămâni, trei certuri şi patru valize pline ochi după aceea, eram gata să-mi iau zborul spre celălalt capăt al ţării. A fost interesant felul în care mi-am anunţat familia, în special pe mama. Totuşi, murise mătuşa ei, chiar dacă nu mai păstrase legătura cu ea. Mătuşa Maude se izolase de familie spre sfârşitul vieţii. Mama şi-a convocat surorile, pe Gloria şi Kimberly, au vorbit cu avocatul nostru, apoi cu notarul mătuşii Maude şi şi-au dat seama că situaţia era cât se poate de clară: Maude murise dorindu-şi să nu afle nimeni de moartea ei, cu excepţia mea, singura ei moştenitoare.

Fraţii mei – Michael, Jared, Greg, Kevin şi Chris – aveau păreri împărţite. Michael şi Kevin erau supăraţi că nu moşteniseră nimic, în timp ce Greg, Jared şi Chris puneau totul pe seama excentricităţii străbătuşii Maude. Însă toţi au fost de acord, inclusiv tata, că ar fi mai bine să nu plec.

— Aluniţă, ai idee cât valorează terenul ăla, mai ales că e pe plajă? De ce naibii nu-l vinzi? m-a întrebat tata mirat, după ce au fost analizate şi explicate toate clauzele din testament.

Mi-am dat ochii peste cap. Tata îmi spunea „Aluniţă" încă de când eram cât o alună. Dar, pentru că nu scăpasem de porecla asta nici după 29 de ani, era sigur că voi rămâne o alună mititică tot restul vieţii mele.

— Poate că o să-l vând la un moment dat. Dar acum vreau să merg acolo şi să văd despre ce-i vorba. O să mă hotărăsc pe urmă. Cine ştie, poate rămân acolo? am sugerat, privindu-l cu coada ochiului.

Din Aluniţă am devenit „domnişoară" în 2,2 secunde:

— Domnişoară, îmi explici şi mie cum ai de gând să-ţi conduci afacerea de-acolo, din California?

— Tată, n-am de gând să mă mut în California. Chiar dacă, tehnic vorbind, pot să lucrez de oriunde, nu asta-i problema.

Mi-am domolit elanul pe care l-am resimţit rostind aceste cuvinte cu voce tare. Chiar puteam munci de oriunde din lume, e unul dintre avantajele unei afaceri online. Dar trebuia să mă concentrez la prezent. Era o misiune de explorare, nu o aventură!

Fals! E o aventură!

Viv cea fericită şi lipsită de griji, dinăuntrul meu, deja ţopăia de fericire. Dar Viv cea serioasă şi oficială trebuia să se adune, mai ales în faţa tatălui ei. Şi, chiar dacă nu mi-am putut reţine un zâmbet, am încercat să-l conving că nu era ca atunci când fugisem în Europa.

— Deci te întorci acasă repede? a vrut el să se asigure.

— N-am spus asta.

— Dar...

— Dar nimic, i-am întrerupt turuiala.

Nimeni nu-l întrerupea vreodată pe tata, în afară de mine. Tata conduce o companie de software fondată în anii '70. A început să lucreze de pe vremea când această industrie era încă în fașă și a fost suficient de inteligent pentru a-și păstra mereu un avans față de concurență. Și-a construit afacerea din nimic, iar acum doi dintre frații mei conduc departamente diferite, alți doi, ingineri, lucrează la programe noi, iar ultimul urmează să preia funcția tatei după pensionare. Care, se jura el, nu avea să vină niciodată, dar mama avea alte idei.

Una dintre ideile cu care tata cocheta de ani întregi – și cu care mă tot bătea la cap în ultima vreme – era să-i vând compania mea și să mă alătur lui și fraților mei în firma familiei. De puțin timp stârnisem vâlvă în lumea computeriștilor și în presă datorită software-ului meu care fusese imediat achiziționat de Google. Nu cu aceiași bani cu care se plătesc de regulă software-urile, dar totuși, cu niște bănuți frumoși. Adăugați la asta faptul că locuiesc de mulți ani în același mic apartament, că mașina era proprietatea mea și că-mi petreceam majoritatea timpului cu nasul fie în cărți, fie în ecranul computerului, și veți înțelege de ce nu aveam absolut nicio datorie, ci un cont doldora de economii. De ce făceam economii? Nu știu. Dar făceam.

Pentru zile negre? Sau pentru ceva ce căzuse din cer odată cu *acel telefon misterios din celălalt capăt al țării, prin care eram anunțată că viața mea este pe punctul de a se schimba și că, dacă voi fi suficient de curajoasă ca să profit de șansă, nimic n-avea să mai fie ca înainte?*

Să ne întoarcem în prezent. Un prezent în care, indiferent dacă tata reușea sau nu să mă convingă să-i vând afacerea mea, tot avea să-mi spună cum s-o conduc. Ori, mai degrabă, cât de prost o conduc, așa cum fac majoritatea taților.

— Tati, te iubesc. Vă iubesc pe toți, dar plec la Mendocino. S-ar putea să mă întorc peste câteva săptămâni pregătită să vând terenurile și casa, dar acum plec! Și altă decizie nu mai iau deocamdată.

Conversația s-a încheiat cu mormăieli și aprobări ursuze.

Argumentul mamei era de altă natură, dar nu mai puțin strategic. Mama trăia în permanență în țara romanticilor incorigibili.

— Știi, am o presimțire bună, Vivvie. Nu pot să spun de ce, dar am o presimțire bună.

Stătea cocoțată pe marginea patului și mă ajuta la împachetat. Ceea ce însemna că-mi făcea sugestii cu privire la diverse articole vestimentare pe care ea le credea mai potrivite pentru călătorie.

— Și eu, mama. Nu-i ciudat că mă bucur de o situație rezultată din moartea cuiva? Nu-i groaznic?

— Nu e groaznic, iubita mea, așa e viața. Tu n-ai prea cunoscut-o pe Maude; nici măcar eu și mătușile tale n-am cunoscut-o. Am încercat să-i întindem o mână, s-o convingem să se mute în Est, ca să fie mai aproape de familie, dar... Nu, nu ăla roșu, scumpo! Te face să pari ștearsă.

Puloverul meu roșu a fost aruncat înapoi în dulap.

— Și, în plus, iubea casa aia. Mereu a spus că n-o să iasă din ea decât cu picioarele înainte. Nu, nu ăla galben! Zici că ești bolnavă de icter.

Tricoul galben a fost înlocuit cu unul roz.

— Cu picioarele înainte? Îu, sună al dracului de morbid! am exclamat eu.

M-a scuturat un fior. Nu peste mult timp aveam să fiu în casa ei.

— Vivvie, vezi cum vorbești! Așa sunt oamenii bătrâni. Pentru ei nu-i un lucru morbid, doar încăpățânare. „Cu picioarele înainte", așa spunea mereu când cineva îi sugera să se mute într-un azil de bătrâni. Uite, asta e frumoasă. În verde ți-a stat mereu bine, se asortează cu ochii tăi.

— Mamă, nu mă duc la vreo petrecere în grădină!

— Bine, dar nu mori dacă te îmbraci mai colorat, indiferent de ocazie. Acum... unde-ai pus sandalele alea superbe pe care ți le-am cumpărat săptămâna trecută? Ai niște picioruțe așa de grațioase și de subțiri, Vivvie, e păcat că tot insiști să le ascunzi în bocancii ăia ai tăi. Cine știe pe cine o să întâlnești acolo? Poate chiar pe Alesul tău! Un băiat bun, cu un serviciu bun și...

I-am ignorat deliberat predica despre băieții buni. Eu știam clar ce așteptări am și n-aveau nicio legătură cu băieții buni.

Și iată-mă pe trotuar, în fața aeroportului, înconjurată de geamantane și genți, gata să plec în Vest. Duceam cu mine un roman nou de dragoste pe care mi-l descărcasem pe Kindle și pe care urma să-l citesc în cele cinci ore de zbor. Plus efervescența dată de perspectiva de a mă îmbarca spre propria mea aventură, desprinsă parcă din cărțile mele preferate.

Să înceapă petrecerea!

Sunt aproape sigură că-n romanele mele eroina ajunge întotdeauna la noua destinație ca scoasă din cutie, neșifonată și mirosind a gardenii și a exaltare.

Am aterizat pe aeroportul internațional din San Francisco cu gleznele umflate și cu tricoul pătat de sos marinara, în urma bătăliei pe care am dat-o în avion cu un pui cu parmezan. Miroseam a aer de cabină reciclat. Eram ruptă de oboseală și irascibilă, din cauză că stătusem trează până târziu pentru ultimele preparative, și exagerat de excitată după lectura-maraton a cărții mele *Coapsele mângâierii*.

M-am căznit să-mi încarc bagajele pe un cărucior, apoi să le car până la unul dintre microbuzele care transportă pasagerii la firma de închiriat mașini, pe urmă să le îndes în portbagajul unei mașini minuscule cât o ricșă. Nu știu ce se întâmplase cu SUV-ul de mărime medie pe care îl rezervasem, dar, în acel moment, aș fi condus și un scuter până la Mendocino! Nu-mi doream decât să ajung odată.

După ce ricșa a demarat, mi-am consultat GPS-ul, am pus muzică și am început să gonesc pe autostradă. Apoi m-am blocat în trafic. Apoi am avut drum liber. După care iar m-am blocat în trafic.

Hotărâtă să-mi păstrez intact spiritul de aventură, am coborât geamul ca să inspir faimosul aer californian. Convinsă că miroase a flori și soare, am fost surprinsă să constat că miroase la fel ca-n Pennsylvania. Dar cui îi pasă? Eram acolo! Blocată în trafic.

Două ore mai târziu, am văzut primele semne ale litoralului. Șoseaua începuse să șerpuiască de-a lungul coastei, și am zărit de vreo câteva ori întinderea albastră care se juca de-a v-ați ascunselea. Stâncile se ridicau maiestuoase din mare, falezele se întâlneau cu adâncimile albastre. Pacificul înfuriat se izbea de țărm parcă din motive personale. Mi s-a părut de-a dreptul înviorător: putea să se dezlănțuie după bunul-plac. Mă încânta spuma valurilor ce se spărgeau de țărm; mă încântau grotele nevăzute din care apa ieșea clocotind de-ndată ce le umplea.

Pe când mă apropiam cu viteza melcului (70 de kilometri pe oră!? merci, ricșă!) de mica stațiune, mi-am zis că totuși este o binecuvântare să circul încet. Să mă bucur de peisajul magnific, să nu trebuiască să merg undeva anume... o să ajung când o să ajung! Era eliberator. Aveam o senzație de miserupism; puteam să merg oriunde și să fiu oricine voiam.

Tiiit!

Ce?

Tiiit-tiiit!

Pe șosea se făcuse o coadă de mașini pe ai căror șoferi îi durea în cot de *ma joie de vivre*. Intriga din *Coapsele mângâierii* se derula în Paris, în perioada Ocupației, așa că eram fixată pe Franța. Și când spun Franța, mă refer la un glorios erou de război, membru al Mișcării de Rezistență și posesorul unei baghete impresionante. *O ridicase pe tânără pe tejgheaua brutăriei și, când intrase în ea, luându-i virginitatea pentru Dumnezeu și Patrie, timpul înghețase în loc. Fără să le pese de bombele care explodau și de satele măcinate de jale, își trăiau clipa. Și singurul lucru care ar fi putut împiedica cucerirea inimii ei era...*

Tiiii-tiiit!

— Merg, merg! am urlat de la geam, accelerând ricșa la optzeci de kilometri pe oră, ceea ce a făcut să trepideze tot habitaclul.

Bagheta, da!

Întrezărind orășelul Mendocino în depărtare, am accelerat până la nouăzeci de kilometri pe oră. Așa mai zic și eu!

GPS-ul mă ducea fix la cafeneaua de pe strada principală, unde trebuia să mă întâlnesc cu domnul Montgomery, notarul care mă contactase. Contemplam fascinată frumosul orășel, casele în stil victorian și peluzele întreținute impecabil. Pe străduțele sinuoase erau presărate case mici și mari, construite în așa fel încât să profite de peisajul natural și de vederea perfectă la ocean. Cocoțat pe faleză, orășelul privea direct spre întinderea imensă de apă.

Cu un surâs radios pe față, am tras mașina în parcarea de lângă cafenea. Întinzându-mă ca să mă dezmorțesc după drumul lung și după zborul și mai lung, m-am îndreptat spre șirul de balansoare de pe o terasă lungă, unde era așezat un domn.

Când m-a văzut, mi-a zâmbit, apoi s-a ridicat.

— Sunteți domnișoara Franklin, bănuiesc.

Cine mai vorbește așa?

— Viv, vă rog. Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Montgomery!

I-am strâns surâzătoare mâna. Era înalt și impunător, iar costumul lui negru și cravata contrastau cu atmosfera relaxată din orășelul boem. Avea însă un zâmbet sincer, iar ochii lui albaștri licăreau. M-am uitat la blugii mei rupți, la bocancii și la tricoul pătat cu sos, și mi-am tras fermoarul gecii de piele până sus.

— Turbulențele... Nu-i tocmai ideal să mănânci paste la 9.000 de metri altitudine.

— Nu vă faceți griji. Sunt sigur că, după ce vă instalați în vilă, veți avea timp să vă relaxați și să vă primeniți. Ne ocupăm de formalități, ca să puteți pleca mai repede? Sunt sigur că abia așteptați să o vedeți.

A indicat printr-un gest niște scaune și o masă pe care era un teanc de hârtii, iar eu am încuviințat. Îndată ce ne-am așezat, s-a apropiat de noi o tânără drăguță, cu păr blond-închis, înghesuit fără succes într-o șapcă.

— Încă o cafea? a întrebat ea și atunci am observat că domnul Montgomery avea deja una.

M-am uitat în jur la terasa pe care ne aflam. *Cafeneaua de pe Faleză.* Același lucru era înscris, am observat, și pe șapcă.

— O, da, ar fi minunat. O cafea neagră, mersi.

— Sigur. Tu ești Franklin, fata care se mută pe proprietatea lui Maude Perkins?

M-am uitat surprinsă la ea:

— De unde știi?

— Oraș mic, cafenea... eu știu tot.

A zâmbit. Maniere simple, față drăguță, energie pozitivă, neimpresionată de piercingurile mele – nu știi niciodată cum o să reacționeze lumea.

— Ai fost să vezi casa?

— Abia am ajuns în oraș. Dar știai deja, nu? am întrebat-o eu, ridicând din sprâncene.

— Da, făceam conversație. Revin imediat cu cafeaua, a adăugat ea și a intrat în local. Apropo, eu sunt Jessica! a strigat peste umăr, în timp ce dispărea prin ușa batantă.

L-am privit pe domnul Montgomery, care s-a mulțumit să-mi zâmbească și să-mi întindă actele pe care trebuia să le semnez.

Căsuța din prerie, nu alta!

Mi-a plăcut *Căsuța din prerie.*

— V-ați gândit ce veți face cu proprietatea, acum că sunteți unica proprietară? m-a întrebat la câteva secunde după ce semnasem cu o înfloritură documentul.

— Nu sunt sigură încă. Deocamdată nu-mi stă mintea decât la un duș și la un pui de somn, fix în ordinea asta, am răspuns cu un geamăt, simțind truda de peste zi în oase.

Dar, naiba s-o ia de trudă, tot o să dau un tur noii mele proprietăți.

Îmi imaginam cum arăta acea mică porțiune de litoral în anii 1850, când fusese întemeiat orașul. Femei și bărbați, atrași în Vest de promisiunea aurului, veniseră până acolo cu puținul care putea fi încărcat într-o căruță cu coviltir. Animate de o hotărâre statornică și de simțul aventurii

pe care-l împărtășeam și eu, oare acele femei contemplaseră oceanul cu speranță? Cu uimire? *Pline de praful de pe drum, erau oare prea obosite când soții lor, istoviți și ei, dar suficient de puternici, își îndreptau spre ele privirile flămânde? Iar când ultimele raze de soare de deasupra Pacificului străvechi își proiectau lumina aurie pe sânii ei voluptoși, oare el o lipea de roata căruței cu un geamăt de plăcere, revărsând sărutări pe pielea ei sărată? Și după ce trimitea circada de boi să pască ierburile marine parfumate, se întorcea la căruță, pregătit să-și elibereze propria pereche de...*

— Domnișoară Franklin?

Am scuturat din cap ca să-mi revin, zăpăcită de călătorie și nu numai. *Bolnavă, sunt bolnavă la cap!* I-am zâmbit inocent domnului Montgomery.

— Scuze, visam cu ochii deschiși.

— Ați avut o zi plină. Cred că ați așteptat destul. Sunteți gata să mergem? m-a întrebat el.

— Nu-i nevoie, doar îndrumați-mă, și mă descurc singură.

Eram obișnuită să-mi rezolv singură treburile și, chiar dacă apreciam propunerea, nu voiam să am companie în momentul în care urma să revăd casa pentru prima dată după ani de zile. În mintea mea, urma să fie un eveniment foarte dramatic.

— Bine, domnișoară Franklin. Vă mai pot fi de ajutor cu ceva? m-a întrebat el, întinzându-mi o cheie demodată pe masă.

De cum am ridicat-o, m-a încercat un fior. Cheia mea. Era cheia mea. M-am ridicat nerăbdătoare.

— Nu, asta-i tot. În ce direcție?

— Coborâți pe strada principală, apoi o luați în jos, pe Maple Street. N-aveți cum s-o rataţi, a mai spus, ridicându-se și el și strângând toate actele. Promiteți să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva?

— Promit. Mulțumesc pentru tot, am spus.

I-am strâns mâna și am pornit țopăind, literalmente, pe alee.

În timp ce coteam la dreapta pe stradă – posibil noua mea stradă –, mi-au revenit în minte o tonă de amintiri. Petrecusem acolo o vară întreagă, cu soarele pe chip şi cu nisipul sub picioare. Oraşul acesta fusese universul meu, măruntul şi imensul coexistând în acelaşi spaţiu. Mereu mă întrebasem dacă voi mai avea ocazia să mă întorc şi, mai ales, dacă va mai fi la fel. La fel de magic, de pitoresc, de ireal? La fel de confortabil? Se spune că nu poţi să te întorci acasă de două ori, dar acel loc nu fusese niciodată „acasă" pentru mine. Fusese basmul meu.

De cum m-am îndreptat spre şoseaua lungă şi şerpuită care ducea la „Căsuţa de la malul mării", am fost şocată să constat cât de mult îmi erau depăşite aşteptările: casa era chiar mai frumoasă decât îmi aminteam. Situată în afara oraşului, la nici un sfert de milă, păzea oceanul, ca şi când ar fi făcut asta de sute de ani.

Am tras maşina în faţă, iar pietrişul a scrâşnit sub roţi, apoi am privit lung casa victoriană cu un etaj al cărei acoperiş în pantă ascundea un pod imens. Era confortabilă şi intimă, măreaţă şi impunătoare în acelaşi timp. Tot ce vedeam din maşină erau casa şi oceanul. De cum am păşit pe verandă însă, am zărit şi faleza şi scările întortocheate de lemn de care-mi aminteam că scârţâie pe la margini, când coboram către plajă.

Uitându-mă în jur ca să mă asigur că eram singură – şi eram –, am chicotit surescitată şi am început să ţopăi pe treptele din faţă. Văruită, dar decolorată de soare şi sare, balustrada era caldă, solidă şi perfectă sub palma mea. De cum am păşit pe ultima treaptă veche, am ajuns pe veranda largă, decorată cu ferigi şi ghivece cu flori multicolore. Violet, roz, galben strălucitor şi... Ooh!

Piciorul meu stâng a trecut prin podea, ceea ce m-a făcut să cad în genunchi şi să-mi împrăştii pe jos tot conţinutul genţii.

Mi-a luat un moment să evaluez mintal situaţia. Piciorul? La locul lui. Tibia? Puţin zgâriată, dar nimic catastrofal. Cu precauţie, mi-am scos piciorul din gaură, apoi mi-am testat greutatea pe scândurile din jur. Îmi rupsesem şi mai rău blugii deja rupţi şi se părea că-mi făcusem o zgârietură urâtă, dar, în afară de asta, eram teafără şi nevătămată.

— Bravo ţie, Viv, deja distrugi casa! m-am mustrat.

Vocea mi-a fost purtată de briza care sufla dinspre ocean. Mmm... sărată. Oceanică. M-am scuturat de praf şi mi-am pus lucrurile înapoi în geantă. Fără teamă, dar şchiopătând puţin, m-am apropiat de marea uşă principală, care avea, deasupra clanţei, o fereastră cu o perdea din dantelă.

Oare înăuntru era la fel? Am închis ochii pentru o secundă, dând frâu liber amintirilor. Mi-am adus aminte de antreul cu pereţi lambrisaţi până la jumătate cu lemn de stejar, cu o băncuţă încorporată în perete, făcută special pentru încălţăminte; de spaţiul de deasupra ei, plin de cuiere demodate pentru geci şi paltoane. De oglinda mare care crea impresia că spaţiul e mai larg decât era de fapt. De podeaua lucioasă, care conducea privirea către scările impunătoare dintr-un lemn de culoarea mierii. De mireasma soluţiei de curăţat parchetul şi a uleiului cu parfum de lămâie cu care fuseseră frecate odată ca să aibă strălucire. Aproape că le puteam vedea.

Şi le-am văzut imediat ce am reuşit să învârt blestemata de cheie în broască! Răsucind-o în toate părţile, am reuşit într-un final s-o fac să se învârtă. De cum am trecut pragul mi-am ţinut respiraţia. Pregătită să văd lemnăria splendidă şi soarele blând care pătrundea prin fereastra panoramică ce dădea spre apus, am păşit înăuntru.

Am inspirat adânc, nerăbdătoare să simt aroma de lămâie, de pin şi soluţie de curăţat. Dar ce-am simţit a fost... miros de mucegai? Înăuntru era întuneric şi-a trebuit să-mi las ochii să se obişnuiască cu întunericul, timp în care m-a cuprins o tuse uşoară. Am dat la o parte perdeaua îngălbenită din uşă, lăsând să intre puţină lumină în casă, m-am învârtit într-un cerc complet şi am văzut totul: mobila uzată şi zgâriată, teancurile de reviste vechi, mormanele de haine de pe scări, ghemotoacele de praf, oglinda mare, înceţoşată şi înnegrită; şi toate pălăriile fabricate vreodată pe Coasta de Vest, adunate pe un cuier aplecat într-o rână, de parcă mi-ar fi făcut o plecăciune.

Am îndrăznit să merg mai departe până în salonul elegant altădată, dar comod, iar acum aproape îngropat în teancuri de calendare vechi, cutii de carton pline cu, se părea, cești de ceai și, din nou, tone și tone de reviste. Și găleți vechi de tablă; peste tot. Iar sufrageria? Masa veche rămăsese acolo, dar era plină de păpuși de toate formele și mărimile, acoperite de un strat de praf de doi centimetri. Am intrat și în bucătărie, dar m-am răsucit pe călcâie și-am ieșit rapid. Bufetul era plin cu conserve goale de fasole, îngrămădite una peste alta, ca și când cineva ar fi gătit pentru o armată!

Conserve de fasole! Ce dracu'?

Speriată de ce-aș mai fi putut găsi, dar hotărâtă să-mi continui misiunea, am urcat scările până la primul etaj, tresărind la vederea balustradei șubrede și a scândurilor roase și prăfuite. Casa scării fusese odinioară impunătoare și sclipitoare; azi, trebuia să mă rog să nu se dezintegreze. Nu mai spun cum scârțâiau scările la fiecare pas, în timp ce mă împiedicam de lăzi pline cu pahare imprimate cu personaje din desene animate și de saci care păreau umpluți cu șosete trei sferturi.

Holul de la etaj nu era nici el mai breaz. Un covor oriental, care cunoscuse zile mai bune, m-a condus printre pereți acoperiți cu fanioane sportive de majorete până în fața unei armuri autentice. Mă rog, a unei jumătăți de armură. N-aveam idee pe unde se afla torsul, însă picioarele de metal ale cavalerului stăteau bine-mersi pe hol. Am tras cu ochiul în una, două, trei camere de oaspeți și peste tot am văzut același lucru: maldăre de obiecte, ordonate, ce-i drept, dar cu grămezile. Și alte nimicuri, iar și iar.

Oftând, am ajuns în capătul celălalt al holului, unde am deschis ușa camerei despre care îmi aminteam că este dormitorul principal. Acolo am dat peste torsul cavalerului, stând de strajă pe un soclu, în fața ferestrei panoramice care dădea spre ocean. Plănuia o invazie acvatică? Puțin probabil, căci, vedeți voi, picioarele-i erau în hol.

Sofisticatul pat cu baldachin, tot elegant şi maiestuos, era puţin lăsat în mijloc. Din cauza celor câteva bile de bowling, şapte mai precis. Toate roz. Aranjate în mijlocul lui.

M-am învârtit de jur-împrejur, luând aminte la toate cele.

Nu încăpea îndoială, mătuşa Maude era scăpată de la balamuc!

Am ieşit din casă pe uşa de serviciu, testând fiecare scândură din podea înainte să păşesc pe ea cu toată greutatea. Zgârietura de pe picior îmi pulsa. Trebuia să mă întorc în oraş şi să fac rost de o loţiune dezinfectantă.

Puah! Mă cutremuram la gândul că va trebui să dorm într-unul din paturile acelea înainte să aerisesc. Canapeaua nu arăta rău, totuşi. Puteam dormi acolo măcar o seară, până când...

Un nechezat subţire mi-a alungat gândurile. Şopronul! M-am întors să-l privesc: acelaşi roşu-ruginiu, uzat de intemperii, cu o păşune împrejmuită de un gard putrezit de lemn. În cealaltă parte a curţii din spate se vedea pompa veche a fântânii, aflată acolo dintotdeauna. Mergând prin iarbă, am dat de nişte găini care râcâiau pământul.

Domnul Montgomery spusese că mai rămăseseră câteva animale la fermă. Cineva din oraş se îngrijea de ele, cineva care lucra pentru mătuşa Maude de mai multă vreme. Hank, parcă aşa-l chema. N-am văzut nici urmă de om prin casă; poate era în şopron?

M-am îndreptat spre uşa şopronului, iar găinile cotcodăceau ca pentru a mă asigura că prezenţa mea nu era deloc necesară în acea după-amiază. Am trecut printre ele şi am aruncat o privire înăuntru.

Încălzite şi nemişcate, grinzile de stejar îmi păreau la fel de înalte ca în copilărie, când mă legănam cu orele pe-o frânghie legată de ele. Am văzut podul cu fân, plin ochi cu nutreţ pentru cai. Hm... cai. Am numărat şapte boxe goale în grajd şi un singur cal. Care a nechezat din nou.

— Salut, căluţule! am încercat să-l calmez, conştientă că suma cunoştinţelor mele ecvestre era egală cu zero.

Văzusem la televizor că oamenii obișnuiesc să le mângâie botul. Dar nu ajungeam la bot. Pentru că, până să ajung la bot, am călcat într-o grămadă de bălegar.

Din câte se pare șoproanele vechi, pitorești, care adăpostesc cai vii... vin la pachet și cu grămezi de bălegar. Care mi se întinsese pe bocanc. Țopăind deci pe piciorul stâng, zgâriat pe verandă, m-am întors cu bocancul mânjit de bălegar până în curte. Și, pentru pasionații de istorie, bălegarul combinat cu fân se transformă, aparent, într-un soi de mortar. Se pot construi case din el! Piciorul meu drept cântărea acum o tonă!

Când șchiopătând, când târșind picioarele, am pornit spre faleză, încercând să-mi scot bocancul din picior. N-am reușit decât să mai adaug păpădii în amestec.

— Fir-ar să fie! am bombănit, încercând să mă amuz de situație și să-mi păstrez starea de spirit pe care o aveam înainte de incidentul cu bălegarul.

Mă îndrăgostisem de Mendocino, de această nouă aventură... mă îndrăgostisem de...

Chiar atunci l-am zărit. Cum stăteam pe marginea falezei, răvășită de vânt, am zărit jos, departe, un călăreț pe un cal negru, gonind pe plaja virgină care se întindea cât vedeam cu ochii.

Degetele de la picioare mi s-au chircit de emoție.

Galopa prin apă, sărind peste valuri. Pornind spre scara șerpuită... am coborât mai multe trepte odată către plajă. Uitând de bocancul plin de bălegar, de blugii rupți, de tot... mai puțin de *călăreț*.

Și pe când se apropia, am început să-i disting trăsăturile. Și, prin trăsături, vreau să spun că nu purta nici un fel de îmbrăcăminte peste pectoralii impresionanți. Lungi și puternice, picioarele lui strângeau între ele armăsarul negru, care sforăia în spuma mării. De la picioarele îmbrăcate în cei mai norocoși pantaloni de blugi cusuți vreodată, privirea mi s-a plimbat sus, tot mai sus, până la tors și la cei mai frumoși mușchi abdominali, sculptați pe pielea lui aurie și umedă de mâna unui Dumnezeu milostiv. Brațele...

Ca niște pitoni, ținând lejer frâiele în mâini, căci prefera să-și mâne calul doar cu înghiontiri discrete din genunchi. Și, apropo de înghiontiri...

Bărbăția îi înghiontea foarte vizibil blugii.

Am înghițit în sec în timp ce coboram pe drumul înșelător, ajungând în sfârșit pe plajă și încetinind pe măsură ce el se îndrepta spre mine. De aproape, am putut să-i remarc pletele de culoarea mierii și a dorinței, fluturând în vânt. M-am așezat pe nisip, în timp ce el se apropia în galop. Pălăria lui de cowboy – a naibii să fiu, chiar de cowboy! – *dată pe spate scotea la iveală un chip care i-ar fi făcut pe îngeri să cânte și pe demoni să plângă în hohote. Avea maxilarul proeminent, buzele groase și ochii de un negru arzător... ochi care mă făceau să mă pierd în ei până la sfârșitul timpului.*

Și-a mânat calul până în dreptul meu, contemplându-mi silueta feminină și ridicând o sprânceană în semn de... apreciere? De admirație? De abandon total?

Să fi fost cowboyul Hank? Oh, da... chiar el era. Catarama de la cureaua lui exact asta spunea...

Buzele perfecte s-au întredeschis și mi-a spus...

— Hei, cucoană, plaja asta-i proprietate privată. Cară-te dracului de aici!

Apoi și-a întors calul și a plecat în galop. Și, drept cadou de rămas-bun, calul s-a bălegat fix sub nasul meu!

M-am târât spre scări, lăsând în urmă amprente grotești, căci piciorul drept mi-era de două ori mai mare, din cauza combinației bălegar-fân-păpădie-nisip, iar cu stângul șchiopătam.

Nu așa aș fi vrut să-mi încep povestea de dragoste!

Capitolul trei

M-am târât înapoi în casă, furioasă ca o cloşcă plouată – care sunt sigură că m-a cloncănit în timp ce traversam curtea, încercând să pornesc vechea pompă. N-a pornit, evident.

Cowboyul Hank. Nu-mi venea să cred! Prezentările n-au ieşit chiar cum sperasem. Totuşi, după toate aparenţele, părea un visător. Mă mai încurcasem şi altădată cu băieţi răi... Puteam s-o fac şi de data asta. În toate poveştile de dragoste există un conflict care trebuie depăşit, nu? Sigur, rareori încep cu bălegar de cal, dar mă puteam adapta. Pentru moment, aveam o treabă şi mai importantă.

Fredonând genericul filmului *Bad Boys*[1], mi-am scos scârbită bocancii, mi-am rulat blugii mai sus de tăietura de la picior şi m-am îndreptat spre bucătărie. Înarmată cu cea mai curată cârpă pe care am putut s-o găsesc, am lăsat apa să curgă până a devenit fierbinte şi am început să-mi curăţ rana. Trecusem prin numeroase şedinţe de piercing şi de tatuare... apa fierbinte pe rană era nimic pe lângă astea. Urcând scările la etaj, am răscolit prin sertarele cu medicamente din baie, căutând un dezinfectant. Asta-mi mai lipsea, o infecţie!

Bad boys, bad boys, watcha gonna do? Whatcha gonna do when your horse poops poo...[2], cântam pentru mine şi pentru cavalerul fără picioare, în timp ce cotrobăiam prin baia mătuşii Maude.

---

[1] Film din 1995, cu Will Smith şi Martin Lawrence. (*N. red.*)

[2] Parodiere a cântecului menţionat anterior: *Băieţi răi, băieţi răi, ce-i de făcut? Ce-i de făcut când mârţoaga se balegă pe tine...* (*N. red.*)

Negăsind decât o sticluță cu iod – se mai vând de-astea –, am înmuiat o bucată de vată în lichidul maroniu și am început să tamponez rana. Scârbos, dar eficient deocamdată. După ce nevoile mele de prim-ajutor au fost satisfăcute, am evaluat și mi-am ierarhizat prioritățile:

La farmacie, după un dezinfectant adevărat.

La alimentară, după mâncare.

La magazinul de băuturi, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am schimbat într-o pereche curată de blugi și mi-am pus altă pereche de bocanci, am înșfăcat rucsacul și m-am îndreptat spre mașină. În drum spre ea, mi-am amintit că uitasem să arunc o privire în garaj. Domnul Montgomery îmi spusese că e o mașină acolo, o adevărată frumusețe. Dar chiar țineam să mă uit?

Mă ustura piciorul. Am renunțat la ideea cu garajul, aveam timp și mai târziu. Nu mult după aceea, am ajuns din nou în oraș, uitându-mă în stânga și-n dreapta. Știam că trecusem pe lângă o... Ah, o farmacie! Chiar lângă magazinul alimentar și lângă tot ce aveam nevoie. În timp ce-mi parcam mașina, am văzut-o pe tipa de la cafenea îndreptându-se spre mine. Jamie? Jennifer?

— Jessica. Sunt Jessica! mi-a strigat ea, în loc de salut.

— Am vorbit cu voce tare? am întrebat pierită.

Lipsa de somn și diferența de fus orar începuseră să-și facă simțită prezența.

— Nu, dar ți se citea în ochi. Cum e casa? m-a întrebat, mergând cu mine spre farmacie.

— Casa? Hmmm... Păi...

— Să-ți spun sincer, mor să văd cum arată înăuntru! Maude a fost foarte discretă în ultimii ani, își comanda mâncarea la domiciliu, nu prea o mai vedeai. Acum tot orașul bâzâie că s-a mutat cineva în casa aia, a adăugat ea, salutând un cuplu de bătrâni. Bună seara, Owen, Polly!

— Ce seară frumoasă, nu-i așa, Jessica? i-a răspuns bătrânul, zâmbindu-mi.

— Așa este, a confirmat Jessica.

Fix ca în *Căsuța din prerie*, când vă spun!

— Și unde te duci? m-a întrebat.

Indiscretă, dar politicoasă.

— Am făcut cunoștință în verandă cu o scândură ruptă, așa că mă duc să-mi iau niște dezinfectant. Pe urmă... niște bere.

— Bună treabă! Dacă ai nevoie de vreo sugestie pentru o gustare rapidă, pizzeria de peste drum e cea mai bună din oraș. Faptul că prietenul meu e proprietarul e doar o părticică din motivul pentru care spun că-i cea mai bună, precizează ea, râzând.

M-am uitat în direcția pe care mi-a indicat-o și am văzut un loc plin de viață, foarte confortabil. Cât timp mă primenisem, soarele coborâse aproape de ocean. Luminile orașului se aprindeau pe rând. Felinarele stradale punctau marginea trotuarelor, magazinele se închideau, dar dinăuntrul lor se revărsau lumini estompate. Iar mingea de foc încingea cerul la apus ca într-un tablou.

Ce zi ciudată! Ciudat de fainâ!

— Zici că-i bună pizza? am întrebat, simțind că-mi chiorăie stomacul.

Când mâncasem ultima dată?

— Genială! Spune-i lui John că eu te-am trimis. Spune-i să-ți facă Pizza Măcelarului, specialitatea casei, e divină!

— Acum, că spui, mor de foame. L-aș mânca până și pe măcelar!

— Neh, avem un măcelar minunat, îl cheamă Stan. Iar localnicii te-ar pune la stâlpul rușinii dacă l-ai scoate din afaceri. Face niște costițe demențiale!

Orașul avea un măcelar. Un măcelar autentic. Pur și simplu adoram locul ăsta!

— OK, Pizza Măcelarului să fie. Mersi de sfat!

— Pentru puțin! Deschid cafeneaua la șase dimineața, te aștept oricând, a mai spus scoțându-și șapca și scuturându-și părul.

Mi-a făcut semn cu mâna și s-a îndepărtat pe trotuar.

I-am ascultat, într-adevăr, sfatul, și am traversat strada. L-am găsit pe John în spatele barului. Părea fix genul de fost jucător de fotbal, impunător.

I-am spus că am auzit că el e omul cu care trebuia să vorbesc pentru Pizza Măcelarului.

— Te-a trimis gagică-mea, nu? a spus el rânjind, dar fără răutate.

— Exact. Şi trebuie să-ţi spun... eu sunt din Est, deci cam susceptibilă când vine vorba de pizza, i-am răspuns, ridicând o sprânceană.

A râs tare, bătând din palme.

— Ce provocare! Pizza specială a măcelarului vine imediat! Aici sau la pachet?

— La pachet, cred... Dar mai am de făcut nişte drumuri. Cam în treizeci de minute?

— O să fie gata în douăzeci şi cinci.

I-am spus că-i perfect şi am plecat să-mi procur tot ce-mi trebuia ca să supravieţuiesc peste noapte în Centrul de colectare a deşeurilor de la malul mării.

Am luat-o la goană către farmacie, de unde am cumpărat dezinfectant şi pansamente, apoi m-am repezit la magazinul alimentar de lângă ea. Am înhăţat nişte cereale şi o cutie mică de lapte; urma să cumpăr toate lucrurile necesare după ce curăţam casa de conservele alea nenorocite de fasole. Am achiziţionat şi câteva lanterne, pentru că, la cum se derulaseră lucrurile până atunci, nu strica să fiu pregătită pentru orice eventualitate. Uitându-mă la ceas, am văzut că mai aveam exact atâta timp cât să intru şi la magazinul cu băuturi, să-mi iau un bax de bere, înainte să mă întorc la John după cea mai apetisantă şi mai bine mirositoare pizza.

— Să treci mâine pe la mine şi să-mi spui dacă n-a fost asta cea mai bună pizza pe care ai mâncat-o vreodată! s-a lăudat el şi mi-a făcut cu ochiul, întinzându-mi cutia cu pizza şi un ditamai teancul de şerveţele.

— Oho, ce de şerveţele! Ăsta-i un semn bun, am spus râzând şi întinzându-i banii.

— Apropo, cum e casa?

— Scrie ceva pe fruntea mea? am întrebat, clătinând din cap. Cum naiba eşti deja la curent?

— Mi-a spus Jessica, iar faptul că eşti din est te-a dat de gol, a precizat el cu un zâmbet. Să ai poftă!

Am schiţat şi eu un zâmbet, am luat restul şi m-am îndreptat spre maşină.

Ajunsă acasă, la masa din camera de zi şi înconjurată de păpuşi, am mâncat cea mai bună pizza din viaţa mea. Totuşi, pe la jumătatea celei de-a doua felii am acoperit-o cu o folie.

Păpuşile alea erau al naibii de înfricoşătoare!

Îmi place să locuiesc într-un mediu curat. Îngrijit. Ordonat. Cu cearşafuri perfect întinse pe saltea? Da, vă rog. Şi cu etichete pe toate cutiile şi conservele? Da, mulţumesc. Altfel, de unde să ştiu ce-i în ele?

Casa asta era exact opusul preferinţelor mele, şi totuşi... Când m-am băgat la somn, m-am simţit straniu de mulţumită: găsisem într-un cufăr vechi câteva pături care miroseau a cedru şi le întinsesem pe canapeaua mare din sufragerie. Aveam stomacul plin de pizza şi de bere, mi-era bine şi mă simţeam şi puţin ameţită. Am stins luminile şi am mai dat o tură pe la parter, să verific dacă încuiasem uşa. M-am oprit în faţa ferestrei panoramice: o lună plină se reflecta în apa Pacificului. Văzusem câţiva nori care se strânseseră înainte să se întunece, dar acum cerul părea senin şi liniştit.

Aveam o listă cu lucrurile de care trebuia să mă ocup de dimineaţă, dar seara asta mă obosise. Lăsând, în sfârşit, ziua să mă prindă din urmă, am căzut într-un somn adânc în noua mea casă. Şi ce vedeam cu ochii închişi? O reluare a episodului cu Hank călare pe cal. Corpul lui, statura, catarama... Şi ce dacă era băiat rău? M-aş fi descurcat.

Pic.

Pic.

Pic-pic-pic.

M-am frecat pe faţă, ca să mă şterg. Înapoi la somn.

Pic.

Pic.

Pic-pic-pic-pic...

Nu! Nu, nu şi nu!

M-am ridicat în fund, holbându-mă la tavan, numai bine ca să mă picure iar. Camera a fost inundată de-o lumină puternică, ca de bliţ, apoi s-a făcut iar întuneric. Am auzit un tunet, urmat de încă un fulger. Şi de alt rând de picături.

Apoi mi-am amintit de găleţile de tablă pe care le mutasem ca să fac loc în jurul patului. Crezusem că erau acolo din întâmplare, în grămada de obiecte. Nu. În ele se colecta apa de ploaie. Pentru că, *evident*, acoperişul era spart.

Cu un oftat, am dat păturile laoparte, am pus găleţile unde bănuiam că picură, apoi m-am ghemuit pe canapea. Am mai adăugat o sarcină la lista mea de corvezi, apoi am adormit la loc, pe acelaşi fundal sonor:

Pic.

Pic.

Pic-pic-pic.

A doua zi dimineaţă, mi-am petrecut douăzeci de minute încercând să pun cafetiera de pe vremea lui Eisenhower în funcţiune. Pe urmă mi-am amintit că Jessica deschidea la şase. Cum eram trează de la patru (trebuia să rezolv şi problema adaptării la noul fus orar), am ajuns în maşină, apoi în oraş, imediat ce-am reuşit să pun nişte haine pe mine. Furtuna din noaptea trecută curăţase aerul oricum proaspăt şi, când am ajuns la uşa *Cafenelei de pe Faleză*, am simţit că deja mi se ridicase ceaţa de pe creier.

Un clopoţel a început să zornăie când am deschis uşa şi am constat că erau o grămadă de oameni care îşi începeau ziua acolo. Localul era o combinaţie între un bufet ieftin şi cafenea de cartier. Toate capetele s-au întors spre mine când mi-am făcut intrarea. Dar într-o manieră plăcută, gen: „Salut, ce mai faci?" Am văzut-o pe Jessica după tejghea, şi mi-a făcut semn cu mâna să mă apropii.

— Chiar mă întrebam dacă o să te văd în dimineaţa asta. Cafea?

— Da, fii binecuvântată!

— Neagră, da?

— Ca noaptea, te rog, am suspinat, așezându-mă pe taburet și primind recunoscătoare cana de cafea.

Zâmbitoare, Jessica mi-a pus un meniu în față, apoi a mai servit câțiva clienți cu cafea.

— În altă ordine de idei, ai avut dreptate. Pizza aia a fost un dar din cer!

— Ți-am spus eu! John al meu știe ce să facă cu mâinile. Băgați nasul în farfurie, domnule Martin. Știu foarte bine ce-am spus, l-a avertizat ea, ciocănind tejgheaua în dreptul unui client despre care bănuiam că este domnul Martin. Moș nerușinat! i-a mai spus râzând.

Bărbatul i-a zâmbit și el, dar și-a văzut mai departe de mâncare.

— Cum a fost prima noapte?

— De rahat! Plouă prin acoperiș.

— Of, urâtă chestie, a spus aprobându-mă cu compasiune, apoi s-a uitat la meniu. Ai ales?

Muream de foame! Aerul de mare îmi deschidea în mod clar apetitul.

— Hai să încerc Micul-dejun al Flămândului.

— Perfect, mi-a răspuns. Mă duc să dau comanda.

S-a îndepărtat, ocupându-se și de ceilalți clienți, în timp ce eu urmăream cine vine și cine pleacă. Era un amestec interesant de oameni tineri și mai puțin tineri. Părea să existe o înclinație artistică în comunitate, cel puțin din câte văzusem până atunci, o ambianță californiană pe jumătate spilcuită, pe jumătate anticonformistă, cu o doză de șic specific coastei de vest. Am văzut și câțiva tipi îmbrăcați în salopete și mi-am amintit de ceva. Când Jessica mi-a adus micul-dejun, am întrebat-o:

— Dacă o să am nevoie de cineva să mă ajute cu reparațiile la casă, la acoperiș, la verandă etc., ai putea să-mi recomanzi pe cineva?

— Sigur, știu o grămadă! Vrei să vorbesc?

— Da, nu sunt sută la sută sigură de ce am nevoie acum, dar e de lucru!

— Înseamnă că ai de gând să rămâi pe-aici o vreme, a observat ea, privindu-mă cu un zâmbet complice.

— Eşti cam băgăcioasă, ştii asta, nu? am comentat în timp ce dădeam iama în crochetele de cartofi.

— Fir-ar să fie, da! mi-a confirmat ea, punându-mi în faţă o sticlă cu sos picant, apoi salutând un grup de nou-veniţi care tocmai intrau pe uşă.

Am terminat de mâncat, mi-am luat o cafea la pachet şi i-am mulţumit Jessicăi în avans pentru ajutorul cu muncitorii. După care m-am îndreptat spre casă... unde mă aştepta un cowboy.

Bătând darabana în volan, îl contemplam pe superbul mascul de pe veranda casei mele. Am remarcat că evitase scândura spartă din podea. Se uita la mine cu o privire dură, fixă. Se citea în ochii lui că mă recunoaşte. Oare îşi amintea de întâlnirea noastră de pe plajă? Mă credea în continuare o intrusă?

Scoţându-mi picioarele din maşină, mi-am luat cea mai arogantă atitudine pe măsură ce distanţa dintre noi se micşora. Primele cuvinte pe care urma să i le spun trebuiau să fie memorabile, să-l ameţească, să-i aţâţe imaginaţia. Ochii lui s-au plimbat pe coapsele mele în timp ce păşeam ţanţoşă spre el, în pantaloni scurţi de blugi şi cu bocancii recent curăţaţi. Ah, da, şi cu un pansament.

Ajunsă la baza treptelor, mi-am lins buzele, cântărindu-l din priviri. Operaţiunea „seducerea lui Hank" a început cu...

— Deduc după cataramă că te cheamă Hunk[1]. Adică... Hunk... adică... La dracu'... Hank!

M-a privit confuz, deloc amuzat.

Păsările ciripeau, vântul bătea. Hank mă fixa cu privirea. Iar eu... transpiram, da.

Am decis să mă prefac că nu spusesem nimic. L-am privit din nou, hotărâtă să nu mai scot niciun cuvânt.

— Deci... eşti Hank, nu?

[1] Bărbat atrăgător, musculos şi bronzat, în engl. argotică. (*N. red.*)

Așa te vreau, Viv.

A dat din cap aprobator.

Hmm... Să dai din cap era cea mai bună treabă. N-aveam să mai scot niciun cuvânt!

Presiunea tăcerii lui s-a accentuat.

— Eu sunt Viv Franklin! am spus oftând.

Cum el continua să se holbeze la mine, m-am întrebat dacă nu cumva mi-au rămas resturi din Mic-dejunul Flămândului pe față. Așa s-a terminat cu „seducerea lui Hank".

— Una peste alta, sunt strănepoata lui Maude. Știai că o să vin aici?

— Îhî...

Vorbea! Mă rog... mormăia!

— Super. OK, atunci...

Am ezitat în mod deliberat. Nimic.

— Ieri... ne-am întâlnit pe plajă. Și mi-ai zis să mă car dracului de pe plajă, mai ții minte?

— Tu erai aia?

OK. Sunt o tipă drăguță. O tipă drăguță mai dură, cu tatuaje și piercinguri, dar am un chip frumos și sâni deloc micuți. Unde mai pui că târam după mine, prin nisip, o ditamai *piñata* de bălegar când ne-am întâlnit. Deci, per ansamblu, memorabilă!

Nu și pentru cowboyul Hank. Ăsta era o nucă greu de spart, mai greu decât aș fi crezut. Ce bine că-mi plăceau provocările!

— Da, eu eram. Locul ăsta e al meu acum. Adică... nu știu încă dacă o să-l păstrez, e mult de muncă și n-am luat serios în calcul consecințele mutării aici tocmai din Philadelphia, dar mă mai gândesc. Tu ce faci aici, mai exact? Am înțeles că supraveghezi ferma, dar ce înseamnă asta, de fapt? Înseamnă că...

— Vorbești cam mult, a comentat el, agățându-și degetele mari de... *gogâlți*!... curea.

Mmm... îmi plăceau bărbații pe care-i țineau curelele.

— De obicei, nu, i-am spus, mutându-mă la umbră.

Îi mai vedeam doar silueta, în soare. Doamne, contururile alea... îmi venea să ling chestii...

— Nu vrei să intri?

— Nu. Am venit să hrănesc caii. Mă întorc mâine, mi-a răspuns încruntându-se și întorcându-se spre șopron.

Când a trecut pe lângă mine, l-am simțit parfumul apei de toaletă. Înțepător și bărbătesc. Am strănutat din senin.

— Și stai departe de șopron – agiți animalele!

Am rămas pe loc, evaluând și analizând. Pe lângă tipul ăsta mă transformam într-o idioată! Ca o fandosită care n-ar putea face față unui munte de carne virilă. De obicei, nu așa mă comportam în preajma bărbaților. Dar, ooohh. Poate așa trebuia să fie? Într-un roman bun, eroina e mereu impresionată de erou. Bun, deci reevaluare. Reanalizare. Cowboyul nu voia să cedeze cu una, cu două. Dar așa trebuia să fie, nu? Nu putea fi prea ușor, altfel povestea mea de dragoste ar fi fost doar o parodie. Trebuia să fie măcar un conflict în această poveste. Provocări. Dar gata cu logoreea...

M-am repezit înapoi în casă, evitând scândura spartă din podea.

Am ocolit și curtea din spate, chiar dacă am tras cu ochiul de la geamul unei camere de oaspeți de la etaj. L-am văzut pe Hank plimbându-se prin curte, dând de mâncare la cai și apă la găinile care cotcodăceau în semn de recunoștință. În timp ce-mi învârteam medalionul cu camee de la gât, l-am observat pe cowboy în elementul lui. Îi plăcea să lucreze la bustul gol, însă părea ceva cât se poate de adecvat, nicidecum exhibarea corpului său bine făcut. Adică... totuși, era *cald* în dimineața aceea, aproape douăzeci și unu de grade.

După ce a plecat în camioneta lui, o ditamai mașina virilă, stârnind nori de praf ce se-nvârteau lasciv în urma ei, m-am apucat de treabă. Nu eram sigură cum să rezolv problema cu gunoiul. Mă întristasem puțin, de fapt...

Mătușa Maude crescuse în casa asta și-și petrecuse toată viața în ea. Casa aparținea familiei de mai bine de un secol. Când prima generație

din familia mea venise din Philadelphia, în urmă mulți ani, Mendocino nu era decât o mică colonie. Era compus în mare parte din familii venite din Noua Anglie, de aceea stilul arhitectural reflecta tot ce aduseseră cu ei acești pionieri: Cape Cod, stilul victorian, garduri din leațuri și tufe de trandafiri peste tot.

Când mama ei a murit, Maude încă mai locuia acolo și n-a mai plecat niciodată să-și întemeieze propria gospodărie. Familia a vizitat-o de-a lungul anilor: mătuși și unchi, verișori și copiii lor... toți au umplut casa de zâmbete și de lacrimi, de dineuri și serate. Cu toate astea, în ultimii ani, mătușa Maude se izolase de lume.

Când am început să sortez balamucul dintr-un dormitor, am descoperit o comoară ascunsă: picturile mătușii Maude. Mendocino fusese la un moment dat o colonie de artiști, iar ea semnase și datase fiecare tablou, începând cu anii cincizeci. Știam că o să mă pierd dacă încep să analizez fiecare pictură în parte, neordonate cronologic în acel moment, așa că le-am înghesuit înapoi în dulap până când aveam să-mi fac timp să le examinez.

Maude fusese o artistă. Interesant. Degetele mele au apucat o pensulă imaginară, căci observasem lumina naturală care inunda camera și știusem instantaneu că aceea era cea mai potrivită cameră pentru pictură. O inspecție mai amănunțită a podelei m-a făcut să descopăr pete de acuarelă ici-colo, ceva ce nu mai văzusem în alte camere. Așadar și ei i se păruse irezistibilă lumina din camera aceea. Simțind o afinitate spontană cu ea, am zâmbit.

Mi-am petrecut dimineața făcând curățenie în dormitorul cu cea mai frumoasă vedere la ocean. Ștergând stratul gros de sare și de jeg de pe tocul ferestrelor, continuam să fredonez melodia din *Bad Boys*. Când albastrul Pacificului a început să licărească din nou prin sticla geamurilor, am scotocit prin dulapul de lenjerie din hol și am fost surprinsă să dau peste un set de pat nou-nouț. Înveselită de perspectiva că, în noaptea aceea, urma să dorm într-un pat adevărat, m-am îndreptat spre subsol, să văd dacă mai funcționează mașina de spălat.

Deschizând uşa subsolului pentru prima oară, am remarcat două lucruri: primul, că becul era ars. Al doilea, că nenorocitul ăla de bec era ars! Oftând adânc, mi-am îndreptat spatele şi am păşit curajoasă pe scări, coborând în beciul întunecat şi vechi de vreo sută şi ceva de ani înarmată doar cu nişte aşternuturi vechi.

Există lucruri prosteşti... şi lucruri prosteşti! Am fost la picnicuri în cimitire. Când mai locuiam la Paris, i-am vizitat catacombele. Eram singura care se ţinea tare pe poziţie când o invocam pe Bloody Mary[1] la petrecerile în pijamale. Şi totuşi, în timp ce coboram treptele spre subsol, tremuram ca frunza. Pericolele din subsol... sunt cele mai nasoale!

Soarele strălucea palid printr-un geam murdar. Dacă-mi aduceam bine aminte, maşina de spălat era în partea cealaltă, lângă boiler. Întorcând spatele spre lumină, am răsuflat uşurată văzând maşina de spălat... lângă un morman de capete.

Am scăpat lenjeria pe jos, gura mi s-a căscat într-un urlet mut, corpul mi-a îngheţat de frică, în timp ce creierul încerca să proceseze ce vedeam. Până să observ eticheta cu Halloween de pe cutie şi să-mi dau seama că nu sunt decât nişte măşti, era prea târziu. Pentru *mine*, alea aveau să fie mereu capete!

Nu cred că aţi mai văzut pe cineva să pună rufele la spălat cu aşa viteză. Fluierând un cântecel vesel ca să-mi ţin mintea ocupată cu altceva, am acoperit mormanul de capete cu un sac mare de gunoi. Printre atâtea păpuşi şi accesorii de Halloween, începeam să înţeleg de ce unii o iau niţel razna când trăiesc singuri prea mult timp.

M-am gândit la treaba asta şi mai târziu, în timp ce stăteam în bucătărie, cu uşa de la subsol încuiată bine în spatele meu. M-a trecut un fior când mi-am dat seama că trebuia să cobor din nou, să pun aşternuturile în uscător.

Apoi am auzit un ciocănit la uşă. Să fi fost Hank? Se întorsese pentru o nouă rundă de remarci spirituale?

---

[1] Fantomă din folclorul anglo-saxon despre care se spune că apare în oglindă dacă-i este repetat numele de 13 ori şi prezice viitorul. (*N. red.*)

Ştergându-mi faţa cu dosul tricoului, am realizat că put şi că am neapărată nevoie de un duş. Eh, ce să-i faci? Resemnată, m-am dus în hol. Uitându-mă prin perdelele de la fereastră, am văzut un bărbat, dar părea mai suplu decât Hank cel Musculos. Mai degrabă jucător de fotbal decât de rugbi. Răsuflând uşurată la gândul că nu trebuia să mă pregătesc spiritual pentru o nouă întâlnire cu cowboyul, am deschis uşa.

Păr şaten. Ochi căprui ascunşi de o pereche de ochelari care păreau prăfuiţi. Cămaşă albă. Sacou de tweed cu... petice în coate? Era înalt şi căra cu el o servietă – arăta fix ca Tom, Dick şi Harry. Cu ăştia mă descurcam. La dracu', tocmai ce mă luptasem cu o legiune de capete!

— Salutare! am spus, luându-l prin surprindere.

Ridicându-şi ochelarii pe nas, m-a privit pe sub sprâncene de sus până jos. Eram îmbrăcată într-un maiou transpirat, în pantaloni scurţi de blugi care-mi lăsau picioarele la vedere aproape în întregime şi cu o bentiţă pe cap..., iar el m-a privit cu un aer apreciativ. Amuzată, l-am lăsat să mă privească, dar când privirile ni s-au întâlnit din nou am vrut să ştie că l-am prins trăgând cu ochiul.

A roşit şi şi-a împins încă o dată ochelarii pe nas.

— Vivian Franklin? m-a întrebat el cu o voce mai groasă decât îmi imaginam.

— Eu sunt, cine întreabă?

— Vivian, numele meu este Clark Barrow. Am auzit că aveţi de gând să faceţi nişte schimbări la „Căsuţa de la malul mării"?

— La naiba, da! Cel mai probabil, începând cu veranda. E o capcană mortală, Clark! am afirmat, lovind unul dintre stâlpi şi făcându-l să tremure. Ar trebui să vezi zgârietura cu care m-am ales ieri când mi-a trecut piciorul prin ea.

Mi-am rezemat piciorul de balustradă, în dreapta lui, arătându-i bandajul.

Ochii lui mi-au urmărit mâna.

— Pare o rană serioasă, a aprobat, cu privirea aţintită la pielea mea.

Mi-am dres vocea.

El continua să se uite.

— Deci, Clark, ai venit să-mi faci o ofertă?

— Ce ofertă? a spus el, ridicând privirea.

— Ziceai c-ai auzit c-aş căuta oameni care să mă ajute cu ce am de făcut pe-aici. Nu sunt sigură că rămân, dar, în caz că iau în calcul ideea asta, vreau să ştiu cam câţi bani trebuie să bag în casa asta ca să fie locuibilă, ştii ce zic? Cred că putem începe cu veranda: toate scândurile astea putrezite trebuie aruncate. Acoperişul e spart, deci e, evident, al doilea lucru pe care trebuie să-l rezolvăm, iar când am încercat să adorm azi-noapte, înainte să înceapă furtuna, puteam să jur că aud un hârşâit ciudat în pereţi. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să dau jos tencuiala, dar nici n-aş vrea să mă surprindă vreo chestie blănoasă într-o noapte, deci...

— Să dăm jos...? Staţi, nu! Nu puteţi face asta!

— Ce fel de constructor eşti tu, Clark? l-am întrebat, cu o sprânceană ridicată.

— Nu sunt constructor, ci bibliotecar. Sunt şi arhivarul oraşului, şi acesta este motivul prezenţei mele aici, mi-a explicat, ridicându-şi din nou ochelarii pe nas.

— Nu mai înţeleg nimic. Dacă eşti bibliotecar, de ce-ai venit să înlocuieşti scândurile de pe verandă?

— Nimeni nu înlocuieşte nimic, Vivian, cu atât mai puţin pe veranda asta.

— Ce fel de bibliotecar se ocupă de verande?

— Nu mă ocup doar de verande, ci de întreaga construcţie. „Căsuţa de la malul mării" e pe lista de clădiri istorice, ca majoritatea caselor din Mendocino. Aşa că orice fel de reparaţii, mici sau mari, trebuie aprobate de administraţia oraşului, mai exact, de directorul societăţii de istorie, mi-a răspuns, îndreptându-şi reverul de la sacou.

— Care se întâmplă să fie...? l-am întrebat sec.

— Eu, a răspuns, puţin înfumurat.

— Înţeleg...

Întorcându-i spatele, m-am plimbat dintr-un capăt în altul al verandei, mereu conştientă de podeaua spartă. Am început iar să-mi pipăi medalionul de la gât, contemplând problema.

— Vrei să spui că nu pot face nicio modificare dacă nu-ţi cer voie mai întâi?

— Exact.

— Inclusiv pe verandă?

— Inclusiv.

— Sau la balustrada şubredă?

— Dumnezeule, nici vorbă! A fost lucrată manual de Jeremiah Wo...

— Calm, Clark, calm! l-am domolit. Şi-atunci ce-i de făcut?

S-a uitat în casă peste umărul meu, observând, bine-nţeles, cutiile puse una peste alta.

— Sunt sigur c-aţi remarcat că mătuşa dumneavoastră era o colecţionară compulsivă, dar multe din lucrurile adunate de ea pot fi donate societăţii de istorie. Ştiţi, ca să faceţi mai mult loc? a sugerat plin de speranţă.

Gândul mi-a zburat la tablourile din dulapul de la etaj. Încă nu eram pregătită să abandonez lucruri din casă.

Dacă aveam de gând să invoc spiritul mătuşii Maude? Văleu!

— Ascultă, Clark, uite ce spun eu. Abia am ajuns aici şi n-am curăţat nici măcar un pat. Am dormit pe podea azi-noapte, dacă-ţi poţi închipui? i-am spus, luându-l de braţ, fix de peticul din cot, şi conducându-l jos pe scări.

— Îmi închipui, da. Adică, nu patul, evident, ci..., s-a bâlbâit, înroşindu-se.

Se poate să-i fi şters braţul cu sânii. Când poţi, trebuie să plusezi, nu-i aşa?

— Deci, ce-ar fi să mă laşi să mă instalez şi să-mi fac puţin spaţiu vital, ca să zic aşa? După care reluăm discuţia? am insistat, conducându-l până la maşină.

Un Taurus, bineînţeles. Sigur. De încredere.

— E-n regulă, Vivian, mi-a răspuns.

— Viv, l-am corectat, zâmbindu-i dulce. Dacă hotărăsc să demolez veranda, te sun înainte, bine?

— Nu prea îmi place expresia asta... Munca de restaurare trebuie să fie lentă şi organizată. Cu răbdare...

M-am sprijinit cu mâna de capota maşinii, apropiindu-mă şi mai mult de el. Mă amuza să-l fac pe bărbatul ăsta să roşească.

— Nu ştiu... Uneori, cu cât e mai rapid, mai dur şi mai intens, cu atât e mai bine. Ştii ce zic, Clark?

Iar s-a-nroşit. Şi iar îi scânteiau ochii. Adică, să fiu sinceră, nu doar scânteiau - ardeau de-a dreptul. Hmmm.

Mi-a pus un pliant în mână, a urcat în maşină şi şi-a văzut de drum. Era un pliant al Societăţii de Istorie din Mendocino. Pe spate era menţionat numele lui:

Clark Barrow. Istoric. Arhivist. Bibliotecar.

Uitase să menţioneze: Fan de petice-n coate.

Chicotind, m-am întors spre casă şi mai că am călcat iar în gaura din podeaua verandei. Lovind cu mâna balustrada, care scârţâia într-un fel de nedescris, am murmurat.

— Nicio reparaţie? Mai vedem noi...

Am pus osul la treabă toată ziua, luând pauze doar cât să savurez, în picioare, resturile de pizza şi o bere, smulgând hârtia autocolantă de pe rafturile din beci. *Oare era hârtie autocolantă cu însemnătate istorică? Aveam voie să o arunc? Sau viitorul oraşului depindea de modelul cu melci şi lăcuste de pe autocolantul din anii 1970?*

După prânzul în picioare, m-am aventurat din nou în beci, de data asta înarmată cu trei lanterne şi o cutie cu becuri pe care o găsisem sub chiuvetă. Luminat în întregime, beciul nu mai părea atât de înfricoşător ca înainte. Am cercetat cămara, fericită să constat că mătuşa Maude păstrase borcanele cu murături şi compoturi, toate din sezonul anterior. Miam... gem de mure! Întorcându-mă în spălătorie, am ignorat cu vitejie

cutia plină de capete în timp ce puneam aşternuturile în uscător. Mi-am dus păturile sus şi le-am întins pe sârma de rufe, lăsând vântul şi briza să le împrospăteze. Apoi am tropăit spre etaj, hotărâtă să instaurez ordinea şi curăţenia în dormitorul care avea să fie al meu. Am frecat podeaua, cărând găleţi după găleţi de apă murdară, pe care o vărsam afară. Am dat jos draperiile vechi şi pline de praf şi mă gândeam să le arunc... Dar acum începuse să-mi pese de blestemata aia de semnificaţie istorică pe care o avea fiecare chestie din casă.

Bombănind, le-am împăturit cu grijă şi le-am pus deoparte. La un moment dat, trebuia să mă debarasez de toate catrafusele astea. Dar, aparent, aveam nevoie de aprobarea unui bibliotecar arhivist ca să pot face treaba asta!

Am atacat apoi baia de la etaj şi, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu multă trudă, am făcut-o lună şi bec. Găsisem în debara o cutie mai veche cu bicarbonat de sodiu şi, cu o găleată cu apă caldă şi o perie, am frecat fiecare placă octogonală din pardoseală până am făcut-o să strălucească. Cada din fontă a rămas puţin pătată în ciuda cantităţilor mari de clor pe care le-am folosit, dar vechile robinete din cupru străluceau atât de tare, că mă puteam oglindi în ele.

Când a început să se întunece, mă simţeam tot mai obosită şi împuţită... dar cel puţin aveam un dormitor şi o baie sclipitor de curate. Prea obosită să mă mai gândesc şi la mâncare, m-am băgat sub duş şi m-am spălat rapid, şamponându-mi părul cât am putut de iute, în caz că se termina apa caldă. După ce m-am ocupat de aceste detalii, m-am desfătat sub jetul de apă caldă. Când îmi atingeam pielea, simţeam că mă doare fiecare muşchi de atâta efort.

Îmi imaginam că simt şi un muşchi special, un muşchi care-i aparţinea unui cowboy pe nume Hank. Dar, tocmai când am început să mă încing, apa s-a răcit, alungându-mi fanteziile. M-am înfăşurat în prosop, ascultând liniştea care punea stăpânire pe casă odată cu lăsarea serii. Mi-am trecut degetele prin părul creţ, fără să-l usc de tot, căci eram mult

prea obosită să mai țin föhnul în mână. Cu exemplarul din *Coapsele mângâierii* sub braț, m-am târât în cel mai ispititor de pufos pat creat vreodată, savurând mirosul de așternuturi curate și de pături aerisite la soare.

Am adormit fără ca măcar una din coapsele mele să fie dezmierdată.

Capitolul patru

Am visat un bărbat pe un cal. Galopând prin valuri, simpla lui prezență mă atrăgea. Păşind pe nisipul nivelat de valuri, am început să-l privesc pe frumosul bărbat în timp ce sărea de pe şaua grandiosului său armăsar şi se îndrepta spre mine... Dar, în acelaşi timp, un alt bărbat care semăna surprinzător de mult cu Clark a sărit din apă cu o servietă plină de scoici, făcându-mă să înţeleg că n-aveam voie să arunc niciunul dintre homarii pe care i-aş fi putut găsi rătăciţi în pantofii mei.

— Homari? Ce homari? l-am întrebat, pe melodia *Rock Lobster* a celor de la B-52's.

A arătat cu degetul spre picioarele mele şi am fost şocată să văd că se transformaseră în nişte cleşti de homar care clămpăneau pe plajă.

M-am trezit acoperită de o transpiraţie rece. Dar murmurul liniştitor al valurilor m-a adormit la loc şi, într-o clipită, eram din nou pe tărâmul viselor.

M-am trezit de-a binelea când s-a luminat de ziuă. Organismul meu era încă setat pe fusul orar din est. Trebuia să stau trează până noaptea târziu ca să mă pot adapta orei de vest. În ciuda visului straniu, dormisem buştean. Nu mai plouase prin acoperişul spart.

Mi-am tras plapuma peste faţă, încercând să mai fur câteva minute de somn... degeaba. Apoi mi-am dat seama că era ora şase. Ceea ce însemna...

CAFEAUA!

Am tras pe mine o pereche de colanți și un polar, mi-am prins părul cu o eșarfă și am tulit-o pe scări. Am hotărât să fac o plimbare până în oraș pe jos, ca să-mi dezmorțesc puțin picioarele după truda din ajun, pe care urma să o reiau și în ziua aceea. Am luat-o așadar pe lunga alee, apoi am cotit pe strada principală. O distanță de vreo patru sute de metri, pe care o puteam parcurge în mai puțin de zece minute, ceea ce era bine de știut. De cum am ajuns în centru, am remarcat un magazin specializat în antichități, mai ales în picturi vechi. Peisaje, vreo câteva chiar din Mendocino. M-am întrebat dacă tablourile mătușii Maude aveau vreo valoare. Poate era bine de ținut minte.

Deocamdată, mă chema cafeaua, iar eu am răspuns chemării. Deschizând ușa cu clopoțel, m-am uitat dincolo de tejghea după fața zâmbitoare a Jessicăi. Mi-a făcut cu mâna și m-am îndreptat iarăși spre ultimul loc de la bar.

— La fel ca ieri?

— Da, te rog, mor de foame! Am uitat să iau cina aseară.

M-am așezat și am apucat un ziar pe care probabil îl uitase cineva.

— Eu n-am niciodată problema asta, pentru că John e un bucătar atât de bun! s-a lăudat ea, în timp ce-mi turna cafea în cană, după care a pus comanda mea într-un cârlig din spatele barului unde o putea vedea bucătarul.

— Înțeleg de ce n-ai avut niciodată problema asta, am aprobat-o, schițând un salut către domnul Martin, care stătea pe scaunul de lângă mine.

Am început să citesc știrile zilei. Oare două zile la rând puteau crea o rutină pentru micul-dejun? Probabil că nu, dar îmi plăcea cum decurg lucrurile.

După ce-am înfulecat o porție de șuncă cât mine de mare, m-am îndreptat spre casă. Soarele strălucea cu putere și se anunța încă o zi senină și călduroasă. Acasă, în Philadelphia, începuse toamna. Aici, vara era încă în toi. Mergând pe jos spre casă, m-am minunat iar de priveliște. N-am să mă satur niciodată să privesc oceanul. Pescărușii planau pe curenții

de aer cu mișcări descendente, plonjând și rotindu-se. Când am ajuns în dreptul garajului, m-am oprit să arunc o privire înăuntru prin geamurile jegoase. Niște cutii erau puse pe prelata care acoperea o mașină. M-am întrebat ce marcă o fi fost. În cel mai bun caz, mi-am zis, un Pinto roz!

Am căutat printre cheile de pe breloc, încercând vreo câteva până s-o găsesc pe cea potrivită. Ușa a culisat scârțâind, dispărând printre grinzi, într-un nor de praf. Am tușit de câteva ori, cu plămânii iritați. Inhalasem atât de mult praf în zilele anterioare, încât, dacă mi-aș fi scuturat plămânii, ar fi ieșit vârtejuri din ei.

Am intrat în garaj, pășind pe cimentul crăpat. Am mutat câteva cutii și mă pregăteam pentru marea revelație. Ținându-mi respirația, am apucat prelata de-o margine și am tras-o pe alee dând la iveală o măgăoaie imensă, vopsită și fabricată în Detroit!

Un Chevrolet Bel Air decapotabil din 1955! Aripi albe, pneuri cu capace albe... Caroserie bleu. Nu mai zic de volan!

— Ah, frumoaso! am suspinat, trecându-mi degetele peste caroserie.

Mașina părea să fie într-o stare bună, dar nu-mi venea să cred ce noroc am. Abia așteptam să urc la volan! Fără tragere de inimă, am pus prelata înapoi peste ea și am închis ușa garajului. Mergând înapoi spre casă, am sesizat că ușa de la șopron era întredeschisă. Bineînțeles că mi-am reconfigurat traseul, îndreptându-mă către ușa crăpată. Auzeam foșnetul paielor și, în timp ce găinile fugeau de mine, inspectam curtea să nu nimeresc iarăși în vreo surpriză lăsată de cai. Nu-mi permiteam să repet faza cu bălegarul!

Mi-am strecurat capul pe ușă și l-am văzut pe Hank. Dumnezeule, ce priveliște!

Azvârlea fân cu furca din pod și deja era lac de sudoare. M-am rezemat de un stâlp, adulmecând mirosul dulceag și puternic de fân. Și, apropo de puternic, tricoul i se lipise de tors, care era incredibil de masiv. Era ca o friptură, o bucățică bună de tot.

Luându-mă prin surprindere, s-a răsucit și a aruncat un balot de paie care mi-a căzut în față.

— Pffff! Fân! am țipat, încercând să-l evit.

Prea târziu însă, un smoc de paie îmi intrase deja în gură.

— Ți-am spus să stai departe de șopron! m-a apostrofat el, aruncând furca și coborând scara cu o grație perfectă.

Am început să mă scutur, iritată de atitudinea lui, dar și de paiele care-mi intraseră în sutien. Eram mai mult decât pregătită să-i spun că pot intra în șopron ori de câte ori am chef... când a început să mă scuture și el. În doi timpi și trei mișcări, degetele lui puternice și pricepute m-au scăpat de restul de paie, mâinile lui dansând ușor deasupra claviculelor mele... și mai aproape de pieptul meu decât era necesar. Mi-am ținut respirația în timp ce el continua; puteam să-i simt căldura corpului în spațiul acela închis. Încă o dată, parfumul lui s-a răspândit în aer și m-a amețit... mi-a dat o stare de leșin și... m-a făcut să strănut.

— Hapciiiuuuu! am strănutat, împroșcând paie în toate direcțiile.

Într-o poveste romantică, ar fi fost mult mai delicat și mai grațios, un strănut despre care s-ar fi putut scrie sonete. În viața lui Viv Franklin însă, strănutul a fost suficient de puternic cât să sperie găinile.

Și-a luat mâinile de pe umerii mei și a ieșit din șopron. L-am urmat.

— Și... ce faci tu mai exact aici, Hank?

— Am grijă de animale, mi-a răspuns, mergând cu pași mari spre camionetă.

— Da, am înțeles asta. Dar faci treaba asta zilnic? De două ori pe zi? am insistat, ținându-mă după el.

Penibil!

— Depinde, a răspuns el, urcând în cabină.

Evident, acesta era un bărbat care de-abia scotea trei cuvinte. Și cu niște pectorali în care ți-ai fi putut rupe dinții. Oh, da, vă rog...

— Depinde... de ce? am întrebat, mergând mai încet în tentativa de a redeveni interesantă și misterioasă.

— Da, depinde. Revin mai pe seară, ca s-o călăresc pe Paula.

— S-o călărești pe Paula?! l-am întrebat, cu voce tremurătoare.

— Iapa. Ieri l-am scos pe Paul, azi e rândul Paulei.

— Adică pe cai îi cheamă Paul şi Paula? am spus, ridicând o sprânceană. Cine le-a pus numele astea?

— A fost ideea mea, mi-a spus, ridicând şi el o sprânceană.

O sprânceană impozantă. Mă întrebam ce altceva mai putea ridica cu ea.

— Ăăă... ce nume frumoase, am şoptit. Chiar foarte frumoase!

M-a aprobat şi a pornit motorul.

— Să nu te mai apropii de şopron!

Repezindu-mă în casă, m-am mustrat pentru că mă făceam de rahat ori de câte ori apărea vreun băiat rău prin preajmă. Eram hotărâtă să-i fac o impresie mai bună la următoarea întâlnire. Dar deocamdată aveam alte treburi, mult mai importante.

Trebuia s-o sun pe mama.

— Era şi timpul să ne spui cum ai ajuns, aşa mi-a răspuns.

Am zâmbit, prăbuşindu-mă pe fotoliul de două locuri din catifea verde, aflat în salon. Acolo nu avusesem timp să fac curăţenie, aşa că i-am răspuns după tusea de rigoare, provocată de norul de praf.

— Scuze, mama, am fost foarte ocupată, am început, ştiind exact ce urma să-mi spună.

— Ocupată, pe naiba! Nu poţi fi niciodată atât de ocupată, încât să nu-ţi suni mama. Dacă nu mi-ai fi dat SMS-ul ăla că ai ajuns bine, aş fi fost disperată!

— Sunt bine, mama, totul e-n regulă aici. Cum e acasă?

Ştiam că dacă nu deraiez trenul învinovăţirilor, ar fi început să-şi frângă mâinile şi să aibă palpitaţii.

— Aici? Oh, cum ştii, ne pregătim pentru marea gală de bingo de la centrul St. Gabe, de săptămâna viitoare. Ţi-am spus că l-am convins pe pastorul Mike să lase pe altcineva să anunţe câştigătorul? Adică... se ştie că pastorul anunţa numerele în fiecare an, dar ne-am gândit că anul ăsta am avea nevoie de altcineva, aşa că...

În timp ce trăncănea despre politicile parohiei, am început să mă distrag puțin de la conversație, plimbându-mi ochii prin salon. Pe peretele opus era un șemineu uriaș, după câte se părea din mahon încastrat în marmură verde. M-am ridicat din fotoliu, în timp ce mama bătea câmpii despre doamna Baxter și doamna O'Halloran, care se certau cine face cea mai bună plăcintă cu pește, și am început să șterg murdăria de pe prichici cu o cârpă. În vatră trona un superb grilaj de oțel, și acolo mătușa Maude își depozitase colecția de discuri cu Johnny Mathis[1]... cum ar fi făcut oricine.

— Și spune-mi, cum e casa? m-a întrebat în sfârșit.

— E bine. Mai ticsită decât mi-o aminteam, dar arată bine.

— Mătușa Kimberley mi-a spus că ultima dată când a fost acolo începuse să se degradeze. Cât de rău este?

— Destul, am spus oftând, căci tocmai atunci o bucată din șemineu s-a desprins și mi-a rămas în palmă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

— Vai, nu-mi spune! Vrei să venim, tata și cu mine, să te ajutăm? s-a oferit în timp ce propteam bucata desprinsă din poliță de discurile lui Johnny Mathis.

— Nu, nu, mă descurc. Doar că e mai rău decât mă așteptam, presupun... i-am răspuns, evaluând din ochi câtă treabă mai aveam de făcut. De ce dracului s-a gândit să-mi lase casa fix mie? N-are niciun sens.

M-am aruncat înapoi pe fotoliu.

— Are sens, dacă mă întrebi pe mine, a răspuns mama.

— Ce vrei să spui?

— Maude știa perfect ce face când a hotărât să-ți lase casa ție. Știa că ești singura din familie care n-ar scoate-o imediat la vânzare. Ai idee cât costă numai terenul? Un teren cu vedere la ocean, în Mendocino?

— Parcă mi-a spus tata niște sume, i-am răspuns.

Zerouri după zerouri. Suficient de multe cât să mă ia amețeala.

---

[1] Interpret american de jazz, pop, rhythm and blues, soul etc. (*N. red.*)

Familia mea locuise într-o parte a oraşului rezervată aristocraţilor, o zonă a bogătaşilor cu sânge albastru, cărora li se alăturau ocazional noi îmbogăţiţi, aşa ca noi. Eram bine ancoraţi în clasa de mijloc, când tata a tras lozul câştigător cu firma de IT. Prin urmare, chiar dacă aveam bani, ştiam să le apreciem valoarea. Mi-am amintit că, într-o dimineaţă, eram în bucătărie când unul dintre fraţii mei îl bătea la cap pe tata să-i dea un avans din banii de buzunar ca să-şi cumpere ceva. „Doar 100 de dolari", propoziţia asta n-am s-o uit niciodată. Tirada în care s-a lansat tata – cum că nu suntem genul de oameni care pot spune aşa ceva – a devenit legendară în familie.

Acum, să nu mă înţelegeţi greşit. Tata ne-a sprijinit mult. Aveam o viaţă foarte confortabilă, eram membri într-un club privat, am mers la şcoli particulare, plecam în concedii în fiecare vară, de Crăciun şi în vacanţa de primăvară, iar părinţii mei îşi schimbau Mercedesurile tot la doi ani. Dar când prietenii mei au început să conducă Mercedesurile vechi de doi ani ale părinţilor lor, eu conduceam Bombardierul Albastru, un Buick LeSabre pe care fraţii mei şi-l trecuseră de la unul la altul până ajunsese la mine.

Să se ştie: iubeam la nebunie maşina aceea! Când într-un final am dus-o la cimitirul auto, chiar am vărsat o lacrimă adevărată. Mi-am pierdut virginitatea... staţi! N-am să vă povestesc asta. Tot ce pot spune este că de la radio se auzea Beck, că aveam un picior în tavan şi că, a doua zi dimineaţa, încă mai aveam urma centurii de siguranţă pe fund.

Dar am deviat de la subiect... ideea e că familia mea s-a descurcat chiar foarte bine. Şi fraţii mei s-au descurcat bine. Iar după ce am vândut aplicaţia aceea celor de la Google, am început să mă descurc şi eu bine. Dar veniturile mele nu echivalau nici pe departe cu valoarea terenului pe care era construită casa asta. Oricum, puteam vinde o casă aflată în patrimoniul istoric? Era posibil? Numai un anumit bibliotecar mi-ar fi putut răspunde la această întrebare.

— Crezi că Maude ştia că n-aş vinde-o?

— Ştia sigur, Vivvie.

— Dar... mamă... ar trebui să vezi în ce hal e! Nici nu pot să-mi imaginez cât m-ar costa renovarea.

— Atunci vinde-i firma ta lui tata. Știi că o vrea. Așa ai avea și tu un răgaz să te gândești ce faci mai departe.

— Mi se pare că tu și Maude știți deja ce intenționez să fac!

— Era nebună, dar nu și proastă.

Am pufnit în râs.

— Mamă, mătușa își ținea discurile cu Johnny Mathis în șemineu!

— Nu mai am nimic de zis!

După ce am terminat de vorbit cu mama, mi-am cântărit opțiunile, cu mintea plină de gânduri și idei. Dacă rămâneam și-mi încercam norocul, ar fi trebuit să-i vând tatei afacerea, ceea ce nu era neapărat rău. Eram mândră de micul business pe care îl înființasem, dar puteam să încep altul nou... dacă voiam. Banii mi-ar fi permis să decid ce urma să fac. M-am uitat pe fereastră, așteptând să văd dacă găsesc un răspuns acolo.

Și l-am găsit. Jessica urca treptele, cu o cutie de pizza. Surâzătoare, m-am ridicat de pe canapea și am zburat la ușă înainte să apuce să bată.

— Știu că te-am făcut băgăcioasă, dar treaba asta aduce cu o scenă din *Anunț periculos*[1]! am glumit, deschizând ușa.

— L-ai cunoscut pe băiatul cu pizza, știi deci că nu sunt singură, mi-a spus, dând ochii peste cap. În plus, ți-am zis că mor de curiozitate să văd cum arată casa pe dinăuntru!

S-a întors și-a început să coboare treptele cu pași apăsați.

— Sau... pot să iau cutia și să plec. Sunt sigură că deja ai planuri pentru prânz.

— Treci înăuntru, dar te previn, e o mizerie groaznică! i-am spus, ținând ușa deschisă pentru ca pizza și noua mea prietenă insistentă să poată intra.

*

[1] *Single White Female* (1992), thriller psihologic american, în care o tânără decide să-și împartă locuința cu o necunoscută, care se dovedește a fi psihopată. (*N. red.*)

— Dacă Pizza Măcelarului o să devină o constantă în viața mea, și nu văd niciun motiv pentru care n-ar deveni, va trebui să mă reapuc de alergat, am mormăit frecându-mă pe burtă.

Eram cu Jessica la masa mare din sufragerie, cu păpușile expuse la vedere, ca să avem public. Ea nu le considera înfricoșătoare.

— Sunt niște trasee numai bune pentru alergare pe aici. Știi unde e parcul regional? m-a întrebat ea, mângâindu-și la rândul ei burta.

— Cred că da, am trecut pe acolo în drum spre oraș. Unde e promontoriul?

— Da, sunt niște trasee fantastice acolo. Și pe lângă Big River! O să-ți fac o hartă, mi-a spus, luând un teanc de șervețele și un pix.

— Super, mersi! i-am spus, ridicându-mă ca să mă întind.

Am evitat să mă uit direct la păpuși.

— Deci care e povestea ta?

— Povestea mea? am repetat, uitându-mă la ea.

Sau poate că voiam să mă uit pe geam, în speranța că voi vedea pe cineva... pe cineva care trebuia să revină călare pe Paula. Ce iapă norocoasă!

— Da, povestea ta. Toți avem una.

Rupând o bucată din pizza, a îndreptat-o spre mine.

— Haide, tragi de timp!

— Sunt aici de două zile. Avem tot timpul din lume pentru așa-zisa mea poveste! am protestat eu.

Drept răspuns, Jessica s-a făcut, într-un mod foarte ostentativ, comodă.

— Ok, ok, povestea mea. Păi, să vedem. M-am născut într-o familie săracă...

— Cred c-am să-ți pun păpușile astea în jurul patului.

— Sunt din Philadelphia, Maude Perkins a fost străbunica mea, pe care n-am mai văzut-o de când aveam doisprezece ani. Sunt inginer de software și îmi place pizza. Și berea. Mai ales în combinația asta.

— Ești măritată?

— Nu.

— Divorțată?

— Nu.

— Lesbiană?

— După ultimele cercetări, nu.

— Ai lăsat pe cineva în urmă?

— De genul, un soldat în luptă?

— Nu, mă refer dacă ai dat papucii cuiva.

— Nu cred, după ultimele cercetări.

— Minunat! Știu un tip mișto care...

— Nu, nu, te rog, nu! Nici măcar nu știu dacă rămân aici și...

— Oh, vei rămâne, sunt sigură.

— De ce e toată lumea atât de sigură? am întrebat-o, simțind că mă ia amețeala.

— Spune-i intuiție, a răspuns ea râzând, înainte să arate spre fereastră. Până una alta, cine și-ar dori să se despartă de o priveliște ca asta?

— Ai dreptate.

Mai mult ca sigur că se referea la ocean, dar ce vedeam eu pe geam era cowboyul Hank care se îndrepta spre grajd.

— Unde să pun blugii?

— Chiar și-ntr-o băltoacă de pe podeaua șopronului ar fi bine, am spus, lipindu-mi fruntea de sticla rece a ferestrei.

O călărise pe Paula...

— Viv?

— Ha? Poftim?

M-am întors și am văzut-o pe Jessica ținând în brațe un teanc de blugi - o mică parte din colecția de ciudățenii cu care mă învățasem să trăiesc în salon.

— Hei, nu trebuie să faci asta. Serios. E drăguț din partea ta, dar...

— Am ocazia să-mi bag nasul pe aici.

Cine eram eu să refuz ajutorul gratuit? Mai ales că o simpatizam pe cea care-mi sărise în ajutor. Era curioasă? Păi, oricum eram obișnuită să trăiesc într-o familie mare și la fel de curioasă. Și când era multă treabă

de făcut? Mereu era cineva care să-ţi sară în ajutor. Aşa că i-am acceptat oferta, punându-i în braţe alte câteva teancuri de blugi şi un sac mare de gunoi, şi am lăsat-o să cotrobăie.

Într-o oră am descoperit o grămadă de lucruri interesante. Într-un dulap de la etaj am găsit un cufăr din cedru plin de cutii pentru pălării. Ba erau şi câteva pălării înăuntru, unele chiar cu eticheta pe ele. În timp ce atacam cel de-al doilea dormitor de la etaj, am dat peste un set întreg de porţelan de Limoges, sub zece saci plini cu şosete. Iar într-o cutie de pantofi din fundul sertarului cu lenjerie am găsit... ei bine... nişte materiale de lectură foarte interesante, din acelea ilustrate cu vestimentaţii foarte sumare, de prin anii patruzeci. Tocmai mă uitam la ele când am auzit dinspre uşa din spate un tropăit slab.

Am coborât scările în fugă, cât de nonşalant puteam, trecând ca o săgeată prin faţa camerei unde Jessica, aşezată pe pat, sorta altă colecţie ascunsă de păpuşi. Ea mă întrebase de povestea mea, dar eu voiam să o aflu pe a lui Hank. Oare ce-l stârnea? Ah, cum aş mai fi vrut să decojesc straturile acestui mister, în felul meu foarte personal.

Verificându-mă în oglindă, mi-am imaginat cum şi-ar întâmpina o eroină de roman partenerul întors din luptă, călare pe un armăsar uriaş. Scoţând două beri din frigider, am fugit spre curtea din spate, unde Hank ţesăla iapa după plimbarea lungă.

Nici nu s-a uitat la mine.

— Ţi-am adus o bere, m-am gândit că s-ar putea să-ţi fie... cald.

Tot nu m-a privit. Cu mişcări metodice şi mângâietoare, peria cu o chestie părul alb şi frumos al iepei. La un moment dat, s-a îndreptat de şale ca să treacă pe partea cealaltă. S-a uitat la mine o fracţiune de secundă. Am ridicat doza de bere, dar a clătinat din cap, îngrijindu-se în continuare de cal.

— Deci... Hank! Pot să-ţi spun Hank?

— Cum altfel? i-am auzit vocea înfundată de dincolo de Paula care a întors capul spre mine şi mi-a arătat dinţii.

— Ai dreptate, cum altfel? Şi... locuieşti prin apropiere?

— Da.

— În oraș?

— Aproape.

— Înțeleg... Lucrezi de mult aici?

— Doamna Perkins m-a angajat acum câțiva ani și m-a lăsat să vin și să plec oricând vreau, mi-a răspuns, îndreptându-se cât era de înalt.

Chiar și cu iapa între noi, puteam să-i simt intensitatea privirii, care acum mă analiza, pe mine și interesul meu evident.

— Treaba asta mi-a plăcut. Așa-mi place cel mai mult: să vin. Și să plec. Când vreau.

Oh! Oh, Doamne! Încântată că obținusem o reacție din partea lui, am încercat să-mi maschez entuziasmul. Am desfăcut o doză de bere ca să iau o înghițitură, dar mi-a venit să strănut și mi-am împroșcat berea pe față. Minunat!

Să fiu sinceră, chestii de genul ăsta nu mi se întâmplă *niciodată*. De regulă, mă pricep să flirtez, dar tipul ăsta mă făcea să mă pierd cu firea. Și, apropo, sunt sigură că și iapa râdea de mine.

Am început să mă curăț, însă am observat-o pe Jessica pe veranda din spate, zâmbind abia reținut. Dând ochii peste cap, m-am întors spre Hank și am văzut că el nu se străduia să și-l rețină pe al lui. Nu-l mai văzusem zâmbind până atunci. Avea un zâmbet luminos, radiant, entuziast și minunat. Atât de minunat, încât nici n-am băgat de seamă că, de fapt, râdea de mine. Să fiu sinceră, și eu aș fi râs de mine.

Ba chiar am început să văd partea comică a situației. Îl aveam în fața mea pe cowboyul suprem, fără cămașă – ca de obicei –, și mi-am împroșcat berea în față doar pentru că eram atât de vrăjită. Dar, că veni vorba, ce avea gagiul ăsta împotriva cămășilor? Nu mă plângeam, să ne înțelegem, pectorali, abdomen... Dar serios, ce ascundea? Alt strat de mister care trebuia decojit! Cu dinții!

Am încercat să salvez ce mai puteam din conversație. În sfârșit, îmi dăduse detalii despre viața lui. Locuia „prin apropiere", și... era tot într-un du-te-vino. Ah, foarte-foarte sexy!

— Deci spuneai că-ţi place să vii şi să...

— Să plec. Da, am plecat! mi-a spus.

Şi fix în clipa când trecea prin faţa mea:

— Hapciuuuu!

Am strâns tare dozele de bere, închizând ochii din cauza blestematului de strănut. Apoi a urmat încă unul. Şi încă unul! O adevărată salvă de strănuturi. Cred că în acele două zile am strănutat mai mult decât în ultimii doi ani. Am auzit zgomotul camionetei sale aşa de bărbăteşti îndepărtându-se şi mi-am ţinut ochii închişi de ruşine până când am fost sigură că s-a cărat. Apoi am auzit paşi pe pietriş şi-am ştiut că se apropie cineva. Jessica.

— Ăsta ar fi un moment în care să-ncerci să nu mai fii aşa de băgăcioasă! am spus, deschizând ochii, gata să-i înfrunt privirea atotştiutoare.

Dar am dat cu ochii de...

— Clark!

Am făcut un pas înapoi, surprinsă şi enervată că nimerise fix în mijlocul acelei scene, iar eu nici măcar nu-l observasem. Eram încă sub efectul Hank!

— M-ai speriat de moarte! am protestat, făcând stânga împrejur ca să mă întorc pe verandă.

Am pus jos berile, apoi mi-am şters nasul.

— N-ar trebui să te furişezi aşa, pe la spatele oamenilor.

— Îmi pare rău, am bătut la uşă de câteva ori, apoi am auzit voci şi am venit aici. Bună, Jessica! a spus el, urmându-mă.

— Bună, Clark, i-a răspuns ea zâmbind.

Clark purta o cămaşă albastră, închisă până la ultimul nasture, bineînţeles, cravată în carouri asortată cu sacoul de tweed. Pantaloni de doc maro. Ochelari prăfuiţi. Părul pieptănat cu cărare într-o parte, mai de modă veche. Mă privea intrigat.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta, Clark? l-am întrebat, ridicându-mi tricoul ca să-l storc de bere.

Privirea lui a fost atrasă de abdomenul meu dezgolit. Cele două inele din buric păreau să-l fascineze. Şi să-l agite.

— Bere? l-am întrebat, înnodându-mi tricoul la spate, dar lăsându-mi burtica la vedere.

Şi-a dres vocea, apoi s-a adunat.

— E două după-amiază, Vivian.

— Ştiu, i-am răspuns, golind doza de bere. Şi mă cheamă Viv.

— Am venit să-ţi arăt ce am descoperit în arhive. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să vezi cum arăta casa asta iniţial.

Şi a arătat către un sul de hârtie maronie pe care-l ţinea la subraţ.

— Sigur, să vedem. Poftește înăuntru. Jessica, vii şi tu? am întrebat-o, conducându-l pe Clark în casă.

— Ah, n-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume, mi-a răspuns ea, cu o scânteie strengărească în ochi.

Din nefericire, deşi nu trebuia decât să ne uităm la nişte fotografii, am ajuns la un război al cuvintelor. Cuvântul care a dat startul... baluştri. Sau, cum îmi plăcea mie să-i numesc, „chestiile alea fusiforme".

— Nu înţelegi, chiar n-ai voie să faci modificări aşa, de nebună! Nu într-o casă de asemenea însemnătate, încărcată de atâta istorie!

— Dă-mi voie să-ţi spun exact ce-ar trebui să faci cu însemnătatea... Ai spus cumva „de nebună"?

Stăteam de-o parte şi de alta a mesei din sufragerie, cu fotografia în faţă. Jessica şi păpuşile înfricoşătoare erau martore la cea mai penibilă dispută pe care am avut-o vreodată.

— De nebună, da, căci vorbeşti de distrugerea unei balustrade din vremurile acelea. Ai idee ce risipă de măiestrie s-a făcut pentru balustrada aceea? Numai un singur balustru ar valora...

— Ce dracu' e ăla un balustru... sau cum îi spune?

— Un balustru, Vivian, este fiecare dintre stâlpii sculptaţi manual şi care împreună formează o balustradă. E ceea ce vrei tu să arunci ca pe o grămadă de surcele!

— N-am spus că vreau să o arunc, ci că trebuie făcute reparații, ca să nu cad în cap pe scări într-una din nopțile când ies afară să golesc gălețile de apa care-mi picură în casă prin sita aia de acoperiș! N-am sugerat decât o înlocuire a pieselor vechi de lemn cu altele noi, ca să aibă mai multă stabilitate și...

— Nu poți înlocui o balustradă ca asta! Așa ceva nu se mai face! Crezi că mai găsești baluștri ca ăștia în primul magazin de mobilă în care intri?

— Dacă mai rostești o dată cuvântul „baluștri", te pocnesc fix în balustradă!

— Ce spui tu n-are nicio noimă. Vivian, ce să mai spun ca să te fac să înțelegi cât de importante sunt lucrurile astea?

— Ai putea începe prin a-mi spune Viv, la dracu'! Mă cheamă Viv! i-am urlat în față, dând cu pumnul în masă în așa hal încât păpușile au sărit în sus.

— Pot să spun și eu ceva? a întrebat Jessica.

M-am aplecat peste masă, în fața lui Clark, tremurând de nervi.

Pentru un bărbat îmbrăcat în sacou de tweed, știa să se enerveze. Respira greu, îi plesnise nasturele de sus de la cămașă, iar cravata i se strâmbase.

Până și eu respiram greu. Fir-ar a dracului de balustradă, cu baluștrii ei cu tot!

— Ce-ar fi s-o lăsăm mai moale? a sugerat Jessica.

— Nu las nimic mai moale! El a intrat în casa *mea* și a început să-mi spună ce să fac și ce nu!

— E casa ta, dar e în inventarul *meu*, Vivian. Și am datoria față de acest oraș să respect...

— Ah, respectă asta! i-am urlat, arătându-i degetul mijlociu și încheind conversația cu o demnitate incomparabilă.

S-a făcut liniște. Nu se auzeau decât respirațiile noastre grele.

— Femeie imposibilă! a mormăit el, îndreptându-și cravata și luând fotografia care constituise motivul vizitei.

„Femeie imposibilă", l-am îngânat pe un ton pe care nu-l mai folosisem din clasa a treia. M-am și strâmbat la el cum nu mă mai strâmbasem tot din clasa a treia. Serios!

Clark a început să-și strângă lucrurile, ordonându-le cu atenție și așezându-le în servietă.

— Din câte văd, aici nu merge cu argumente raționale. Pentru că ești nouă în oraș, am vrut să fiu cât se poate de prietenos. Dar acum... Uite ce urmează.

Și-a îndreptat degetul arătător spre mine:

— Nu vei face nici cea mai mică modificare în casa asta fără să treci mai întâi pe la mine. Poți să-l întrebi și pe domnul Montgomery, îți va spune același lucru. Nici cea mai mică modificare, Vivian!

Și cu asta, dus a fost!

Am trântit ușa în urma lui mârâind enervată. Jessica a dat să spună ceva, dar eu am ridicat un deget, am bâjbâit în buzunar după telefon și am apelat furioasă un număr. Uneori, chiar îmi lipseau butoanele în care puteai da cu ciudă, în special la nervi. E greu să te descarci când trebuie să formezi apăsând pe un ecran.

— Îl suni pe domnul Montgomery?

— Nu, pe Simon.

— Simon fiind...?

— Un prieten vechi.

Mi-a răspuns.

— Salut, Simon. Prietena ta e decoratoare, așa-i?

— Oh, să nu-i mai spui niciodată așa. E designer de interioare. De ce? Ce faci?

— Am nevoie de sfatul unui profesionist. Aveți chef să faceți un drum până la mine?

Câteva minute mai târziu, am închis zâmbind cu toți dinții. În weekend sosea echipa de intervenție.

Capitolul cinci

— Deci fă-mă să înțeleg. Ai moștenit casa asta, dar e în patrimoniu, corect? m-a întrebat Caroline.

— Corect.

— Nu mă surprinde. Majoritatea clădirilor din oraș sunt.

— Așa mi s-a spus și mie, i-am confirmat, scrâșnind din dinți.

Mai târziu, în seara aceleiași zile, am vorbit la telefon cu prietena lui Simon, Caroline, pe care o întâlnisem la o reuniune a foștilor colegi de clasă cu un an în urmă, în decembrie. Părea o tipă simpatică, iar Simon era realmente mort după ea, ceea ce-mi părea de neimaginat în cazul lui.

— Deci are dreptate? Nu pot face nicio modificare?

— Acum nu pot să-ți spun nici da, nici nu. Lasă-mă să mă documentez puțin. De regulă, când o casă este înscrisă în patrimoniu, dar nu a primit fonduri de la stat, proprietarul e liber să facă ce dorește, dar trebuie să verific. Știi cumva dacă mătușa ta a primit vreo subvenție de la stat sau ceva de genul ăsta?

— N-am idee. O să încerc să aflu, totuși. Mă întâlnesc cu notarul mâine.

— În regulă, ține-te tare, am să fac și eu niște verificări. Cine e tipul care-ți creează probleme?

— Bibliotecarul. Cine-ar fi crezut?

— Interesant. De fapt, totul e foarte interesant. Ador zona aceea! Casele vechi arată fantastic! Abia aștept s-o văd, mi-a spus entuziasmată.

— Iar eu m-aș bucura să te văd pe tine, i-am răspuns sec, iar ea s-a corectat.

— Adică... venim să te vedem, bineînțeles! Dar casa... O, Doamne sfinte! Ai spus că are patru dormitoare, nu? a insistat ea, timp în care îl auzeam pe Simon în fundal spunându-i să închidă.

Am râs și am mai lăsat-o să se extazieze câteva minute înainte să-mi ureze noapte bună, dându-mi-l iar la telefon pe Simon.

Din câte se părea, una dintre prietenele cele mai bune ale lui Caroline avea o casă de vacanță în zonă, așa că mai veneau cu un cuplu. Sincer, nu-mi păsa cu cine vin, doar să mi-l ia cineva pe Clark de pe cap.

— Viv? Mai ești la telefon? l-am auzit pe Simon întrebând.

— Da, scuze. Deci rămâne pe vineri după-masă?

— Da, vom încerca să plecăm la prima oră, dar, ținând cont de trafic, vom ajunge probabil abia după-masă, târziu. Vrei să venim direct la tine acasă sau...?

— Sigur, veniți aici, mergem în oraș să luăm cina. Casa e un haos, nu-i cel mai bun loc pentru o petrecere.

— Nicio problemă, te sun de pe drum. Și...Viv?

— Da?

— Mă bucur c-o să te văd. Și că ne-ai sunat.

— Doamne, Simon, acum vorbești la plural? l-am tachinat.

Am auzit un oftat.

— Drăguț! Eu vin să te ajut și tu mă strângi de boașe? m-a întrebat.

Am auzit-o pe Caroline intervenind:

— Fără strâns de boașe! Sunt foarte faine!

— Of, Doamne, noapte bună! am spus, apoi am închis.

Simon suferise mult când eram în liceu. Își pierduse ambii părinți într-un accident de mașină cu numai câteva luni înainte de absolvire. Drept urmare, părăsise Philadelphia fără să privească în urmă. Eram fericită să aflu că găsise o fată atât de bună cum părea să fie Caroline, mai ales după ce zburase din floare în floare mulți ani. Ea părea că-l ține cu picioarele pe pământ.

Şi, apropo de picioare, eram gata să le urnesc din loc pe ale mele şi să iau cina. La scurt timp după ce a plecat Jessica, am mers în oraş ca să cumpăr câte ceva de la magazinul alimentar. Mi-am făcut cumpărăturile într-un ritm nebun, încă afectată de episodul cu balustrada şi baluştrii. Ca urmare, m-am întors acasă cu trei borcane de unt de arahide, dar niciunul de gem. Însă aveam toate ingredientele pentru o salată... aşa că le-am folosit pentru a-mi prepara cina. Am mâncat pe veranda din spate, cu ochii la valurile care se spărgeau de ţărm. Mă calmau, iar tensiunea pe care o strânsesem în mine toată după-masa începuse să se evapore pe măsură ce mâncam şi mă linişteam. Găinile ciuguleau prin curte, încă nepregătite să meargă în coteţ, la culcare. Nu ştiam absolut nimic despre găini. Cu excepţia faptului că-mi plăcea să le mănânc. Şi-mi plăceau şi ouăle. Chiar aşa, de-acum aveam ouă proaspete la dispoziţie?

Când aveam să-l întâlnesc data următoare, trebuia să discut cu Hank despre ce făcea el, mai exact, la fermă şi pentru ce era plătit. Ia stai, nu cumva eu îl plăteam? Am adăugat această întrebare pe lista de chestiuni de discutat cu domnul Montgomery. Îl sunasem după convorbirea cu Simon şi fusese de acord să ne vedem în oraş a doua zi, să mai clarificăm nişte chestiuni.

Fără grabă, am început să mă plimb puţin prin curte. M-am ţinut departe de grajd, în cazul în care Hank avea dreptate şi chiar eram o sperietoare de animale. Am aruncat o privire prin vechea grădină de legume. Aveam amintiri foarte limpezi din vizitele anterioare, când văzusem rânduri-rânduri de răsaduri plantate de cealaltă parte a casei, în spatele bucătăriei. Mătuşa Maude era înnebunită după remediile naturale; cu cât mai natural, cu atât mai bine. Cultiva lavandă, tătănească, gălbenele, echinaceea. Tot ce puteai cumpăra dintr-un magazin de produse naturiste găseai şi la ea în grădină. Bineînţeles că erau reprezentate şi toate verdeţurile bune: pătrunjel, salvie, rozmarin şi multe soiuri de cimbru, cel cu miros de lămâie fiind preferatul meu. Avea cea mai frumoasă şi bine întreţinută grădină din câte văzusem până atunci. Înainte să fie o modă să cultivi soiuri vechi de plante, ea păstra seminţele de la un an la altul:

morcovi, roșii, fasole verde, care creșteau atât de repede, că aproape le puteai vedea mișcându-se, plus tufe de mure, pline ochi de fructe violete.

Acum însă grădina era năpădită de buruieni. Ici-colo, mai răsărise câte-un morcov, dar, per ansamblu, nu era decât un hățiș de buruieni crescute în neorânduială. Era ceva de care trebuia să mă ocup. Poate nu imediat, dar ar fi fost fain să cultiv iarăși grădina din spate. Mi-am îndreptat privirea dincolo de șopron, gândindu-mă la tot terenul care aparținuse fermei pe vremuri. Vândută pe parcele de-a lungul anilor, rămăsese totuși o fermă frumoasă, iar pășunea se întindea până dincolo de deal. Dar era mult mai mică decât mi-o aminteam. Am oftat, traversând curtea prăfuită, în direcția casei. Mai aveam mult de muncă. Dar nu în seara aceea.

Mi-am petrecut restul serii tolănită în fața televizorului vechi, urmărind singurul post pe care-l prindea antena de cameră. Pe bune, era o antenă de cameră, de-aia ca niște urechi de iepure! Iar televizorul era unul din acelea pătrate, cu piciorușe și cutie de furnir. Eram prea obosită ca să-mi mai pese, așa că am ațipit urmărindu-l pe Lawrence Welk[1], pe PBS. Am adormit înainte să spună până la capăt: *un, doi, un, doi, trei, și...*

Puțin după miezul nopții, m-am îndreptat spre dormitor, ocolind reflex teancurile și mormanele care zăceau pe podea. M-am prăbușit în patul moale, m-am înfășurat în păturile mele pufoase și am adormit încă o dată cu sunetul valurilor în fundal.

În dimineața următoare, m-am trezit la cinci și jumătate. Cum pe Coasta de Est era opt și jumătate, am considerat trezirea la ora aceea o victorie. Mă gândeam să nu ies, să-mi mănânc cerealele și să iau un mic avans la curățenie, apoi mi-am amintit cât de învechită era cafetiera. Practic, putea fi considerat un filtru de cafea. Și, tot practic, n-aveam de gând să mă încurc cu ea. Am pus „cafetieră" pe lista de cumpărături și m-am pregătit să plec în oraș.

[1] Acordeonist, dirijor și realizator al emisiunii de televiziune omonime The Lawrence Welk Show, între 1951 și 1982. PBS (Public Broadcasting Service) este televiziunea publică din Statele Unite. (*N. red.*)

Am hotărât să merg în oraş tot pe jos, iar, în trecere, i-am dat ziua bună Bel Airului din garaj. Trebuia să găsesc cheia de la maşina aceea superbă. În bucătărie, erau câteva sertare cu mărunţişuri printre care s-ar fi putut afla şi cheia, ca să nu mai vorbesc de mii de alte locuri din casă unde s-ar fi putut ascunde.

Pe când mergeam pe alee, am auzit un câine lătrând în apropiere. Mi s-a aprins beculeţul: mi-am dat seama că, dacă tot locuiam acolo, puteam să-mi iau un câine. Nu că acasă n-aş fi putut avea, dar nu-mi plăcea ideea să ţin un câine mare închis în apartament. Iar eu îmi doream un câine de talie mare, nu o jucărie lătrătoare. Iar la casa şi ferma pe care le aveam, un câine s-ar fi potrivit perfect! Am pus şi câinele pe listă, ca să mă gândesc mai târziu, dar era clar un punct în plus pe coloana „Să rămân la Mendocino", care, cu cât stăteam mai mult aici, cu atât se lungea.

Apucând-o pe şosea spre oraş, în câteva minute eram din nou pe taburetul din capătul din fund al tejghelei, iar zece minute mai târziu, îmi primeam platoul cu micul-dejun şi o tonă de observaţii de la Jessica:

— Nu-mi vine să cred! Nu l-am mai văzut niciodată aşa de nervos!

— Nu exagera, nu era chiar aşa de nervos, am contrazis-o, înţepând cu o felie de şuncă prăjită gălbenuşul oului ochi, care se scurse pe farfurie.

— Ascultă-mă, îl ştiu pe Clark Barrow din şcoala primară. Niciodată nu se enervează. E mereu un domn calm, impasibil şi calculat. Singura dată când s-a mai agitat aşa a fost când a aflat că se ecranizează *Stăpânul Inelelor*!

— Cred că faci prea mare caz din asta. Tabasco ai? am întrebat-o, umplându-mi gura cu crochete de cartofi. Chiar îl cunoşti de atâta timp?

— Fată, eu ştiu pe toată lumea de mult timp, mi-a replicat întinzându-mi sosul picant. Clark e cu doi ani mai mic decât mine, dar îl ştiu de mult.

— Mersi, i-am răspuns, turnând sos picant pe toată mâncarea. Şi mereu a fost aşa de înţepat?

— Știi, nu-i vorba că e înțepat. N-aș vrea să-ți faci o impresie greșită despre el. Doar că...

— Rigid? Neînduplecat? Are un băț înfipt știi tu unde?

— Studios. Calculat. Organizat, mi-a răspuns cu o privire mustrătoare.

— Bine, bine, dacă zici tu, deși, din câte-am văzut...

— Din câte-am văzut eu, tu te cam pierzi cu firea în jurul lui Hank. Despre ce-i vorba? m-a întrebat pe nepusă masă.

Mi-am umplut gura cu crochete și am mestecat ostentativ. A început să râdă cu poftă, umplându-ne, mie și celorlalți clienți, ceștile cu cafea fierbinte. Dar, de fiecare dată când se apropia câtuși de puțin de mine, îmi umpleam iar gura.

Chestia asta cu Hank mă întorsese pe dos. Niciodată nu mă purtasem așa în fața unui bărbat. Însă acum trăiam pe viu propriul roman de dragoste, nu? Ăsta era singurul motiv. Telefonul misterios din toiul nopții, mutarea în celălalt capăt al țării, cowboyul fără cămașă, călărind un armăsar pe plajă. Care pe dinafară era foarte dur, dar în adâncul lui, foaaaarte în adânc, avea un suflet de aur. Nu?

Oare el era *alesul*? Bărbatul care, în sfârșit, avea să rostească acele cuvinte pe care nu le auzisem niciodată? Era el bărbatul care urma să-mi spună „Te iubesc"? Instinctul îmi spunea că da, el era.

Răbdare, Viv. Decojește ceapa. Strat după strat. Cineva cu așa un piept merită așteptarea. Merită și să strănuți pentru el!

După ce, metaforic vorbind, am lins farfuria, i-am făcut semn Jessicăi. A venit într-un suflet, nerăbdătoare să strângă vasele.

— OK, am să mușc momeala. Zi-mi de Hank, am rugat-o.

— Hmmm... ia să mă gândesc. Îl știu cam tot de atâta timp ca și pe Clark. De fapt, el e cu un an mai mare decât mine. Juca fotbal cu John, au fost prieteni mai demult. Hank e... ăăă...

Chipeș, asta știm deja. Așa de incredibil de plăcut ochiului, era de la sine-nțeles. Acum aveam să aflu cheia enigmei care era Hank. Tandru? Blând? Pasional? Bine... dotat?

Revino-ți, Viv!

— Simplu, a completat ea, punându-mi nota de plată în față.

— Simplu? Asta-i tot?

— Îhî. Mai multe nu spun deocamdată, mi-a răspuns într-un fel misterios, înainte să se îndepărteze.

— Simplu? am strigat după ea, făcându-i pe clienții cafenelei să-și întoarcă privirile spre mine.

Le-am înfruntat privirile.

— Bună dimineața, domnule Martin! am spus înainte să pun banii pe tejghea și să ies cu dezinvoltură pe ușă.

Ajunsă înapoi acasă, am continuat să fac curățenie în al doilea dormitor, avansând încet spre hol. Am lăsat dormitorul mătușii la urmă. Încă nu mă vedeam atacându-l. În plus, cavalerul fără picioare părea să fie destul de stăpân pe situația de-acolo. Am ținut mașina de spălat în funcțiune nonstop și pentru așternuturile de pat din celelalte camere, chiar dacă eram aproape sigură ce dormitor aveam să-mi aleg. Am curățat și am făcut ordine, sortând și grupând în teancuri mărunțișurile adunate de mătușa mea ani de zile. Mă simțeam mai bine când treceam pe lângă cele două dormitoare care păreau locuibile.

Patul din al doilea dormitor era acoperit acum de așternuturi albe, din bumbac. Le spălasem de două ori și adăugasem mai mult balsam, ca să nu se vadă că fuseseră împăturite și ținute în dulap ani în șir.

Deschizând la întâmplare un dulap din hol, am dat peste niște cuverturi vechi și frumoase. Erau împăturite precis și bine păstrate în recipientele de depozitare preferate al mătușii: sacii de gunoi. Își făcuseră treaba, căci cuverturile erau într-o stare excelentă. Patul vechi de fier era acum acoperit de o cuvertură în carouri în nuanțe de galben-lămâie și roz-prăfuit. Nu era chiar stilul meu, dar suprafețele cromate și pielea neagră ar fi dat ca nuca-n perete acolo. În casa asta, cuverturile păreau ceva firesc. Și, sinceră să fiu, îmi plăceau mai mult decât mă așteptasem. Am frecat podeaua nu doar în al doilea dormitor, ci și pe hol. Încet, dar sigur, zonele curate începeau să se extindă. Aproape că-mi epuizasem

proviziile de produse de curățenie, ceea ce însemna că trebuia să fac încă un drum în oraș.

Am centralizat toate însemnările pe bilețele și listuțele cu lucruri de făcut răspândite prin casă într-o singură listă mare. Trebuia să mai ajung o dată la magazin, să mă aprovizionez pentru weekend. Simon și gașca urmau să stea în altă parte, dar voiam să am gustări și băutură în casă.

M-am uitat în grabă prin sertarele din bucătărie, după cheia mașinii. N-am găsit-o. N-avea importanță, oricum urma să-l întreb de ea pe domnul Montgomery, așa cum îmi notasem deja pe listă. Mă întâlneam cu el după ce terminam cumpărăturile.

M-am dus în oraș cu mașina, mulțumită că am o mașină închiriată, dar neștiind cât timp urma să mai am nevoie de ea. Dacă hotăram să mă mut acolo de tot, fie mi-aș fi adus mașina din Philadelphia, fie aș fi vândut-o și mi-aș fi cumpărat alta.

Sau puteam conduce Bombardierul Albastru 2.0.

Într-o clipită, am văzut cu ochii minții mașina gonind spre coastă, decapotată, cum era normal, și cu jantele albe strălucitoare. Femeia din spatele volanului avea părul negru și creț, ca al meu, legat la spate cu o eșarfă turcoaz. Asculta o melodie foarte *be-boppy* și *doo-woppy* la radio, o melodie care te făcea să bați ritmul cu degetele pe volan și să cânți, chiar dacă nu știai versurile. Femeia a tras pe dreapta, să se bucure de priveliște. În stânga mașinii era Pacificul. În dreapta femeii... un bărbat.

Un bărbat care și el te-ar fi făcut să bați ritmul cu degetele. Pe spatele lui. Avea un spate impresionant de puternic, pielea ca o catifea aurie care sticlea asudată, nu după o zi grea de muncă, chiar dacă nu era străin de astfel de lucruri. Nu, sudoarea sa era dintr-aceea dulce, ieșită prin fiecare por ca mărturie a măiestriei sale sexuale, pure și desăvârșite. Vibrant, parul pasiunii se ținea drept și mândru precum catargul drapelului de Ziua Independenței. Dar focurile de artificii nu începuseră încă. Nici pe departe...

Mda, o luam razna! Cowboyul Hank își făcea numărul cu mine.

Și numărul era 69...

Hai, gata!

Am intrat în magazin şi mi-am ocupat mintea cu produsele de curăţat... şi să mor dacă Mr. Muscle nu mi se părea deosebit de atrăgător! M-am plesnit peste faţă cu un burete nou şi m-am plimbat în continuare printre rafturi.

Aprovizionată bine şi gata de curăţenie, mi-am descărcat cumpărăturile în casă şi m-am reîntors în oraş pentru întâlnirea cu domnul Montgomery. Conveniserăm să ne vedem la restaurantul lui John, de unde-mi luam pizza. Găsind un separeu, i-am făcut cu mâna lui John care era în spatele barului.

— Domnişoară Franklin, ce plăcere să vă revăd! mi-a spus notarul înainte să schiţeze un salut din cap spre John. Se pare că aţi început să vă faceţi prieteni.

— Da, sunt deja clientă fidelă, am răspuns zâmbitoare, scanând meniul cu privirea.

Trebuia să mănânc ceva uşor. Mă îndopasem ca un camionagiu în ultimele zile.

— Ah, uite, sendviş cu friptură de vită şi brânză. Cu pâine integrală? Blasfemie!

Am scuturat din cap. Un singur lucru nu puteam găsi decât acasă, în Philadelphia: un sendviş cu friptură de vită şi brânză. Sau o franzeluţă ca lumea. Când a venit chelneriţa, mi-am păstrat pentru mine observaţiile şi am comandat ceva sănătos. Un cheeseburger. Sănătos la el era că n-am comandat şi şuncă.

Am flecărit câteva minute despre casă, vreme, oraş...

— Aţi spus că aveţi nişte întrebări cu privire la testament? Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat, împreunându-şi mâinile pe masă.

— Da, am câteva. Maşina din garaj. Aveţi idee când a fost condusă ultima dată?

— Sunt foarte sigur că mătuşa dumitale a condus-o. Adora maşina aceea. Chiar dacă n-a mai putut conduce în ultimii ani, domnul Higgins o plimba în oraş.

— Domnul Higgins?

— Da, omul pe care l-a angajat să aibă grijă de casă și de fermă.

— Ah, Hank! Să discutăm despre el. Cine îl plătește pe cowboy mai exact?

— Pe cowboy?

— Da, dl Intangibilescu, dl Bărbătescu. Pe al cui stat de plată este?

— A, da. Maude l-a pus și pe el în testament, cu condiția să se ocupe în continuare de animale. Mătușa dumitale și-a iubit animalele. Avea mai multe, știi? dar n-au mai rămas decât doi cai. Ah, și găinile, bineînțeles.

— Apropo de găini. Ale cui sunt? Ale mele?

— Da.

— Și caii? Paul și Paula? Sunt tot ai mei?

— Da.

— Și, până la urmă, Hank pentru cine lucrează?

— Păi, teoretic, pentru Maude.

— Și cum va funcționa treaba asta pe termen lung? am insistat eu, luând o înghițitură de cola.

— Asta veți stabili împreună cu domnul Higgins.

— Tot nu mi-e clar. Dacă găinile sunt ale mele, pot folosi ouăle? Dacă el are grijă de ele, dar sunt ale mele... cine ia ouăle?

— Bună întrebare. Nu mă așteptam să dezbatem azi chestiunea cu oul și găina, a râs, timp în care eu m-am încruntat.

— Mă bucur că mă găsiți amuzantă. Deci ouăle sunt ale mele?

— Vreți opinia mea profesională?

— Îhî, am spus, mușcând din burger. Oh, Doa...

— Sunteți bine, domnișoară Franklin?

Am dat din cap, neputând vorbi cu gura plină de cel mai bun burger pe care-l mâncasem vreodată.

L-am văzut pe John și i-am făcut semn să vină la masă. Am mai luat trei mușcături până să ajungă.

— Ce mai faci, Viv? Domnule Montgomery, cum mai sunteți?

— Mă bucur să te văd, John. Cum merge afacerea?

— Burgerul ăsta e oribil de bun! am izbucnit eu. Credeam că-n California nu trăiesc decât vegani care-şi pun germeni încolţiţi în orice.

— Asta găseşti la restaurantul de vizavi. Acolo te detoxifiezi, dar dacă vrei mâncare adevărată, vii aici.

— Te ador! am spus, mângâind burgerul ca pe un pisoi.

— Pe mine sau pe cheeseburger?

— Deja nu mai fac diferenţa între voi.

— N-o să-i spun asta Jessicăi, a râs el.

— Cât timp vorbiţi voi despre afaceri, eu mănânc, am răspuns, făcând un gest spre John şi dl Montgomery.

Cei doi au început să discute, timp în care eu mi-am devorat prânzul. Simţeam că mă strâng pantalonii, era cazul să mă apuc de alergat. În timp ce mâncam, le-am ascultat discuţiile. Domnul Montgomery chiar părea să fie la curent cu toate noutăţile care se petreceau în orăşelul acela. Bănuiam că nu locuieşte în oraş; firma lui era în San Francisco.

Când John s-a întors la treaba lui, iar din burger nu mai rămăsese decât amintirea, m-am uitat la domnul Montgomery.

— Cum se face că ştiţi atât de multe despre oraş?

— M-am născut aici şi am trăit aici multă vreme.

— Dar firma dumneavoastră nu e în San Francisco? l-am întrebat.

— Ba da, locuiesc acolo majoritatea timpului, dar am o casă aici, chiar la marginea oraşului. Înainte o foloseam doar în vacanţe, dar, cu cât mă apropii de pensionare, vin aici tot mai des.

— Înţeleg de ce. Oamenii sunt grozavi şi peisajul e superb.

— Într-adevăr, oamenii sunt grozavi, deşi am auzit că aţi avut o altercaţie cu domnul Barrow?

— Cum naiba aţi aflat? l-am întrebat mirată. Serios, cum s-a dus vorba aşa de repede?

— Am urechi, domnişoară Franklin, iar domnul Barrow chiar v-ar putea ajuta să începeţi o viaţă nouă aici. Nimeni nu cunoaşte mai bine oraşul ca el.

— Şi ce-i mai place să-mi amintească treaba asta mereu! Dar nu vă faceţi griji, aştept ajutoare.

— Cât misterl a chicotit el. Eu cred că ar trebui să vorbiţi din nou cu el. Singura lui grijă e să păstreze integritatea casei, ceea ce, sunt sigur, vreţi şi dumneavoastră.

— Bine-nţeles că vreau! Dar de ce trebuie să se poarte ca un... ca un şoarece de bibliotecă în toată treaba asta?

— Domnişoară Franklin, alte întrebări despre testament mai aveţi? m-a întrebat răbdător, cu o expresie amuzată pe chip.

— Ei bine, da, chiar am. Sunt câteva probleme cu casa pe care Clark le consideră nişte fleacuri. Dar când îţi plouă în cap în miezul nopţii, lucrurile astea încep să fie importante pentru cel udat de ploaie, ştiţi?

— Îmi imaginez, m-a aprobat cu un zâmbet. Şi sunt sigur că vreţi să reparaţi acoperişul.

— Da, asta e ideea. Dacă rămân, sunt multe reparaţii de făcut la casă. Iar el...

— Sunteţi îngrijorată că domnul Barrow nu vă va permite să faceţi modificări, nu-i aşa?

— Mi-a spus fix aşa: „Nu vei face nici cea mai mică modificare în casa asta fără să treci mai întâi pe la mine. Poţi să-l întrebi şi pe domnul Montgomery, îţi va spune acelaşi lucru. Nici cea mai mică modificare, Vivian." Şi m-a ameninţat cu degetul. Aşa că, spuneţi-mi adevărul, are dreptate?

— E complicat, domnişoară Franklin, a început el, împreunându-şi mâinile pe masă. Mătuşa dumitale era puţin cam excentrică, ceea ce, bănuiesc, ştiaţi deja.

M-am gândit la păpuşi, la discurile cu Mathis şi la şosetele trei sferturi. Interesant că dintre toate variantele posibile alesese cuvântul „excentrică".

— N-a fost întotdeauna chibzuită cu banii şi vreo câţiva ani a avut probleme cu întreţinerea casei, sunt sigur că aţi observat. A solicitat şi i s-a acordat o subvenţie din partea societăţii de istorie, pentru minime reparaţii. Astfel şi-a putut acoperi singură alte cheltuieli, mai ales nevoile

de bază, să țină câteva animale și să-l angajeze pe domnul Higgins. Dar o parte din bani nu au fost cheltuiți în cel mai bun mod.

M-am gândit la păpuși, la albumele lui Mathis, la șosetele trei sferturi, ca să nu mai vorbim de armură. Uau!

— Casa trebuie renovată, domnișoară Franklin, și sunt sigur că, dacă vă hotărâți să rămâneți, veți ajunge la un compromis cu domnul Barrow, astfel încât să îndepliniți dorințele mătușii și să păstrați și integritatea casei, ca să nu mai fie nevoie să locuiți sub un acoperiș spart.

M-am gândit un moment.

— În concluzie, dacă vreau să fac modificări la casă, trebuie să mă consult cu bibliotecarul. Așa este?

— Da, până la un punct.

M-am aplecat peste masă.

— Vreau să știu exact unde e punctul acela.

Capitolul șase

Mi-am forțat limitele, cu plămânii arzând și cu picioarele tremurând, ca să urc ultima creastă a dealului. Mi-am fixat privirea asupra ei, aflată la doar câțiva metri distanță, și, cu un ultim efort, am tăiat-o printre copaci și am ajuns în vârf. Încetinind, în sfârșit, mi-am pus mâinile în șold, inspirând aerul curat și contemplând priveliștea. Și ce priveliște!

Folosisem harta traseelor de alergare din împrejurimi, pe care mi-o desenase Jessica, și alesesem unul spectaculos pentru dimineața aceea. Nu mai alergasem de când plecasem din Philadelphia, iar mușchii mei nu erau deloc încântați. De fapt, erau de-a dreptul livizi și-mi recitaseră tot drumul:

Pizza.

Cheeseburger.

Pizza.

Pizza.

Bere.

Merită?

Chiar merită?

— Da, categoric! am mormăit, ducând un picior în spate, ca să-l întind bine, sprijinindu-mă cu palmele de trunchiul unui copac, pentru echilibru.

Alergasem prin parcul regional până la promontoriu. Pacificul ocupa tot câmpul meu vizual, amestecându-se cu Big River. Numit astfel după arborii de sequoia care se înălțau pe malurile sale la începutul colonizării

acestei părți din California, Big River jucase un rol nu doar în dezvoltarea ținutului, ci și în Goana după aur, apoi după lemn, când copacii maiestuoși fuseseră doborâți în cadrul enormei expansiuni a zonelor de construcții. Protejat în prezent, râul arăta splendid și era frecventat de amatorii de caiac-canoe.

Nu-i o idee rea, m-am gândit, întrebându-mă dacă nu era vreo canoe rătăcită pe undeva, prin casă. Posibil. După întâlnirea cu domnul Montgomery, îmi petrecusem restul după-amiezii și seara terminând de făcut curat în al doilea dormitor și mă apucasem și de-al treilea. Acolo erau obiecte de natură mai personală, scrisori și cărți poștale pe care Maude le adunase toată viața. Am dat și peste un dosar-burduf foarte ordonat, cu declarații fiscale și facturi vechi. Mi-ar fi putut fi utile dacă hotăram să rămân.

Bineînțeles că rămân! Oare s-a pus vreun moment problema să nu rămân?

Mi-am ros gânditoare unghia degetului mare. Da, rămâneam!

Hohote nestăpânite de râs mi s-au revărsat din gură, până când am început să chelălăi ca o hienă în vârful muntelui.

— Rămân! am spus tare, ascultând ecourile care umpleau spațiul dimprejur. Super!

Mi-am scuturat triumfătoare pumnul în aer, m-am întors brusc ca să cobor dealul... și m-am lovit de niște pectorali transpirați!

Din instinct, pumnul mi-a țâșnit din nou în sus, drept în nasul domnului Clark Barrow.

El s-a tras înapoi, împleticindu-se și gemând, și și-a dus mâinile la față.

— Ce Dumnezeu, Vivian? a răcnit, tocmai când se vedea că i-a dat sângele.

— Futu-i! Clark! Ce dracu'? am răcnit și eu apucându-l de brațe și încercând să-i dezlipesc palmele de pe nas, ca să văd ce făcusem. Ai înnebunit? De ce te furișezi așa în spatele cuiva? Stai jos, lasă-mă să mă uit la nas, i-am spus, apucându-l de cot și silindu-l să se așeze pe un bolovan.

— Poate *tu* ai înnebunit! Vorbeşti singură în vârful muntelui! Nu mai face asta... auul a protestat când i-am îndepărtat cu de-a sila degetele de nas.

Mai văzusem nasuri sparte de-a lungul timpului, la softball, hochei şi altele asemenea.

Futu-i, da, chiar vorbeam singură în vârful muntelui. Fir-ar!

— Da, aşa e, dar... oh, nu te mai mişca, bine?

În sfârşit am reuşit să-l îndepărtez palmele şi să-mi admir capodopera. Mda, îl aranjasem bine de tot. Rahat!

— Trebuie să mergem la un doctor. Cred că e spart.

— Ah, aşa crezi? s-a răstit nervos, fulgerându-mă cu privirea.

A dat să se ridice, iar eu m-am aplecat spre el.

— Lasă-mă să te ajut!

— Ca să-mi dai brânci de pe stâncă? s-a stropşit el, îndepărtându-se de mine.

— Ei, calmează-te şi lasă-mă să te ajut! i-am răspuns, orientându-l spre coborâre, nu spre urcare, care era direcţia lui iniţială.

Mi-am scos tricoul şi l-am împăturit, ca să-l folosesc pe post de compresă.

— Uite, pune asta pe rană.

M-a privit, dezbrăcată cum eram în partea de sus, cu excepţia bustierei, şi a făcut ochii mari. Ridicând o sprânceană, i-am înfruntat privirea. În timp ce-şi ducea tricoul meu la nas, l-am măsurat, la rândul meu, din cap până-n picioare. Înalt şi suplu, alerga doar în pantaloni scurţi. Judecând după cum arăta, alerga de ceva vreme. Cred că făcea şi flotări şi abdomene. Corpul lui era puternic, lucrat, dar nu exagerat. Avea o zonă de păr pe piept, care cobora până la... hm-hm, pantaloni. Şi picioare de alergător, puternice şi bronzate. De fapt, era bronzat pe tot corpul, acum că mă uitam la el. Şi mă uitam, nene!

La naiba, Clark! Nu credeam că un sacou de tweed poate ascunde aşa minunăţie! Dar minunăţia asta era tipul care încerca să-mi bage

bețe-n roate la orice mișcare, așa că am renunțat să mă mai holbez la el, nu înainte de a-i arunca o ultimă privire lacomă.

— Femeie imposibilă, a murmurat el, cu vocea înfundată de tricou.

— Femeia asta imposibilă o să te ajute, bine, Clark? Hai, pune un braț pe după gâtul meu și – stai, ăla-i sânul meu! Hai să mai încercăm o dată, am spus și m-am strâmbat de efort în timp ce-l cuprindeam pe după talie.

Avea pielea atât de caldă...

Clark a bombănit întruna cât timp am coborât poteca. Bombăneam și eu, cu fața roșie de efort. Clark era înalt și mai greu decât aș fi crezut.

Fața mi s-a înroșit și mai tare.

La baza potecii, a spus că poate să conducă singur până la cabinetul medical și că, dacă nasul îi era fracturat, trebuia să-i plătesc eu toate cheltuielile medicale.

L-am urmat până la serviciul de urgențe al orașului. După ce l-am lăsat acolo pe Clark, tot mai suferind și mai arțăgos, m-am îndreptat spre casă. Acum, după ce hotărâsem să rămân în Mendocino, trebuia să pun la punct logistica.

Cum să procedez? Îmi permiteam? Și când naiba puteam scăpa de rabla închiriată? Voiam să conduc o mașină adevărată!

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să-mi informez părinții și să văd dacă tata mai era interesat să-mi cumpere firma. Iar dacă îl mai interesa, era momentul să-l fac fericit.

Mă bucuram că Simon și Caroline urmau să ajungă în ziua aceea. Trebuia să știu în ce stare se află casa și ce aveau ei de zis – în special Caroline – în legătură cu lucrurile care trebuiau rezolvate. Și, bineînțeles, aprobate de Clark.

Clark cel cu nasul spart, cu ochi mânioși și abdomen plat ca o tabletă de ciocolată. Cine-ar fi crezut? Eu nu. Apropo de abdomene plate, când am intrat pe alee, am zărit camioneta enormă a lui Hank. M-am uitat la mine, pe jumătate dezbrăcată, murdară și pătată de sânge, și mi-am

dat seama că tipul ăsta nu mă văzuse niciodată în ipostaza mea cea mai bună. OK, n-avea să mă vadă nici azi!

Am coborât din mașină și am luat-o spre șopron, de unde se auzea un foșnet slab de fân. Sigur îi hrănea pe Paul și pe Paula. Înfiorată de numele acelea oribile, mi-am băgat prudentă capul pe ușă. N-aveam chef să fiu izbită iar de un balot de paie.

M-am uitat în jur, apoi în sus, și, da, acolo era. Și tot cu furca și cu farmecul de rigoare. Și tot la bustul gol și apetisant. Și cu aceeași splendidă curbură a coloanei vertebrale ce cobora spre noadă, fiecare vertebră fiind clar reliefată și pusă la locul ei de mâna lui Dumnezeu, sau, mă rog, de cineva cu un simț divin al proporției. Vertebre. Mmm!

— Iar fân! am strigat, pe un ton ironic.

Nici nu s-a sinchisit să se întoarcă, ceea ce nu m-a deranjat. Mă mai putea răsfăța un pic cu imaginea porno a posteriorului lui.

— Da, mi-a răspuns cu o voce plictisită.

— Nu, ce voiam să zic... Of!

Am pășit înăuntru. Razele soarelui se strecurau printre grinzi, luminând paiele și făcând tot șopronul să strălucească. Și Hank strălucea, evident, pielea lui de un bronz natural lucind de sudoare și promisiuni. M-am întrebat dacă pielea mea ar aluneca pe a lui sau dacă fricțiunea ar crea scânteia care să aprindă focul pasiunii între noi.

Am avut o viziune subită în care eram *trântită pe un balot moale de paie, iar Hank, cu un pai în gură, mă penetra leneș, cu maxilarele încleștate. Nu doar ca să nu-i scape paiul din dinți, dar și pentru a-și conteni declarațiile de dragoste și devotament, precum și toate poemele dulci ca mierea pe care le compunea în minte de când avusesem impertinența să mă mut în orașul lui, în lumea lui și să-l fac să-și schimbe părerea despre toate lucrurile în care crezuse vreodată. Devotament tăinuit până în ziua aceea, când vederea corpului meu îi învinsese stoicismul, hotărârea de fier de a-mi rezista. Dar azi... eram răvășită de puterea lui...*

Am așteptat cu nerăbdare. Și-am așteptat. Și-am tot așteptat. El a rămas cu spatele la mine, aruncând fânul din pod, deși știa că sunt acolo.

Era evident că ceapa asta era mai greu de decojit decât credeam. Tocmai când eram gata să o iau din loc și să intru în casă, a aruncat furca cât colo și s-a întors cu fața la mine.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt tip? m-a întrebat apropiindu-se de scară.

Partea de sus a corpului său a dispărut un moment, dându-mi ocazia să admir cealaltă jumătate, la fel de ispititoare.

— Hmm? am făcut cu gura căscată în timp ce privirea mi se oprise pe abdomenul lui perfect sculptat.

A sărit ultimele trepte, aterizând grațios. S-a apropiat de mine, iar ochii lui mi-au măsurat silueta minionă. Din partea din spate a șopronului se simțea adierea brizei, un sărut al mării pe pielea mea oarecum dezgolită. Sacrificasem tricoul mai devreme pentru cauza lui Clark, iar acum pielea mi se făcuse de găină. Să fi fost vântul? Sau apropierea cowboyului?

Mi-am mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul, aplecându-mă mai mult în față pe măsură ce se apropia de mine. Ochii lui s-au oprit asupra bustierei mele, iar degetele sale i-au urmat. Trecându-și un deget pe clavicula mea, mi-a atins pielea, apoi și-a strecurat un deget sub bretea.

— Presupun că ăsta-i sângele altcuiva. Cu cine te-ai încăierat așa de dimineață? m-a întrebat, rostind mai multe cuvinte decât eram obișnuită să aud de la el în eternitatea care se scursese de când ne știam.

Pe față avea o expresie care nu putea fi decât de... amuzament?

— Să mă încaier? am spus încetișor, cu răsuflarea tăiată.

— Bănuiesc c-ai câștigat, nu?

— Am... fost... să... să alerg! m-am bâlbâit.

Apropierea lui îmi încingea creierii și mă transforma în Forrest Gump.

Pe fața lui a apărut o expresie confuză și s-a dat încet în spate. Am păşit în față, nevrând să las distanța dintre noi să se mărească.

— Și... ăăă... din greșeală, am lovit pe cineva... pe munte.

Mi-am blestemat creierul și incapacitatea de a formula enunțuri coerente în preajma acestui afurisit de cowboy. Serios, parcă mă transformam în altă persoană când eram singură cu el.

— Cum am spus, te-ai încăierat înainte de micul-dejun, a spus el și mi-a tras cu ochiul.

Mi-a tras cu ochiul! apoi, nonșalant, a pornit spre ieșirea din șopron. Și, Doamne, cum se mai pricepea să iasă cu nonșalanță pe ușă!

— De unde știi că am câștigat? l-am întrebat, testându-mi propria nonșalanță în timp ce-l urmam.

S-a întors, rezemându-se de cadrul ușii, cu brațul deasupra capului. *Mamma mia*, ce bunăcios!

— Pari genul care-și poartă singură de grijă, de-aia știu.

Apoi a plecat. Iar eu am strănutat iar de vreo douăsprezece ori.

Oare curățasem măcar un strat? Probabil că nu, dar cu siguranță găurisem coaja ca hârtia și brună de la suprafață.

Am mai strănutat o dată, apoi am pornit spre duș.

După duș, mi-am pus halatul și mi-am înfășurat părul într-un prosop, apoi m-am trântit pe pat câteva minute ca să-mi adun gândurile.

Ideea de a-i vinde tatei compania mea îmi dăduse mereu impresia că mă vindeam pe mine însămi. Eu o înființasem, eu o conduceam și îmi câștigam bine pâinea de pe urma ei. Singură. Însă de un an și ceva, simțeam nevoia să fac ceva nou. Nu știam ce anume, doar că n-avea legătură cu computerele.

Acum, firma mea devenise un mijloc de a-mi atinge scopurile. Ba chiar un *bun* mijloc de a mi le atinge. Știam că ar încăpea pe mâini bune și că astfel aș avea libertatea să încep ceva nou aici, la Mendocino, orice ar fi. Aveam totuși câteva idei; una, în mod special, începuse să încolțească, dar se ascundea încă îndărătul unor gânduri mai practice.

Cu picioarele covrig sub mine, mă uitam la telefon, înspăimântată și totodată nerăbdătoare să încep discuția aceea. Am parcurs agenda până am găsit numărul de serviciu al tatei și l-am sunat. Secretara lui mi-a făcut legătura.

— Aluniță! Ce mai faci?

— Bună, tati, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap, ca de obicei, din pricina poreclei.

În secret însă... o adoram. Nu porecla, ci faptul că aveam una.

— Cum e acolo, în țara falșilor hipioți?

— Destul de fain, să știi. E un restaurant în oraș care face sendvișuri cu brânză și carne la grătar... dar cu pâine integrală!

— Blasfemie! a decretat el grav.

— Exact asta am zis și eu!

Am râs amândoi. L-am pus la curent cu detalii legate de călătoria mea, știind că mama îi dăduse deja raportul, dar și că tatei îi plăcea să le audă direct din gura mea. După câteva minute, m-a întrebat cât mai am de gând să stau.

— Păi, de fapt, de-asta te-am sunat. Cred că am să rămân aici.

A oftat.

— Hm, așa crezi?

— Da.

A oftat din nou.

— Și ce-ai de gând să faci cu afacerea ta?

Am inspirat adânc.

— Tocmai ăsta-i motivul pentru care te-am sunat. Mai ești interesat să-mi cumperi firma?

— Uau! Tu chiar te muți acolo?

Am tăcut amândoi. Surprinzător, un nod de emoții mi-a urcat în gât și-am înghițit cu dificultate.

— Bine, hai să vorbim de afaceri, la ce te-ai gândit? a reluat brusc, pe un ton foarte profesional.

După vreo douăzeci de minute, schițasem un prim acord. Sigur, mai erau de adăugat niște prevederi și de așteptat rezultatele auditului independent al registrelor contabile și bilanțurilor firmei mele, dar suma inițială nu doar că-mi ajungea să acopăr costul modificărilor pe care urma să le fac proprietății, dar mă ajuta și să încep o viață nouă aici.

Uşurarea a fost mai mare decât mă aşteptasem. Sigur, nimeni nu semnase încă pe linia punctată, dar toate semnele arătau că aşa se va întâmpla. Urma să fiu independentă, să am şi mai mulţi bani în bancă şi o întreagă viaţă nouă înaintea mea.

La aproape cinci mii de kilometri depărtare de familie.

Nodul acela mi-a urcat iar în gât, făcându-mă să tuşesc puţin. Şi ochii mă usturau puţin. Făcându-mi vânt cu mâna, am reuşit să închei convorbirea.

— Atunci vorbim peste câteva zile, da? Hai să lăsăm lucrurile să se aşeze puţin, mi-a spus tata, cu o voce cam aspră.

— Excelent.

— Am discutat cu mama ta să plecăm spre California, să te vizităm. Când ar fi bine pentru tine?

— Veniţi când vreţi voi, ştiţi deja, am spus suspinând puţin.

Grrr!

— Bine, vă las pe voi două să stabiliţi detaliile. Abia aştept să te văd, Aluniţă.

— Şi eu pe tine, tati.

Am închis şi am mai rămas în pat câteva minute. Aveam aproape treizeci de ani, eram la conducerea firmei mele de câţiva ani, dar tata încă mă mai făcea să mă simt ca o fetiţă de-o şchioapă. Mi-am tras prosopul de pe cap, iar părul meu proaspăt uscat a început să zboare în toate direcţiile, electrizat. După ce mi-am şters faţa, m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că trebuia să mă grăbesc. Am sărit din pat şi am încercat să mă adun.

Aşteptam musafiri.

Eram în picioare în faţa uşii şi mă uitam după maşina lui Simon. Trebuia să apară din minut în minut. Caroline îmi dăduse un SMS când ajunseseră la marginea oraşului şi, sărind de pe un picior pe altul, mi-am dat seama că aveam emoţii. Aveam emoţii că vin, că-mi văd casa. Era un sentiment plăcut să primeşti musafiri. Chiar dacă era casa mea

doar de câteva zile şi mai aveam atâtea de făcut, eram nerăbdătoare să le-o arăt.

Plimbându-mă de-a lungul şi de-a latul verandei, am zărit o sclipire de faruri în capătul aleii. După puţin timp, un Range Rover vechi parca în faţa casei şi patru dintre cei mai frumoşi oameni pe care i-am văzut vreodată păşeau pe aleea pietruită. Pe bune, arătau ca dintr-un generic de serial TV!

Bănuiam că Mimi şi Ryan erau cuplul care a coborât de pe bancheta din spate. Ea era chiar mai scundă decât mine, deşi de obicei eu sunt cea mai scundă în orice grup. Slăbuţă şi minionă, avea o piele perfectă, aurie, şi un păr negru strălucitor. Se ţinea de mână cu Ryan, un tip înalt şi slab, cu păr blond şi ondulat, destul de lung, dat după urechi, iar ochii lui verzi jucau înapoia ochelarilor cu rame de baga. Nu mi-a scăpat faza în care Mimi a luat-o repede înaintea lui, iar el s-a uitat fără jenă la fundul ei.

Asta spunea multe despre acest cuplu. Chiar dacă n-ai fi observat inelul imens şi strălucitor de pe inelarul mâinii stângi a lui Mimi.

Şi, coborând de pe locul din faţă al Range Roverului, unul dintre oamenii mei preferaţi din lume, Simon Parker. Cu părul brunet şi maxilarul sculptat, era genul de bărbat frumos căruia nu i se putea contesta farmecul. Indiferent de standarde sau preferinţe, Simon se încadra în categoria bărbaţilor arătoşi. Şi avea farmec. Un farmec la care eu eram, şi fusesem întotdeauna, imună din punct de vedere romantic. Cu toate astea, chiar dacă mereu fuseserăm prieteni foarte buni, ştiam să apreciez un bărbat splendid. Şi, apropo de splendid, prietena lui era înaltă, subţire, blondă şi superbă. Genul de femeie pe care ai vrea s-o deteşti de la prima vedere, dar care te făcea din vorbe de cum deschidea gura. Fată amuzantă şi cumsecade, ştia să-i facă faţă Domnului Splendid, acolo de faţă, lucru de care nu toate femeile erau în stare. Iar după părerea mea, pentru asta merita câteva bile albe.

— Bine-ai venit, Parker!

— Bine te-am găsit, Franklin! mi-a spus el, îmbrăţişându-mă strâns.

L-am bătut pe spate, făcându-i cu ochiul lui Caroline. Am văzut-o pe Mimi privind-o curioasă pe prietena sa, care a liniștit-o imediat printr-un gest. Alte bile albe. Știa că n-are de ce să se îngrijoreze.

— Ce mare e terenul, Viv! a comentat el, dându-mi drumul și admirând împrejurimile.

— Apropo de mare, ce mai faci, bălatule? am râs, mângâindu-l pe burtă.

Și-a netezit tricoul peste abdomenul încă foarte plat.

— Fata mea e de vină! Îmi coace plăcinte. Tot timpul, s-a lamentat el, trăgându-i cu ochiul lui Caroline, care s-a înroșit.

— Te-nțeleg. E o pizza în oraș, bună ca a lui Tony, de acasă. Deja am mâncat prea multă! m-am văicărit și eu, ridicându-mi tricoul și ciupindu-mă de burta... încă plată. Vrei să mergem mâine la alergat?

— Da, sigur, ar fi fantastic! Mi-am adus și bicicleta. Ar trebui să fie niște trasee super pe aici. Ai apucat să testezi vreunul?

— Nu, nu mi-am adus bicicleta încă, dar trebuie. Doamne, unde-mi sunt manierele? am exclamat, întorcându-mă din drum, când eu și Simon eram deja la jumătatea scărilor.

Caroline, Ryan și Mimi rămăseseră într-un semicerc pe alee, uitându-se amuzați cum eu și Simon ne retrăgeam spre casă. Am coborât scările în fugă, întinzând brațele spre Caroline.

— Sunt o gazdă groaznică! Ce mai faci?

— Bine, acum că sunt aici. Mor de nerăbdare să văd casa! Și pe tine, bineînțeles, cum știi deja, a adăugat ea cu un zâmbet, plesnindu-mă ușor peste fund în timp ce-l prindea pe Simon din urmă.

— Iar voi trebuie să fiți Mimi și Ryan, îmi pare bine să vă cunosc! le-am spus, dând mâna cu amândoi.

Ryan a dat să spună ceva, dar Mimi era gata să explodeze de nerăbdare.

— Am auzit un zvon, că atunci când ai moștenit casa era plină cu tot soiul de chestii! Chestii și chestioare, într-o dezordine de nedescris, e adevărat? m-a întrebat Mimi, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Păi, da. Am început să fac ordine în dormitoarele de sus, dar încă mai e haos peste tot și...

— Da, da, da! a izbucnit ea, ridicând triumfătoare pumnul în aer.

S-a repezit spre scări cu entuziasm, mai s-o dărâme pe Caroline în graba de a intra în casă.

— A tras cocs? l-am întrebat pe logodnicul ei, care a izbucnit în râs.

— E organizatoare profesionistă de meserie. Casa ta va fi cocsul ei.

— Înseamnă că după aceea va avea nevoie de o cură de dezintoxicare, l-am avertizat, conducându-mi musafirii în casă.

Mimi dispăruse deja înăuntru. Dădea ture de jur-împrejur, cu obrajii îmbujorați de fericire la vederea teancurilor și grămezilor de lucruri care necesitau atenția cuiva. A cuiva dotat cu o centură de unelte plină de markere și de etichete.

După ce am intrat și eu în casă, am avut o senzație subită de... disconfort? Rușine? Am văzut casa așa cum arăta în prima zi, plină de gunoaie și în dezordine. Iar acum, că aveam musafiri, prima mea reacție era de rușine, de parcă eu eram responsabilă de toată mizeria. Nu puteam decât să-mi imaginez cum se simțea mătușa Maude, copleșită de toată harababura aceea și fără să știe de unde să înceapă.

Dar niciunul n-a strâmbat din nas, băieții s-au repezit imediat la fereastra panoramică din spate, de unde au admirat extaziați înălțimea valurilor. Fetele rămăseseră cu gura căscată, iar uimirea era evidentă în expresiile feței lor. Asta m-a făcut să mă simt fericită.

Mimi începuse să țopăie din nou, iar ochii i se luminau la fiecare teanc, la fiecare morman, la fiecare oportunitate de a reinstaura ordinea și echilibrul. Caroline analiza totul în detaliu, fiecare chestiuță neimportantă, fiecare lucrătură în lemn. Orice lucru mărunt, vechi și original îi atrăgea atenția.

— Viv, casa asta e incredibilă! a exclamat ea, plimbându-și degetele pe balustrada sculptată cu măiestrie.

— Nu-i așa? În copilărie, mi-am petrecut o vară aici și n-am uitat-o niciodată, i-am răspuns, culegând de pe jos o șosetă rătăcită și

băgând-o la loc în sacul de gunoi din care ieşise. Casa nu e tocmai cum mi-o aminteam eu, dar atmosfera e aceeaşi, ştii?

— Pot să văd şi restul? m-a întrebat ea.

La aceste cuvinte, Mimi şi-a băgat capul în salon.

— Daaaa, putem să vedem şi restul? a repetat Mimi, ţinând în mână un disc cu Johnny Mathis.

— Bineînţeles, haideţi! le-am răspuns, făcându-le semn băieţilor să ne urmeze în bucătărie.

Conducându-i prin casă, le-am observat reacţiile diferite iscate de lucruri diferite.

Caroline aproape că era să leşine când a văzut maşina de gătit.

— E un aragaz Magic Chef vintage? Nu pot să cred!

Cât despre Mimi, aproape că a sărit într-un picior când a văzut teancurile de reviste *Life*.

— Astea sunt din anii patruzeci! O mie nouă sute patruzeci!

În faţa cavalerului fără picioare: „Ciudat!" Iar la cada cu picioare, toţi au avut aceeaşi reacţie: „Senzaţională!" Fetele au suspinat visătoare când mi-au văzut dormitorul şi priveliştea cu care mă trezeam în fiecare dimineaţă. Briza sufla dinspre Pacific, iar apa era calmă şi de-un albastru intens. Perdelele din dantelă proaspăt spălate şi albe ca neaua fâlfâiau în fereastra deschisă. Tot ce-i lipsea dormitorului era un strat de vopsea şi...

— Ar trebui să zugrăvim pereţii într-un crem-ivoriu, să punem în evidenţă toată mobila asta formidabilă, care ar trebui restaurată, desigur. Putem să luăm verdele ăsta închis de pe cuvertură şi să facem nişte pernuţe decorative, şi mă mai gândesc la un covor pufos, din ăla în care-ţi pierzi papucii de casă. Iar peste pat putem să...

— Iubito, ia-o mai uşor, a întrerupt-o Simon, cuprinzând-o pe Caroline de mijloc în timp ce ea se învârtea ca titirezul, imaginându-şi camera complet transformată.

Roşie ca racul, Caroline s-a uitat la mine.

— Îmi cer scuze, dar o casă ca asta, cu atâta frumuseţe firească... E pur şi simplu fantastică, Viv! a exclamat ea, zâmbindu-mi cu sinceritate.

— Chiar este, mă bucur că suntem de aceeași părere. Dar e nevoie de multă muncă, altfel riscă să ne cadă în cap, am obiectat eu. Să vezi cum curge apa prin acoperiș sau cât de putrezit e lemnul de pe verandă sau halul în care e beciul! Mi-e frică de mor să pornesc centrala, noaptea, când se face frig. E ca-n *Shining* acolo! Și stai să vezi cât de prost...

— Da, da, ajungem și acolo. De-asta am venit aici. Deocamdată, nu vrem decât să ne bucurăm de weekend și de casa ta. E atât de frumoasă! a spus Caroline, strângându-mă de umăr.

Avea o mână puternică. Simon trebuie că era tare fericit!

— Și vreau să aflu totul despre bibliotecarul ăsta.

Am râs, conducându-i pe scări până în bucătărie, unde îi așteptau berea rece, vinul și gustările. Ne-am luat toți câte o băutură și ceva de rontăit și am ieșit pe veranda din spate, cuibărindu-ne fiecare în câte un balansoar.

Așa mi-am găzduit eu primii musafiri, privind brizanții care se spărgeau de țărm și găinile care scurmau primprejur.

După câteva pahare, am decis să mergem până în oraș, pe jos, nu cu mașina. Era o seară minunată, iar apusul oferea atmosfera perfectă pentru o plimbare. Și, în timp ce ne plimbam, cele două cupluri și cu mine, m-a cuprins brusc invidia. Nu după o tăvăleală în fân, nici după una scurtă în ușa grajdului, chiar dacă mă tentau, recunosc. Dar nu, în seara aceea tânjeam să am și eu jumătatea mea.

Voiam să simt confortul familiar al unei mâini ce-mi alunecă pe talie, o atingere tandră pe ceafă, o vorbă șoptită. Voiam să țin pe cineva de mână. Adoram romanele de dragoste, pasiunea și entuziasmul căutării. Dar partea mea preferată era când protagonistul o strângea în brațe pe iubita lui și o săruta reverențios.

Offff.

Loveam absentă pietrișul cu piciorul în timp ce intram în oraș, când râsetele tovarășilor mei m-au readus la realitate. Realitatea în care aveam trei prieteni noi și unul vechi, chiar dacă la trei ore distanță de mine.

Am văzut luminile de la restaurantul lui John strălucind la distanță și mi s-a făcut poftă. De pizza!

S-a dovedit că părinții lui Mimi aveau o casă în Mendocino, așadar nu cunoștea numai orașul, ci și pe John.

— Mimi! Ce mai faci, puștoaico? a strigat John din spatele tejghelei, făcându-ne cu mâna. Acum câteva săptămâni au fost părinții tăi pe-aici și mi-au spus că te pregătești de nuntă în San Francisco. Dacă te iei după ei, va fi un eveniment memorabil!

John a venit să ne salute, oftând în momentul în care Mimi s-a aruncat în brațele lui puternice.

— John, el este Ryan, logodnicul meu, a izbucnit ea nestăpânită, trecându-și un braț pe sub al lui John și zâmbindu-le când unuia, când celuilalt.

Cei doi bărbați și-au strâns mâna, apoi au făcut cunoștință și ceilalți.

— Și pe dumneaei cum ai cunoscut-o? a întrebat-o John pe Mimi, arătându-mă cu degetul.

— Abia azi am cunoscut-o, dar ăștia doi se cunosc mai de mult, a precizat ea, arătând către mine și Simon.

— Viv, ca de obicei? m-a întrebat John, conducându-ne la masa din colț.

— Deja am venit de-atâtea ori aici încât să-mi fac un obicei? l-am întrebat, consultând meniul. Deși am poftă de pizza...

— Pizza Măcelarului? m-a completat Mimi, iar eu am aprobat.

— Da, hai să luăm două. Mari. Și câteva halbe de bere, orice bere găsim în seara asta, a decis ea.

Ne-am uitat unii la alții și am căzut de acord. Pizza și bere pentru toată lumea.

Tonomatul mergea, localul era plin, mâncarea era delicioasă și berea curgea. Era nemaipomenit să vorbesc cu Ryan, un tip deștept și totodată amuzant. Simon mi-a povestit despre ultimele lui călătorii, iar Caroline mi-a descris cum renovaseră noua casă din Sausalito, precum și aventurile familiei de pisici cu care se pricopsiseră. Iar Mimi... Mimi era nebună.

îi cunoștea pe jumătate din clienții barului din concediile petrecute în oraș împreună cu familia. Iar când Jessica s-a oprit la masa noastră după ce a închis cafeneaua, s-a ales și ea cu o bere după ce Mimi a tras efectiv de ea și a așezat-o lângă noi.

După câteva zile de singurătate, mă simțeam puțin copleșită. Numai puțin. Mi-am luat poșeta și m-am dus la tonomat ca să iau o pauză, timp în care am ales niște piese noi. În spatele restaurantului era un ring de dans, cu locuri în plus pentru seri ca aceea, când era multă lume. Am studiat playlistul, am selectat câteva piese și tocmai mă pregăteam să bag o fisă, când am simțit că mă gâdilă ceva la nas. Întorcându-mă, l-am zărit pe stimabilul Hank Higgins cocoțat pe un scaun de bar, având în față cea mai norocoasă sticlă de bere care îi atingea buzele.

L-am urmărit cum își trece limba peste buzele cărnoase după un strop de bere. Cum își plimba degetele în sus și în jos pe gâtul sticlei, mângâind-o cu un aer absent. Cum o strângea ușor de partea de sus, răsucind-o ușor înainte să coboare. Și cum lua nucile în căușul palmei, cu mâna sa uriașă de bărbat.

Să mai spun că erau nuci caju? Din castronul de la bar? Ah, da.

— Mai mult ca sigur că tonomatul n-o să meargă dacă-s bale între butoane, mi-a șoptit cineva la ureche.

M-am întors și am văzut-o pe Jessica în spatele meu. Râdea discret.

— Pe dracu'! i-am răspuns eu, ocolind-o și așezându-mă la celălalt capăt al barului.

Din unghiul ăla puteam să admir nucile caju.

— E doar un bărbat, a observat ea. Că vorbești cu el sau nu, nu-i decât un bărbat.

Mi-am trecut mâna prin păr frustrată. În seara aceea, pentru prima dată, nu purtam tenișii și nu eram plină de praf. Eram îmbrăcată într-o cămașă largă, bărbătească, strânsă pe talie cu un cordon, ceea ce o făcea să arate ca o rochie mini. În loc de bocancii militari, purtam sandale. Cu șireturi până la genunchi, care îmi scoteau în evidență picioarele, scurte dar zvelte. Iar cămașa mea neagră era intenționat descheiată.

Ca să-mi etalez sutienul? Cu siguranță! Sutienul din dantelă se întrezărea? Bine-nțeles! Arătam al dracului de apetisant? Da, la naiba!

Poate aceea era *seara*, seara în care el urma să vadă și altceva în mine, nu doar o tipă care strănută. Am privit spre bar, era tot acolo. Cu nucile lui. Puteam să-l abordez.

I-am pasat Jessicăi poșeta, pe care a luat-o murmurând:

— So pe el, fată!

M-am îndreptat deci spre el, nu înainte de a imprima șoldurilor mele o mișcare lascivă. E ceva în unduirea șoldurilor care face orice fată să se simtă mai sexy, mai *grrrr!* A venit rândul uneia din melodiile selectate de mine, *Can't Get Next to You*, a lui Al Green. Mergeam pe ritmul melodiei, atrăgând privirea unuia dintre barmani, căruia i-am răspuns cu un surâs obraznic. Mi-a zâmbit instantaneu, cu o privire admirativă față de nurii mei. Mi se părea mie, sau și lumina era altfel? Mai întunecată, mai cețoasă, mai estompată...

— A luat foc uleiul! s-a auzit din bucătărie, dar ce conta?

Fumul dădea o notă exotică acestui bar de cartier, *acestei taverne... acestui fumoar de opiu...*

Prințesa privi peste marea de petitori, știind că toate privirile erau ațintite asupra ei. I se făcuse pielea de găină – certitudinea că el era prezent în încăpere, prezență pe care corpul ei o resimțea în cel mai primitiv mod cu putință. Panglici de mătase atârnau din tavan, evantaiele mișcau leneș aerul, amestecând mirosul greu de smirnă și de santal cu briza nopții. Și mai era un miros, mai întâi vag, dar care se intensifica pe măsură ce prințesa trecea printre bărbați. Veniseră toți s-o pețească și să-i fure inima, dar ea nu-l dorea decât pe unul singur. Și nu-l dorea numai în inima ei, ci și în căldura ei. Căldura ei secretă de femeie, o căldură de care s-ar fi putut bucura doar el.

Și iată-l acolo. Mulțimea s-a dat la o parte și el i s-a arătat. Înalt, de o frumusețe răvășitoare, a pășit spre ea cu o foame devoratoare în privire și cu o forță teribilă între picioare. Tenebros, amenințător, măsurând-o

într-o clipită din ochi, a găsit-o. Şi a găsit-o plină de dorinţă. Şi fremătând. A găsit-o plină de dorinţă şi fremătând...

Blondă. Cu sâni. Sâni mari. Înaltă. Blondă. O blondă înaltă cu sâni mari. În timp ce eu îi contemplam nucile, el contempla puloverul mărimea S de pe sânii mărimea XL ai tipei care se lipise de el. Debordând de, hm... entuziasm, ăsta ar fi cel mai amabil mod de a o descrie.

Am încercat să-mi schimb traiectoria, lucru deloc uşor când mergi cu pasul acela legănat, şi am dat peste...

— Clark, deja-ncepe să fie ridicol! am exclamat în momentul în care am nimerit fix în cotul lui.

A lăsat în jos cutia cu pizza pe care o cumpărase şi m-a privit mânios - atât cât putea cu ochii învineţiţi. De-o parte şi de alta a nasului avea pete sângerii şi vineţii, ascunse sub un bandaj în formă de fluture şi plasturi. În seara aceea era îmbrăcat mai puţin formal: pe sub sacoul de tweed nu avea decât un tricou simplu. Ca să vezi! Clark lejer!

— Oh, îmi pare foarte rău! Te doare tare? l-am întrebat, întinzându-mă să... spre...

Ia stai, ce naiba voiam să fac? Spre norocul meu, s-a ferit de mâna mea.

— Te rog, Vivian, nu mă atinge! Un drum la spital e suficient pentru o singură zi, nu crezi? a protestat, privind în jur. Ce faci tu aici?

— La cină, cu prietenii. Tu?

— Şi eu am venit să iau cina, mi-a răspuns, trecându-şi cutia de pizza în cealaltă mână, ca să-şi ridice ochelarii pe nas.

Un gest reflex, din moment ce nu-i purta. Din cauza vânătăii? S-a strâmbat de durere când şi-a atins nasul, mai să scape cutia pe jos.

— Trebuie să plec! a bolborosit, îndreptându-se spre ieşire.

— Te rog, Clark, mai stai! Lasă-mă să-ţi fac cinste cu ceva de băut. Măcar cu atâta să mă revanşez după ce ţi-am spart nasul.

— Nu e spart, de fapt. E doar foarte învineţit, mi-a răspuns.

Am oftat.

— Te doare?

— Nu vrei să ştii.

— Atunci plătesc eu băutura. Hai, vino, am insistat, apucându-l delicat de braţ şi ghidându-l către masă.

Peste umărul lui, am observat că ţâţoasa şi cowboyul erau gata de plecare. Ea se hlizea. El făcea pe cocoşul. Şi se uita peste umăr, în direcţia mea. Iar când privirile noastre s-au întâlnit, a rânjit. Şi ce posterior apetisant putea să aibă...

Încă o şansă pierdută... Şi mă îmbrăcam aşa de rar în rochie! Asta e...

— Gaşcă, el e Clark. Clark, ei sunt gaşca. Cu excepţia Jessicăi, pe care o ştii deja, am anunţat eu, trăgând un scaun de la masa alăturată şi ajutându-l să se aşeze, în timp ce-mi recuperam poşeta de la Jessica.

M-a privit ridicând o sprânceană, vrând să ştie dacă am făcut vreun progres cu cowboyul. Am clătinat din cap.

— Clark! Ce-ai păţit? a exclamat apoi Jessica, luându-i cutia cu pizza din mână şi aşezând-o pe o masă vecină, timp în care l-a asaltat cu alte întrebări.

Clienţii de la masa vecină au mulţumit, gata s-o deschidă. Am recuperat fără explicaţii cutia de pizza şi am pus-o în spatele meu.

— Doar un mic accident, nimic grav, a răspuns Clark, observându-mi privirea şi apoi sprânceana ridicată întrebător.

A ridicat din umeri, în timp ce făcea cunoştinţă cu ceilalţi.

— Arată oribil. Doare? a întrebat Jessica, aplecându-se spre el.

Înainte să-i pot spune să se oprească, că nu-i place să fie atins, ea l-a atins uşor pe obraz, apoi l-a bătut pe umăr. Iar el a lăsat-o, nici n-a clipit, nici măcar n-a încercat s-o oprească.

Deci Clark nu-şi dorea atingerea *mea*! Deloc surprinzător, până la urmă, eu am fost aceea care i-a spart nasul!

— Mă doare puţin, dar iau analgezice, aşa că sunt bine, a spus el.

— Atunci, dacă iei analgezice, nu te forţăm cu băutura. Pe pariu că vrei să bei nişte Perrier, nu, Clark? l-am tachinat, făcându-i semn ospătăriţei.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Stau la trei străzi distanţă, cred că reuşesc să ajung teafăr acasă.

În loc de Perrier, a comandat:

— Whisky. Şi apă. Fără gheaţă.

Am căscat ochii. Era băutura *mea*! Când chelneriţa ne-a întrebat dacă mai vrem un rând, i-am cerut acelaşi lucru. Clark şi-a scos sacoul, expunându-şi braţele bronzate. Nu-i ieşeau prin tricou, ca la un bodybuilder, dar cu toate astea avea muşchi. Şi, apropo de tricoul lui, era plin de litere şi cifre. Când m-am aplecat să le văd mai bine, mi-am dat seama că era...

— Ecuaţia Drake! Mă bucur să văd un prieten înnebunit după matematică! a exclamat Ryan, întinzându-se să bată cinciul cu Clark.

Cu un aer circumspect, dar încântat de gest, Clark a acceptat. Pe faţă lui s-a ivit un mic surâs, părea că se mai relaxase puţin. Atât cât poate un om cu nasul bandajat.

— Ce e ecuaţia Drake? a întrebat Caroline.

— E o ecuaţie algebrică care calculează posibilitatea existenţei vieţii extraterestre şi capacitatea extratereştrilor de a comunica prin unde radio, i-am explicat eu înainte să muşc din pizza. Mmm!

Mi-am dat seama că s-a făcut linişte la masă când l-am auzit pe Clark gemând uşor. Cu siguranţă îl durea nasul. M-am uitat la ceilalţi şi am observat că toate fetele îmi zâmbeau, iar Ryan şi Simon păreau impresionaţi.

— Ce-i? am făcut eu. Detest chestia asta! Toată lumea crede că, dacă am ţâţe, e imposibil să ştiu o chestie atât de banală ca ecuaţia Drake!

Îmi plăcea să le schimb oamenilor impresia despre mine? Despre mine, Viv, cea cu piercinguri şi tatuaje? Categoric. Detestam să fiu etichetată? Categoric.

Exact în clipa în care mă pregăteam să le împărtăşesc şi celorlalţi acest grăunte de introspecţie, Caroline a dat peste Clark în timp ce se întindea după poşetă. Suficient cât să-l facă să se ciocnească de mine şi să se întoarcă pentru a se scuza.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi am observat că-mi făcusem o impresie greşită: ochii lui nu erau căprui banali ca ai lui Tom, Dick sau

Harry, ci aveau o nuanță frumoasă, intensă, ca a ciocolatei negre, cu puncte aurii și o notă de verde. Nu le dădusem atenție până atunci, din cauza ochelarilor prăfuiți și a prelegerilor lui agasante despre casă.

Ciocolata neagră e bună pentru mine, nu?

Dar nu-mi doream ceva bun. Voiam ceva rău, pasiune, sentimente și dorințe murdare, obraznice și interzise! Mă rog, cu excepția tendinței din ultimii ani. Nimeni, nici măcar cowboyul n-avea voie să se apropie de...

— Ușa din spate?

— Poftim? am pufnit, înecându-mă cu whisky. Cum de... am vorbit cumva...?

— Ți-am lăsat un bilet pe ușa din spate, că urmează să trec mâine pe la tine. E bine? m-a întrebat el în timp ce continuam să tușesc. Nu trebuia să-ți comanzi whisky dacă știi că e prea tare pentru tine... Mulți nu-l pot bea sec. Vrei să-ți iau o apă minerală?

— Sunt bine... doar că a intrat pe partea greșită, asta-i tot, i-am răspuns cu o grimasă, înghițind niște apă. Mi-ai lăsat un bilet?

— Da, Vivian. Am reușit să găsesc o parte din planurile originale ale casei. Ți le aduc mâine, dacă vrei. Mă gândeam că ai nevoie de ele, dacă tot insiști cu *modificările*.

— Stai! Uau! Chiar îmi aduci ceva ce mi-ar fi de folos? l-am întrebat uluită, cu un zâmbet ironic pe față.

— În loc să ce? Să te lovesc? m-a întrebat cu o urmă de surâs, arătând spre nas.

— Punct ochit, punct lovit.

Am ciocnit, iar el a dat pe gât toată băutura. La naiba!

— O să plec, mi se răcește pizza. Mi-a părut foarte bine să vă cunosc. Vivian, ne vedem mâine, da?

— Spune-mi Viv și s-a făcut, i-am răspuns.

Mi-a aruncat o privire perplexă, apoi le-a urat tuturor noapte bună. Un minut după ce a plecat, Mimi și Caroline s-au aplecat spre mine.

— Mâine? Abia ai ajuns în oraş şi deja ai o întâlnire? Frumos! m-a felicitat Caroline, iar Mimi a aprobat-o cu entuziasm.

— Cu Clark? Ah, nu, n-aţi înţeles. El e bibliotecarul.

— Bibliotecarul!? au strigat toţi în cor.

Le-am făcut semn să tacă. Clark nu ajunsese nici măcar la uşă!

— De unde vin eu, nu găseşti aşa bibliotecar...

— Nici la mine, a aprobat-o Caroline.

— Nu găseşti aşa bibliotecar pe nicăieri. Şi-i doar unul din motivele pentru care orăşelul nostru-i aşa de minunat! a intervenit Jessica.

Ne-am aplecat toate pe scaune, destul cât să-l vedem ieşind din bar, cu peticele sacoului strălucind în lumina lunii.

— E drăguţ, am recunoscut eu, sorbind din whisky. Dar o să-i vedeţi cealaltă latură. Mâine, când o să se ia la harţă cu mine din cauza vreunei corniere sau mai ştiu io ce chestie despre care crede că trebuie *neapărat* restaurată şi *nicidecum* aruncată, pentru că întreaga istorie a omenirii va fi ameninţată de drăcia asta care arată ca un rahat, pe care eu vreau să o arunc ca să-mi pot face ordine în casă, dar *nuuuuu*! Nu! Clark trebuie să o păstreze. Trebuie să salveze tooooot!

Tonul vocii mele se ascuţise şi devenise mai strident spre finalul diatribei, deoarece Simon şi Ryan tăcuseră. Ca şi clienţii de la cele trei mese din jur, de altfel.

I-am privit, apoi mi-am golit paharul.

— Deci, ne vedem mâine?

După ce ne-am încheiat cina şi ne-am întors acasă, ronţăind nişte fursecuri pe veranda din spate, toată lumea era rezonabil de trează şi pregătită să meargă la culcare. I-am condus la maşină, le-am mulţumit că au venit şi am stabilit să se întoarcă a doua zi, după micul-dejun. Abia după ce au plecat spre casa de vacanţă a familiei lui Mimi, am observat bileţelul lui Clark pe uşa din spate. Şi, dacă până atunci n-aş fi crezut că-i posibil ca cineva să fie scorţos într-un biet bilet, acum ştiam că e posibil.

Vivian,

În ciuda celor întâmplate dimineață, încă mă simt dator să te sfătuiesc în legătură cu proiectul de restaurare. Deși mă opun unui proiect de renovare completă, înțeleg că anumite aspecte ale deteriorării ți se par de neacceptat. Așadar, aș avea câteva sugestii care te vor ajuta în eforturile tale. Pot să revin mâine-dimineață cu planurile originale. Te rog să mă suni cât de repede poți.

Cu stimă,
Clark Barrow

Serios! Cu stimă? Și era scris pe hârtie embosată. Embosată! Cu antetul Societății de Istorie din Mendocino, de parcă aș fi putut uita o secundă pe cine reprezintă el!

Și asta ce mai e? În partea de jos, numărul lui de telefon?

L-am apelat fără să mă gândesc. A sunat de două ori, apoi a răspuns.

— Clark Barrow.

Aoleu, răspundea la telefon cu numele complet!

— Bună, Clark Barrow! Sunt Viv Franklin.

— Vivian, ce surpriză! a spus, cu o voce mai groasă decât mi-o aminteam.

Poate că telefonul era de vină.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Plăcerea. Ah, vocea aia groasă... Chiar... de ce sunasem?

— Am văzut biletul și... da. Am nevoie de ajutorul tău.

— Parcă așa am stabilit, adineaori, când am băut whisky, Vivian, a murmurat el.

Vocea lui chiar era mai groasă decât de obicei. Nu neclară, doar... gravă.

— De fapt, n-am stabilit că vii în mod cert...

— Că vin? a repetat.

Mi-am dus mâna la obraz. Oare mă înfierbântasem?

— Mâine... că vii mâine. Aici.

— A, da. Mâine, a râs scurt. Sigur, dacă mă vrei.

Hmm... Clark nocturnul era diferit de Clark diurnul.

— Desigur, minunat. La zece, da? i-am spus, simțind că mi se învârte capul.

— Perfect.

— OK, am spus, așteptând o secundă. Atunci, pa?

— Noapte bună, Vivian!

Am închis telefonul, am scuturat din cap o dată și încă o dată. Am urcat la etaj, m-am strecurat sub pătură și m-am gândit la whiskyul ăla. Cu apă. Fără gheață. Și cu stimă.

Capitolul șapte

Vivian stătea în prag, strălucitoare și radioasă, luminată din spate, ca un înger. Însă gândurile ei erau departe de a fi pure. A refuzat să se întoarcă, chiar și când l-a auzit apropiindu-se. Pașii lui, siguri și puternici, răsunau tot mai aproape. Fiecare pas stârnea un ecou la fel de sonor ca și bătăile inimii ei, pe care ea era sigură că el le aude.

Stătea în spatele ei, destul de aproape încât să-i simtă căldura corpului, o promisiune a ce urma să se întâmple când el și-ar fi pus, în sfârșit, mâinile pe ea. Numai promisiunea aceasta o făcea să-și piardă sângele rece, rațiunea și hainele. Rochia ei de mătase era moale la atingere, dar în acea clipă nu era decât un obstacol care o încătușa, în timp ce ea își dorea să fie goală și liberă.

Rațiune? Reguli? Rang? Toate acestea dispăreau cu fiecare respirație pe care o simțea pe ceafă, amețitoare și lubrică. S-a răsucit ușor, dar nu pentru a vedea, ci pentru a simți. Corpul ei era insensibil la orice rațiune, capabil să simtă doar ce urma el să-i facă.

Și orice ar fi vrut să-i facă, l-ar fi lăsat. Pentru că era a lui.

Ezitante la început pe talia ei, mâinile lui puternice i-au cuprins șoldurile. Palmele lui arzătoare le pecetluiau cum nimeni n-o mai făcuse vreodată. Când a tras-o spre el, ea a putut simți cât de mult îl afecta. Cum formele ei îl excitaseră și îl umpluseră de dorință.

— Vivian, i-a șoptit la ureche, abia atingându-i lobul urechii cu buzele și făcând-o să tremure și să geamă de plăcere.

Palmele i-au alunecat pe sub rochia de mătase până la ombilic, croindu-şi drum către sânii ei mari, îngreunaţi de aşteptarea atingerii lui. Sfârcurile ei se întăriseră sub mătase. S-a arcuit în braţele lui, apăsându-se cu toată puterea în corpul lui. El i-a gemut tare în ureche, iar ea a fremătat.

— Vivian, a repetat el, iar ea a început să se întoarcă.

Trebuia să-l vadă, să-i vadă chipul – chipul acestui amant pe care îl aştepta de prea multă vreme.

Fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele bubuiau, răvăşind natura la fel cum era ea de răvăşită, în sfârşit, de atingerea lui. S-a întors mai mult, şi mai mult şi...

Badabum trosc!

M-am trezit pe podea, lac de sudoare şi încolăcită în cearşafuri, plăpumi şi o cuvertură groasă. Inima mi-o luase razna, şi nici nu-i de mirare! Avusesem unul dintre cele mai intens erotice vise din viaţa mea, iar mintea mi-era încă plină de viziunile născocite de subconştient!

Şi Viv cea din subconştient era teribil de excitată. Lucru de care Viv cea conştientă putea să-şi dea seama.

M-am chinuit să ies din coconul de lenjuri, dându-le la o parte şi strecurându-mă afară. Cocoţându-mă înapoi în pat, m-am întins şi am tras perdelele. Se lumina de ziuă. M-am uitat la ceas, nu era nici măcar cinci. Grrr!

Abia aşteptam ZIUA când aveam să mă obişnuiesc cu ora din California, când aveam să dorm şi eu toată noaptea. Şi mai ales ziua în care fanteziile mele erotice aveau să fiu înlocuite de sex pe bune!

M-am întins înapoi în pat, printre perne. Din când în când aveam vise în care eram protagonista romanului de dragoste pe care-l citeam, şi acest vis fusese, fără niciun dubiu, inspirat de lectura, cu o noapte în urmă, a câtorva capitole din *Lupul de pe Strada Dorinţei*.

Dar dacă pe eroii romanelor lecturate mi-i puteam imagina cu toată claritatea, în visele mele îmi apărea întotdeauna un amant tenebros, căruia nu-i puteam zări faţa. Vedeam nişte buze cărnoase, un maxilar puternic, un penis imens, evident, dar nu-i zăream faţa.

Ridicând cuvertura de jos, m-am strâns într-o poziţie fetală, încercând să-mi scot din minte imaginea amantului fără chip. În lumina zilei, un bărbat fără chip era mai degrabă înspăimântător, nu sexy.

Exceptând penisul enorm. Dacă-l aveai pe ăsta, la ce-ţi mai trebuia faţa?

Numai dacă faţa aia era îngropată între coapsele mele apetisante.

Trezeşte-te la realitate, Viv!

Mmm, da, la realitatea părului în care-mi înfigeam mâinile în timp ce el mă...

Fără faţă... n-ar fi nicio gură. Iar fără gură... n-ar fi nicio limbă.

Aici nu mai am nimic de zis.

Oare toate eroinele din romanele de dragoste vorbesc singure în mintea lor? Ăsta e motivul pentru care nu sunt una dintre ele: sunt cu capul!

Am coborât la parter să-mi pregătesc micul-dejun. Eram hotărâtă să încep să-mi gătesc, dar aragazul Magic Chef de care Caroline se îndrăgostise era greoi, demodat şi-l consideram o pacoste. Nu puteai să-l porneşti pur şi simplu şi să găteşti. Nu. Trebuia să-l aprinzi, să sucesti butoanele până convingeai flacăra să iasă, asta dacă nu leşinai din cauza gazelor emanate înainte să se aprindă. Apoi, după o oră fierbea în sfârşit apa. N-avea niciun sens – un aragaz e de obicei foarte eficient. Sigur era vreo piesă înfundată pe undeva, îmbâcsită sau pur şi simplu prea veche. Leitmotivul casei.

Eram hotărâtă să-mi fac singură cafeaua. Filtrul, pe care-l aruncasem în curtea din spate, cât pe ce să decapitez o găină, stătea acum în garaj. Găsisem o cafetieră veche cu piston într-un morman de gunoaie din pivniţă, o spălasem de câteva ori şi se dovedise funcţională. Aşadar, de-ndată ce fierbea apa, puteam face cafea. Cât timp am aşteptat, m-am plimbat pe verandă muşcând dintr-o banană, apoi m-am făcut comodă într-un balansoar vechi, cu cămaşa de noapte trasă peste genunchi.

Niciodată n-am fost o persoană matinală, dar mi-am dat seama, în ultima vreme, că dimineaţa era unul dintre momentele mele preferate,

chiar dacă începeam ziua mai devreme decât mi-ar fi plăcut. Poate încă nu mă obișnuisem cu ora, poate era din cauza aerului curat, însă adormeam mai repede și mai profund, trezindu-mă pregătită să încep o nouă zi.

Marea era liniștită și tăcută. Pescărușii zburau încoace și încolo, pelicanii fluturau leneși din aripi, iar apoi plonjau ca rachetele după pești.

Credeam că o să simt ceva... definitiv cu privire la viitorul companiei pe care doream să i-o vând tatei. Mă îngropasem în muncă atât de mult timp, încât devenise lumea mea. Și-atunci de ce oare nu eram devastată?

În loc să mă simt tristă ori descurajată sau să mă întreb dacă nu cumva luasem decizia greșită, simțeam exact opusul. Nu știam ce fac în Mendocino, de ce vreau să rămân sau ce direcție urma să ia noua mea viață. Tot ce știam era că mă simțeam... satisfăcută. Eram mulțumită de turnura pe care o luase viața mea și entuziasmată la gândul că nu știam încotro mă va duce schimbarea. Trecuse mult timp de când nu mai trăisem o aventură.

Și, apropo de aventuri, ceainicul meu începuse să șuiere. M-am repezit desculță în bucătărie, am turnat apă fiartă în vasul cu fulgi de ovăz, apoi în cafetieră, după care am început să-mi tai câteva fructe. Zmeură, coacăze și o piersică mare, toate au aterizat într-un castron, împreună cu puțină zeamă de lămâie și un pic de zahăr. Mi-am dat seama că pot mânca mai multe fructe dacă le transform într-o salată.

După ce mi-am terminat fructele, am verificat cerealele. Moi. Am verificat și cafeaua. Era gata. Perfect!

Am pus câteva linguri de ovăz într-un castron, am mai adăugat și câteva fructe, o lingură de miere, puțină frișcă și niște scorțișoară. Am apăsat pistonul cafetierei, urmărind cum zațul era împins în jos, iar cafeaua de un maro închis ieșea pe deasupra. După ce mi-am turnat o ceașcă, m-am așezat într-un scaun la vechea masă din bucătărie. Mâncând, am început să analizez bucătăria.

Nu eram nicidecum designer, însă știam ce-mi place. Și întotdeauna fusesem atrasă de designul și ambianța industrială, modernă și curată. Poate din cauza faptului că crescusem într-o casă plină de băieți, care

făceau mizerie peste tot. Casa noastră era mare, desigur, dar tot timpul ticsită de echipamente sportive şi de figurine. Pucuri de hochei, figurine G.I. Joe şi piese de Lego (pe care nu-i recomandat să calci desculţ, căci provoacă nişte dureri incredibile). Apoi erau afişele mamei din campaniile de donaţii, decoraţiunile rustice în stil francez, o colecţie de curcani sculptaţi şi vitrine pline cu bibelouri. Mingi de fotbal, genţi de sală, machetele tatei, caiete, hârţoage... O familie de opt membri strânge o tonă de chestii. Aşa că, atunci când m-am mutat în propriul apartament, am preferat să văd ceva total diferit.

Crom. Sticlă. Canapea şi fotolii din piele neagră. Linii clare. Unghiuri drepte. Suprafeţe dure. Biroul meu de acasă era dotat cu patru calculatoare şi o masă din termoplastic transparent încărcată cu agende pline cu ecuaţii. Patul? O platformă. Noptiere suspendate. Lămpi încorporate. Totul la locul lui şi în ordine.

Se spune că o casă reflectă caracterul proprietarului, iar Oprah afirma că un cămin ar trebui „să-ţi vină în întâmpinare". Eu nu voiam decât să pot intra în al meu, să găsesc ce am de găsit şi să-mi văd de treburi.

Dar casa asta? „Căsuţa de la malul mării"? Îmi venea în întâmpinare, dar spunea: „Hei, orice cauţi, cred că avem pe stoc. Undeva. Stai să mă uit în cutiile astea, pun pariu că o să găsim!"

Harababura, mizeria, haosul... toate mă copleşeau! Cu toate astea, atmosfera era ciudat de... caldă.

De pildă bucătăria: uriaşă, ţinând cont de vechimea casei. De obicei casele vechi sunt mici şi practice. Asta însă era plină până la refuz cu... chestii, dar era agreabilă. Prin fereastra mare şi luminoasă de pe peretele din spate se vedeau şopronul şi garajul, florile şi, departe, oceanul. Partea inferioară a pereţilor era lambrisată, cum îmi spusese Caroline, ponosită şi cu vopseaua scorojită ici-colo, dar într-o stare decentă. Blaturile vechi erau zgâriate şi ciobite, dar îmi puteam imagina femeile care se adunaseră acolo, în cei o sută şi ceva de ani, tăind şi tocând carne, râzând şi bârfind în timp ce pregăteau încă o cină festivă de Ziua Recunoştinţei. Pe acele blaturi erau şi trei mixere, toate defecte. Dar oare, pe vremuri,

se preparau milkshake-uri în ele pentru generaţiile de copii care zburdau de colo până colo? Oare m-am numărat şi eu printre acei copii?

Podeaua era zgâriată şi linoleumul zdrenţuit, dar n-aveam niciun dubiu că, la un moment dat, cineva încercase să-i dea lustru. Pereţii erau de un galben spălăcit, decoraţi cu postere publicitare de epocă: la făină Gold Metal, săpun cu borax 20 Mule Team şi fileuri de peşte congelat Gorton.

Era un cămin adevărat. Făcând comparaţia cu locuinţa mea curată şi ordonată din Philadelphia, mi-am dat seama că nu considerasem niciodată acel apartament ca fiind acasă. Era doar un loc unde dormeam.

Câte gânduri la masa mea cu fulgi de cereale! Care erau foarte buni, apropo. Am mai luat o lingură.

Mătuşa Maude nu se înşela, mai mult ca sigur. Cavalerul fără picioare era o exagerare, dar poate că nu trebuia aruncat *tot*. Hm. Rămânea de văzut.

Gata cu introspecţia. Mi-am terminat micul-dejun, apoi m-am îmbrăcat în haine de zi. Speram să primesc idei noi de design de la Caroline, care să-mi permită să sparg un perete sau ceva în genul ăsta.

Acumulasem oare prea multă frustrare în urma visului?

Am spus, gata cu introspecţia.

— Deci cu ce vrei să te ajut? Când vorbeşti de mine tot spui că vin „întăririle". De ce? m-a întrebat Caroline în timp ce mai făceam un tur al casei.

Simon şi Andrew le lăsaseră pe fete cu mine şi plecaseră pe plajă, să facă surf. Mă oftica rău că nu sunt cu ei, era ceva ce îmi doream dintotdeauna să încerc. În schimb, eram închisă în casă în acea zi splendidă, vorbind despre tapete înflorate şi canapele. Apreciam, totuşi, ajutorul.

— Pentru că eşti singura în măsură să-i spună lui Clark că exagerează... adică, atunci când ar trebui pur şi simplu să tacă şi să mă lase să fac schimbările pe care vreau să le fac, i-am explicat, bătând din picior.

— Şi, mai precis, care sunt schimbările astea?

Am inspirat adânc. Apoi m-am încruntat. Apoi am mai inspirat o dată... tot încruntată.

Caroline părea amuzată. Eu arătam ca un peşte eşuat pe mal, care habar n-are cum să respire!

— Nu ştiu exact, am recunoscut. Dar m-a enervat foarte rău c-a îndrăznit să-mi intre în casă şi să-mi spună că n-am voie să fac cutare sau cutare lucru!

În minte, m-am întors la prima întâlnire cu el, când ne-am certat din pricina balustradei.

— Adevărul e că ador casa asta. Iubesc totul la ea, dar n-a mai fost renovată de ani de zile, iar dacă îmi propun să trăiesc aici, trebuie modernizată. Până şi fundaţia stă să cedeze, acoperişul e şvaiţer! Am avut noroc că n-a mai plouat după prima noapte, dar la următoarea ploaie, o să fie potop aici! Şi podeaua verandei e putredă – în prima seară când am ajuns, mi-a trecut piciorul printr-o scândură –, şi simţi asta când calci pe ea.

A încuviinţat din cap.

— Da, am simţit că cedează încă de ieri, când am sosit. Ei bine, n-ar trebui să fie prea complicat. Doar nu se aşteaptă să calci pe scândurile alea putrede de fiecare dată când intri în casă.

— Of! Vom vedea. Apropo, unde-i Mimi?

— Hm, e ciudat de tăcută de când a urcat la etaj, a răspuns Caroline gânditoare, înainte de a se îndrepta spre scări. Mimi?

— Nimic, a venit răspunsul.

— Mimi, ce faci acolo?

— Nimic, s-a auzit din nou răspunsul, de data asta urmat de un zgomot surd. Sunt bine!

— Of, Doamne, mai bine mă duc să văd în ce s-a băgat! Odată, am lăsat-o singură la mine în baie şi m-am trezit că-mi aranjase toate rujurile şi alfabetic, şi după codul de culoare.

În timp ce Caroline urca treptele, am clătinat din cap. Deşi mi se părea o idee bună, cele două rujuri pe care le deţineam erau deja aranjate

după codul de culoare. Unul, roz neutru, mai pentru prima întâlnire, celălalt mai provocator, roşu Knockout, ştiţi voi pentru ce.

Apucând mătura, am decis să-mi petrec câteva minute măturând praful care mi se părea că se tot adună şi că ţine o petrecere dansantă de fiecare dată când mergeam seara la culcare. Podelele astea erau atât de vechi, încât erau ele însele o sursă de praf! Oftând, m-am aplecat să mai strâng un fâraş, când am auzit un zgomot în spatele meu.

Rotindu-mă pe călcâie, l-am văzut pe Clark. Nas bandajat, servietă, o mână-n aer, de parcă era gata să sune la uşă. Cum stătea în spatele meu, avea o privelişte superbă asupra posteriorului meu. M-am ridicat încet, întrebându-mă ce Clark aveam să întâlnesc azi? Pe cel nocturn sau pe cel diurn?

— O să-ţi leg un clopoţel de gât, ca să nu te mai furişezi aşa pe la spatele meu, i-am spus, îndreptându-mă spre uşa de plasă.

— Am adus brioşe. Îţi plac? m-a întrebat, ridicând punga cu care venise pentru a mă convinge că adusese într-adevăr brioşe.

Am izbucnit în râs fără să vreau, iar zâmbetul care i s-a întins pe faţă m-a lăsat literalmente fără suflare. Pentru o clipită, mi s-a părut că-mi aminteşte de cineva. Dar identitatea persoanei aceleia îmi scăpa parcă printre degete, şi-a fost mai bine-aşa, pentru că-n clipa aceea îmi venea să-mi pun degetele şi mâinile peste tot pe...

— Vivian, sper că n-ai de gând să arunci poliţa şemineului. Văd o bucată de marmură pe podea. Trebuie să-ţi reamintesc că şemineurile din casa asta sunt toate originale, până la cea mai mică bucată de...

— Of, Clark, bagă-ţi o brioşă în gură şi intră! i-am tăiat vorba, deschizând plasa de ţânţari cu un oftat.

A pus deoparte brioşele şi servieta, apoi s-a dus să inspecteze bucata incriminantă de marmură.

— Pfiu, super, va fi foarte uşor de reparat. Ar trebui să fii mai grijulie când...

— Oh, te rog, pur şi simplu am rămas cu ea în mână! Doar ce m-am sprijinit ieri de şemineu, în timp ce vorbeam la telefon, şi...

— Înțeleg că nu-ți cunoști forța, dar, dacă e să ne luăm după asta... – a arătat spre nasul său – aș putea spune că știu din experiență că nu-i chiar așa.

Avea ochelarii pe nas, chiar dacă-l jenau.

Controlează-te, Viv!

— Vrei cafea? i-am propus, întrerupând un monolog despre arhitectura *fin de siècle*.

Expresie care, sincer, mă băga mereu în ceață, pentru că, de când se folosește expresia asta, s-au încheiat două secole, deci despre care secol era vorba mai exact? O întrebare pe care nu i-o puteam pune în momentul acela, oricum.

A rămas cu gura căscată în miezul perorației. M-am aplecat, i-am împins bărbia ca să-i închid gura, după care m-am întors în bucătărie.

— Hai cu mine, Clark. Sper că-ți place tare.

A murmurat ceva, dar m-a urmat. Și vreți să știți ce-a murmurat?

„N-ai idee cât de tare."

Deci Caroline venise să mă susțină, să fie de acord cu mine, să fie de partea mea și să se asigure că n-o să am probleme cu Clark. Corect?

Numai că nu s-a întâmplat așa.

Ce s-a întâmplat e că cei doi au ajuns să se împrietenească din cauza unui capac de sticlă, a sălii de bal și a chestiei ăleia, cum îi zice?, balustru!

Lucrurile au început promițător. Am căzut toți trei de acord că reparația acoperișului era la mintea cocoșului, mai ales că-mi pregătisem un discurs despre efectele devastatoare ale ploii asupra salonului deja ruinat. Clark nu m-a contrazis, s-a mulțumit să declare că, din moment ce aspectul original era conservat și jgheaburile de cupru înlocuite, un acoperiș nou era cu siguranță necesar.

Am avansat cu pași mari spre o înțelegere cordială prelungită, asta până când am ajuns la verandă, unde era cât pe-aci să reconstituim scena cu căzătura mea, când Caroline a călcat mai apăsat cu tocul. Încă o dată, am fost surprinsă și impresionată de Clark și de abilitatea lui de a face

compromisuri. A pus totuşi piciorul în prag, ba era să-i treacă prin podea, ceea ce ar fi picat la marele fix, când am sugerat că balustrada şi cornişele erau prea pretenţioase pentru gustul meu. Deşi iubeam casa asta, voiam să-mi pun amprenta asupra ei, chiar şi-n cele mai insesizabile feluri. Când Clark a început să facă o scenă, Caroline a intervenit cu calm şi i-a sugerat ceva din epoca respectivă, însă într-un stil mai puţin victorian. Într-un sfârşit, a fost şi el de acord că modificările ar da bine pe veranda nouă din faţă.

Însă lucrurile au început să o ia razna după ce am urcat la etaj. Când Clark s-a sprijinit de un dulăpior din hol, pe care nu reuşisem să-l deschid până atunci, ceva a cedat. O smucitură, o împingere şi o tragere mai târziu, panoul a culisat în sus.

Casa dispunea de un mic lift pentru mâncare. Sau pentru rufe. Sau pentru păpuşi. Pentru că atunci când am ridicat panoul, am dat peste câteva păpuşi rămase suspendate într-o linişte psihotică. Şi, tronând printre păpuşi, era un capac vechi de sticlă.

— Incredibil, ia te uită! un capac de Nesbitt! Aveţi idee cât de vechi e? a exclamat Clark.

— Ce e Nesbitt? am întrebat eu.

— O, Doamne, eram topită după Nesbitt! a întărit Caroline. Cel de portocale era preferatul mamei. Sunt foarte greu de găsit, dar ţin minte că am băut când eram mică.

— Ce e Nesbitt? am întrebat a doua oară.

— Ai băut vreodată limonada lor cu miere?

— Oh, e o marcă de limonadă? Cum e Country Time?

— Nu, n-am putut s-o găsesc! a spus Caroline dezolată.

Culoarul începea să mi se pară cam sufocant, aşa că m-am dus şi m-am postat lângă picioarele cavalerului olog.

— Se poate comanda pe net, a continuat Clark.

— E o chestie tipic californiană, nu? am întrebat iarăşi, fără să primesc vreun răspuns.

Într-un final, am reușit să-i despart de capacul de sticlă și de lift, pe care l-am golit imediat de păpuși. Cine naiba ar fi vrut să rămână cu imaginea unei grămezi de păpuși ascunse în pereții unei case vechi în minte? Dar acum v-am băgat-o și vouă-n cap, așadar Crăciun fericit tuturor!

Și asta n-a fost, la urma urmei, decât o ciudățenie. Lucrurile au degenerat după ce am coborât la parter.

Clark a început să ne explice că în planul original al casei se alocase un spațiu pentru o sală de bal în toată regula. Dar, din lipsă de mijloace, sau de interes, sau pur și simplu pentru că, pe vremea aceea, coloniștii nu prea țineau baluri prin oraș (teoria personală a lui Clark), se renunțase la sala de bal. Dar, firește, pe vremea aceea, pentru o familie din înalta societate, balurile erau o parte a calendarului lor social. Așadar, se construiau săli de bal. Revelația asta a condus la o mare dezbatere, avându-i ca protagoniști pe Clark și Caroline, despre epoca de aur din San Francisco și despre petrecerile și balurile organizate în conacele dimprejurul orașului până la marele cutremur din 1906 și la incendiul care distrusese o parte însemnată din el. Îi ascultam cu interes, dar în același timp eram preocupată să desprind bucățelele de vopsea cojită de pe tocul ușii de care mă sprijineam. Clark mă oprea de fiecare dată când mă vedea și, la un moment dat, asta a devenit un joc: câte fâșii puteam să decojesc de pe tocul ușii până mă oprea el? Infantil, normal, dar mai interesant decât să asist la discuțiile alea!

Ceea ce m-a adus în punctul în care mi-a sărit mustarul!

Dacă știți măcar câte ceva despre casele vechi, știți cât de compartimentate sunt. Proprietarilor de la 1890 nici nu le trecea prin cap ideea de spațiu deschis. Bucătăriile trebuiau să fie – și erau – separate de sufragerie, și nu doar în casele unde erau servitori care serveau la masă. Până și casele mici erau construite în felul acesta. Femeile găteau, bărbații citeau ziarul, copiii călăreau chestii pentru care n-aveau nevoie nici de centuri de siguranță, nici de căști de protecție, și toate astea în spații distincte ale casei. Apoi se adunau în sufragerie, destul de protejată de putoarea și de

fumul din bucătăriile vechi. O ușă batantă le înlesnea trecerea dintr-o încăpere în alta și mai și ascundea deranjul din bucătărie.

Le-am sugerat că n-ar fi suficient să ne debarasăm de ușa batantă, trebuia dărâmat și zidul dintre cele două încăperi, pentru a intra mai multă lumină și a crea un spațiu polivalent.

Urmăresc emisiunile canalului TV Casa & Grădina, știam deci despre ce vorbesc.

În schimb, nu m-am uitat niciodată la *Survivor*, așa că nu știam ce-i aceea o alianță. Însă am văzut cum se creează una fix în fața mea: Caroline și Clark s-au aliat, uniți de hotărârea nestrămutată să salveze ușa batantă și să nu permită niciodată – dar niciodată! – nimănui să sugereze ideea de a dărâma vreun zid din „Căsuța de la malul mării".

Iar partea aceea cu „să nu permită niciodată nimănui", recitiți-o imaginându-vi-l pe Charlton Heston în rolul lui Moise, cu cele zece legi ale lui!

Eram depășită numeric și complet dezarmată!

Întăririle mele trecuseră în tabăra bibliotecarului, care-și conducea acum aliata sus, pe scări, către frontul unde se dădea Bătălia Balustradei.

— Ah, nu, doar n-o s-o convingi să păstrăm balustrada aia veche și șubredă! am izbucnit, țâșnind și postându-mă în fața lui Clark.

Fără să mă ia în seamă, s-a întors înspre complicea lui:

— Asta a fost lucrată manual de Jeremiah Woodstove și e una dintre puținele lucrări în acest stil care mai există azi, a informat-o el pe Caroline, care nu se mai oprea să suspine de admirație.

Am pocnit balustrada cu mâna și întregul ansamblu a început să se clatine.

— Se face praf! E șubredă și periculoasă, iar alaltăieri m-am ales cu o așchie în mână. Vezi?

I-am băgat mâna sub nas. Clark a căscat ochii, probabil pentru că ultima oară când mă apropiasem atât de mult de fața lui se lăsase cu sânge.

— Mi-e greu să cred că vrei să demolezi toată balustrada pentru o aşchie, a obiectat, uitându-se la palma mea. Dar îmi pare rău pentru mâna ta.

— Nu-i grav, am mormăit. Şi n-am zis că vreau să demolez toată balustrada, doar părţile care stau să cadă.

Am ridicat privirea spre el, dându-mi pentru prima oară seama cât de înalt putea să fie. Sigur, stătea cu o treaptă mai sus decât mine, dar chiar şi-aşa, era un tip înalt. Un tip înalt cu nasul spart.

— Şi mie îmi pare rău pentru nasul tău, în caz că am uitat să-ţi spun, am adăugat şoptind.

— Aşa e, mi-a şoptit şi el, surâzând subţire. Ai uitat să-mi spui.

— Ei bine, îţi spun acum, am răspuns, remarcând că Mimi, postată în capul treptelor, pândea pe deasupra balustradei ca un şoarece.

Cât despre Caroline, se dăduse în spate şi stătea la baza treptelor, privind în sus.

Zâmbea.

Puah!

— Mimi, o să-mi ia câteva minute ca să-mi adun toate notiţele. Vii să mă ajuţi? a întrebat ea.

Mimi a zburdat în jos pe scări.

Mi-a spus în trecere:

— Ţi-am reorganizat dulapul de lenjerie şi dulapul din hol, iar hainele mătuşii tale, pe care le-ai trântit grămadă, sunt în cutii, sortate pe culori şi anotimpuri. Cu plăcere!

Fetele au dispărut în salon, iar eu mi-am ridicat iar ochii spre Clark:

— O cunoşteai bine pe mătuşa mea?

— Oarecum. Am ajutat-o să obţină nişte fonduri în urmă cu câţiva ani, de care s-a folosit ca să facă câteva reparaţii. Însă în ultimii ani s-a retras din societate.

Clark a schiţat un gest spre grămezile de mărunţişuri de care nu apucasem încă să mă ocup.

— Nu știam de astea. Ultima dată când am fost aici nu era chiar atât de rău.

— Nimeni nu știa, din câte se pare. N-am mai fost în casa asta de când eram mică și clar nu mai arată ca atunci.

— Erați apropiate?

— Mătușa Maude și cu mine? Nu, n-am mai vorbit cu ea de ani de zile, i-am răspuns, începând să cobor scările.

M-a urmat.

— Ciudat, nu?

— Ce-i ciudat?

— C-a lăsat casa unei persoane pe care abia dacă o cunoștea. Bineînțeles, nu spun asta ca să te supăr.

— Nicio supărare, *chiar* e ciudat. Încă de când m-a sunat domnul Montgomery, încerc să înțeleg motivul, și-ai mei la fel. Singurul lucru care-mi vine în minte e că știa cât de mult iubesc casa și că probabil sunt singura din familie care n-ar vinde-o.

— Și n-ai frați sau surori care să te invidieze că ai primit așa o casă?

Era, oficial, prima conversație serioasă pe care o purtam.

— N-am surori. Am cinci frați mai mari și niciunul n-a vrut-o. Mă rog, unii dintre ei s-au necăjit puțin că n-au avut șansa să o vândă și să scoată niște bani, trebuie să admit. Cred că... hei, unde ești?

Am aruncat o privire în spate. Clark se oprise la baza scărilor.

— Ai cinci frați mai mari?

— Da.

— Și toți sunt în Philadelphia?

— Da. De ce?

— Așa, a răspuns el, repezindu-se spre mine și deschizând ușa batantă. După tine.

M-am strecurat pe sub mâna lui și i-am privit chipul.

— Arăți cam palid, Clark. Ești bine?

— Cred că e de la nas, a spus el, urmându-mă în bucătărie.

*

— Deci cam astea sunt sugestiile mele deocamdată, Viv, după timpul limitat petrecut aici. Cred că majoritatea modificărilor pe care vrei să le faci ca să fie casa mai confortabilă se pot face și fără renovări masive.

În aceeași după-amiază, Caroline s-a așezat la masa din bucătărie și ne-a prezentat planul inițial de renovare, uitându-se când și când în carnețelul deschis înaintea ei.

Clark și cu mine am ascultat-o cu atenție, întrerupând-o doar de câteva ori.

— În ce te privește, Clark, știu ce simți față de casa asta și sunt de acord cu tine că e important să păstrezi intactă arhitectura caselor vechi, până într-un punct, mai ales estetica lor. Cu toate astea, prietena mea Viv vrea să locuiască în casa asta, nu să fie paznic de muzeu, așa că va trebui să fii mai maleabil, de acord? a spus ea, îndreptându-și spre el degetul arătător.

L-am privit triumfătoare, până când Caroline și-a îndreptat degetul spre mine:

— Acum casa e înscrisă în patrimoniul cultural, de care se ocupă Clark. Așa că, dacă vrei să-ți păstrezi casa în patrimoniu, și crede-mă că vrei, va trebui să colaborezi cu el, OK?

Era rândul lui Clark să mă privească triumfător. Uf!

— Vă las o listă cu trei constructori din zonă cu care am lucrat, toți sunt de încredere. Îndată ce ajung la birou, voi întocmi o listă cu reparațiile care trebuie făcute de urgență, la acoperiș și pe verandă. Cereți o ofertă de la fiecare, și după aceea, mai vedem. Sună bine? ne-a întrebat Caroline, închizându-și carnețelul.

— Cred că da. Cât îți datorez?

— Niciun cent. Abia aștept să fac o escapadă de un weekend aici. Promite-mi doar atât, că atunci când mă întorc vei avea o cameră pregătită pentru mine.

Mi-a zâmbit, iar eu am strâns-o în brațe. Chiar era o tipă foarte de treabă.

— Clark, spuneai că ai o copie după acordul de finanțare pe care l-a primit mătușa ei, nu? Ai putea să mi-o trimiți?

— Bineînțeles, știu exact unde e, a răspuns Clark, închizându-și servieta.

— Clasificarea zecimală Dewey[1], nu? am glumit eu.

M-a privit mâhnit.

— Nu lua în râs sistemul, Vivian.

— Nici prin gând nu-mi trece, i-am răspuns, ridicându-mă și îndreptându-mă către frigider. Cine vrea o bere?

— Noi!

De dincolo de ușa de plasă s-a auzit o voce gravă și ne-am întors cu toții într-acolo. Simon și Ryan se întorceau de la surf, zâmbitori și cu costumele de baie șiroind de apă.

— Brrrr, nu vă e frig? i-a întrebat Mimi, grăbindu-se să aducă niște prosoape pe care le împăturisem eu cu puțin timp în urmă.

— Nu, doar puțin răcoare, a răspuns Ryan dârdâind.

— Se pare că ți-e mai mult decât răcoare. Sigur nu vreți cafea? E gata într-o – m-am uitat spre aragaz – oră...

— Nu, o bere merge mai bine, a spus Simon, scoțându-și costumul de baie și începând să se șteargă.

Caroline a scăpat notepadul pe jos. Oh, Doamne. Iar Mimi... Mimi era deodată plină de vioiciune și neastâmpăr. Am luat două beri și le-am întins prin ușa ce da spre verandă, cu ochii închiși.

— Repede, luați-le careva! Grăbiți-vă, le-am ordonat, râzând când am auzit-o pe Mimi chirăind. Clark, tu vrei o bere? am întrebat.

L-am auzit râzând grav în spatele meu, căci lui Caroline îi aterizase un costum ud pe față.

— Nu, nu vreau, ar trebui să plec. Nu mi-e clar încotro evoluează evenimentele, mi-a răspuns râzând încă.

— Te conduc.

---

[1] Clasificarea zecimală a lui Dewey este un sistem de catalogare a cărților și documentelor într-o bibliotecă, creat în 1876 de bibliograful Melvin Dewey. (*N. red.*)

Cu capetele plecate, am trecut printre cuplurile care râdeau şi-şi luau rămas-bun de la Clark. În timp ce ne îndreptam spre maşina lui, am observat că privea spre garaj.

— Ştii ceva de maşina ei?

— De Bel Air? Ah, sigur! maşina aia e o legendă a oraşului. Am crescut cu ea, am văzut-o peste tot. Nu-i o maşină pe care s-o poţi uita.

— Nici nu m-am ocupat de garaj. Nu-ţi imaginezi ce balamuc e acolo. Dar, din câte am văzut, maşina este tare drăguţă.

— Ştii, cred că Maude îi făcea revizia tehnică la service-ul lui Bradley. Acolo se duce toată lumea din oraş. Precis mai au documentele de când au bàgat-o în service.

Când am ajuns la maşina lui, şi-a aruncat servieta pe banchetă, apoi s-a rezemat de portieră.

— Pot să-i sun să-ntreb dacă mai au actele, dacă vrei.

Mi-a zâmbit. Un zâmbet timid, care m-a incitat să i-l întorc.

— Nu vreau să te deranjez, Clark. E drăguţ din partea ta, oricum.

— Nu e niciun deranj, serios.

— Sigur nu-i o stratagemă ca să dai o tură cu maşina? l-am tachinat.

Cum de mi se păruse că părul lui e doar şaten? În lumina soarelui, era mai degrabă de un castaniu-închis, cu nuanţe roşcate şi de culoarea mierii. Aerul sărat i-l ondulase uşor, iar acum îi flutura împrejurul feţei.

— Ai vrea să o conduci, nu?

— Acum, că spui, aş...

L-a întrerupt huruitul puternic al camionetei enorme a lui Hank care intra cu zgomot pe aleea de pietriş, oprindu-se la colţul casei.

Hank a coborât cu graţia aceea calmă care este rezultatul cunoaşterii precise a ceea ce poate propriul corp. Părul lui blond era dat pe spate, doar câteva şuviţe rebele îi fluturau pe faţă. Şi-a scos cămaşa, apoi a luat câteva mere din cabină. A ridicat privirea doar cât să mă privească în ochi, apoi a luat-o spre grajd. Dar oare când a observat că discutam cu Clark?

La mijlocul drumului, a făcut cale-ntoarsă și a venit spre noi. Clark și-a îndreptat spatele, venind puțin mai aproape de mine. Hank m-a fulgerat cu privirea, măsurându-mă din cap până-n picioare într-un mod care m-a făcut să înghit în sec. Alternativa era să las saliva să-mi curgă pe bărbie, pentru că literalmente îmi lăsa gura apă!

S-a oprit la nici un metru, continuând să se holbeze la mine așa cum pot s-o facă numai bărbații atrăgători, conștienți că prezența lor e copleșitoare. Apoi a deschis gura să vorbească, începând, pentru prima dată, o conversație cu mine.

— No, cum îi, Viv?

Un adevărat poet. Iar eu am rămas fără cuvinte. Mai puțin unul:

— Ce?

Mi-a zâmbit și jur pe ce-i mai sfânt că o rază de lumină a străpuns norii și l-a înconjurat cu o aureolă, reliefându-i trăsăturile superbe ale feței și făcându-mă să-mi dau seama că frumusețea purta un singur nume. Iar acel nume era Hank.

— Ei, fir-ar să fie! am auzit un mormăit din spate.

M-am întors și l-am văzut pe Clark care ne privea dezaprobator.

— Scuză-mă, Clark. Îl cunoști pe Hank? l-am întrebat, dându-mă ușor din calea celor doi bărbați care se măsurau din priviri.

— Bineînțeles că-l știu, e un oraș mic, ai uitat? Ce mai faci, Hank?

— Salutare, Clark! Ce dracu' ai pățit la față? Iar ai intrat cu capul în ușă? l-a întrebat Hank, timp în care jongla cu merele.

— Nu, n-am intrat cu capul în ușă, am...

Hank l-a întrerupt:

— În ultimul an de liceu, tipul ăsta s-a lovit de-o ușă glisantă de sticlă. Și-a spart nasul, a spart și ușa. Să mori de râs, nu alta! Nu mai zic de petrecerea aia, a fost mortală, toată lumea era acolo. Până și Clark! Dacă stau să mă gândesc, nu te mai văzusem pe la alte petreceri. Ai mers și tu la un chef, și fix atunci ai intrat în ușa de sticlă. Frate, și azi mă sparg de râs când îmi amintesc!

Clark a chicotit.

— Așa-i, frumoasă figură! Și chiar amuzantă.

Însă ochii lui nu râdeau.

Simțeam că ar fi trebuit să râd împreună cu ei. Dar n-am putut.

După câteva secunde, Hank era singurul care mai râdea. A încetat cu jonglatul și a spus:

— Am adus astea pentru cai. Vrei să încerci să le dai și tu un măr?

Mi-a aruncat un măr și l-am prins.

— Sigur, stai o secundă.

M-am întors spre Clark.

— Mulțumesc că ai venit azi. Chiar apreciez tot ajutorul pe care mi-l dai cu casa.

M-a privit stăpân pe sine.

— Te rog, ține-mă la curent cu ofertele constructorilor și consultă-te cu mine înainte să faci modificările finale.

Am clipit. Ne întorseserăm de unde am plecat?

— Viv, haide! m-a strigat Hank, luând-o înspre șopron și făcându-mi semn cu arătătorul.

— Petrecere frumoasă cu prietenii, Vivian! a încheiat Clark urcând în mașină.

Am traversat curtea, spre șopron, observând că cele două cupluri de pe verandă tăceau și stăteau cu ochii pe mine și pe Hank. Nici măcar n-am mai ajuns în șopron, c-am început din nou să strănut. Și am ținut-o așa două minute întregi.

Capitolul opt

În seara aceea am mers cu prietenii mei la locuința familiei lui Mimi și am luat cina. Am mâncat, am băut, am jucat Pictionary (cei patru sunt feroce la jocurile de societate!) și am petrecut o seară agreabilă.

A doua zi de dimineață s-au oprit pe la mine înainte să se întoarcă în San Francisco. Au adus prăjituri de la patiseria din oraș, iar eu am încercat din nou să pornesc cafetiera. Am găsit o prelată în garaj și, înainte de plecare, băieții și cu mine am fixat-o împreună pe acoperiș. Prognoza meteo anunța .ploaie în timpul săptămânii și n-aveam de gând să-mi mai petrec o noapte plimbând găleți prin sufragerie. Am fixat-o strâns, și părea a fi o reparație temporară adecvată până când acoperișul era înlocuit.

Puțin mai târziu, stăteam toți lângă Range Rover, așteptând să se instaleze toată lumea, în timp ce Mimi pălăvrăgea întruna despre un ocol, ca să cumpere pastramă de vită.

— Crede-mă, Simon, e cea mai bună pastramă pe care am mâncat-o vreodată! Întreabă-l și pe Ryan! Îl fac să oprească acolo de fiecare dată când vin să-mi văd părinții. O să vezi!

— Am învățat că n-are rost să mă cert cu ea, a râs Simon, luându-mă dezinvolt pe după umeri. Ce drăguț că te avem aici, Viv! Când ai ocazia, vino și tu să ne vezi casa din Sausalito.

— Accept invitația cu mare drag, îndată ce-mi rezolv treburile aici, i-am răspuns, rezemându-mi capul de umărul lui.

Îmi era dor de fraţii mei, dar eram fericită să-l am pe Simon la doar câteva ore distanţă de mine, în caz că aveam nevoie de sprijin. I-am dat o palmă peste fund, apoi am sărit să-i îmbrăţişez iubita.

— N-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, Caroline. Chiar dacă tu şi Clark v-aţi înţeles prea bine pentru liniştea mea, am tachinat-o.

M-a privit cu o sprânceană ridicată.

— Da, ce tip oribil! a spus, mimând că-şi leagă un ştreang în jurul gâtului. Totuşi, trebuie să recunosc că nu e monstrul pe care ni l-ai descris tu.

— Corect, e prea înţepat pentru gusturile mele. Totuşi, mă ţine în gardă. Şi e amuzant să-l fac să se agite puţin. Mă bate gândul să-i trimit un mesaj mai târziu ca să-l întreb dacă nu vrea să mă ajute să vopsesc toate ornamentele în portocaliu, am spus zâmbind.

— Eşti cam naşpa, ştii, nu? mi-a spus Caroline râzând şi strângându-mă în braţe.

— Şi încă cum!

— Viv, să mă anunţi dacă ai nevoie de ajutor cu organizarea. Mi-am lăsat cartea de vizită pe masă, împreună cu o ofertă de tarife. Cu reducere, bineînţeles, că doar suntem prietene acum. Aşa că, atunci când te hotărăşti să îţi organizezi treburile, mă suni, OK? a intervenit Mimi, timp în care Ryan o ajuta să se aşeze pe bancheta din spate.

— Pune-ţi centura, dragă, a spus Ryan. Mi-a părut tare bine să te cunosc, Viv. Noi venim aici de câteva ori pe an, aşa că o să ne mai vedem. Ajungi la nuntă în San Francisco, da?

— Ce idee minunată! a exclamat Mimi. O, Viv, trebuie să vii! Doamne, Ryan, e cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată. O să fie cea mai frumoasă nuntă! Şi o să poţi să...

Ryan a închis portiera şi a trecut de cealaltă parte a maşinii. Când a deschis uşa şoferului, s-a auzit:

— ...şi tortul are şapte etaje, îţi vine să crezi? Toţi invitaţii trebuie să se îmbrace în negru, eu voi fi singura în alb, desigur, şi...

— Hai să mergem după pastramă cât mai repede, avem trei ore de mers până acasă, i-a sugerat Caroline lui Simon.

A urcat pe locul din față, lăsându-ne singuri, pe Simon și pe mine.

— Să-ți dau lecții de surf data viitoare? a propus el.

— Da, sigur! Acum șterge-o!

A urcat în mașină și-au întins-o, cu Mimi extrem de entuziasmată, fluturându-și mâinile pe măsură ce mașina prindea viteză. Am chicotit câteva secunde, după care m-am întors în casă. Era chiar liniște. Mi-am terminat cafeaua, mi-am băgat căștile în urechi și m-am reapucat de curățenie.

Și, pentru prima dată, mi-am dat seama cât de mare era casa pentru o singură persoană.

Restul zilei a decurs ciudat și s-a terminat și mai ciudat. Mi l-am petrecut făcând curățenie în salon. M-am apucat să sortez lucrurile în teancuri: de păstrat, de donat și de aruncat. Erau multe catrafuse în teancul de donat. Cineva avea să se bucure ani de zile de șosete trei sferturi! Dac-a existat vreodată un cumpărător compulsiv de produse de teleshopping, mătușa Maude a fost acela. Tocător multifuncțional de legume și fructe, aparat de curățat ceara din urechi, pernă răcoritoare (pe care am păstrat-o – ce idee grozavă!), ca să nu mai vorbim de sanctuarul dedicat lui Ron Popeil[1] și imperiului său. Deshidratoare alimentare, rotisoare, ba chiar și o cutie plină cu sprayuri vechi de păr.

M-am întrebat încă o dată cum putuse mătușa Maude să se schimbe în halul ăsta. Părea extrem de independentă, dar totodată și cumplit de singură. Speram totuși să nu fi fost așa, dar îmi părea rău că lăsase în urma ei atât de multe rahaturi de curățat. Seturile de cuțite Ronco erau superbe, dar serios, cinci seturi? Și dacă tot avea bani pentru toate porcăriile astea, de ce n-a reparat acoperișul? Mai ales că avea nu mai puțin de șaptesprezece tuburi de chit, un alt produs de teleshopping din care făcuse stocuri.

[1] Inventator american ale cărui articole menajere erau vândute prin intermediul reclamelor publicitare televizate. (*N. red.*)

Am abandonat curățenia ceva mai devreme ca să am timp să-mi gătesc o cină bună. În sfârșit, începusem să mă împrietenesc cu aragazul și voiam să duc relația noastră la următoarea etapă... adică să gătesc ceva simplu, probabil niște pui? Cu legume? Și puțin orez? Rămânea de văzut.

După un duș rapid, m-am îndreptat spre bucătărie. Câteva minute mai târziu aveam o cantitate decentă de legume tocate, un vas cu apă clocotită pentru orez și două bucăți de piept de pui în cuptor, pe una urmând s-o folosesc în altă zi a săptămânii, într-o salată. Fără pizza săptămâna asta! Era timpul să revin la rutina obișnuită.

Am deschis larg ferestrele bucătăriei, apoi ușa, ca să intre ultimele raze de soare. Cerul era cenușiu în est și vântul se întețise – părea că vom avea parte de furtună cât de curând. Le-am mulțumit în sinea mea lui Simon și lui Ryan că mă ajutaseră să pun prelata pe acoperiș. Totul e minunat când nu te plouă *în* casă!

Dar înainte de furtună, aerul e mereu proaspăt, așa că l-am lăsat să intre în casă. În sfârșit, după o săptămână de curățenie intensă, în casă începea să numai miroase a mucegai. Mi-am turnat un pahar de vin roșu pe care să-l sorb în timp ce găteam și, cu radioul fixat pe un post de muzică veche, seara era perfectă de stat acasă și de gătit.

Pentru că am crescut într-o familie numeroasă, nu s-a pus niciodată problema *dacă* ar trebui să învăț să gătesc sau nu, ci *când*. De pildă, aveam opt ani când am început să-mi fac singură omletă și pâine prăjită. Gătitul pentru o singură persoană însă necesita o oarecare ajustare, pentru că rețetele familiei mele erau făcute să hrănească o armată. Dar, după ce am crescut și am devenit celibatară, am ajuns să învăț că este un lucru special să pregătești o cină doar pentru tine. Pregătirea mesei pentru o singură persoană este la fel de important ca pregătirea mesei pentru paisprezece. Așa că am scos niște farfurii de porțelan, le-am spălat, le-am pus una peste alta în bucătărie și chiar am aprins o lumânare în sufragerie.

Meritam o îmbrățișare.

Înapoi în bucătărie, căleam și amestecam de zor, punând un praf de cutare și un strop de cutare. Orezul fierbea, ceapa și usturoiul se căleau, și tocmai ce pusesem niște broccoli în tigaie, când am auzit...

Fâl-fâl-fâl.

Întorcând capul, am ciulit urechile. Ce se auzea? După un moment, am constatat că singurul zgomot venea de la legumele din tigaie, așa că m-am întors la ele. A mai trecut un minut. Puiul meu era aproape gata, mai bine să-l...

Fâl-fâl-fâl-fâl.

OK, ce dracu' se auzea? Cu polonicul într-o mână, am pornit spre salon. Nimic. În sufragerie? Nici acolo. Oare auzeam voci?

Vântul începuse să bată mai tare, perdelele fluturau de-o parte și de cealaltă a ferestrei. Poate de acolo venea zgomotul. După ce le-am închis, am auzit din nou zgomotul, de data asta din salon.

Fâl-fâl-fâl.

M-am dus în salon. La naiba, ce era...?

Un liliac!

Venea în zbor drept spre mine, iar eu am tulit-o țipând pe veranda din față. Într-o mână țineam spumiera, iar cu cealaltă îmi acopeream capul.

Fâl-fâl-fâl-fâl.

— Ieși de aici, ieși! am țipat, bătând din picior și călcând iar pe scândurile putrezite.

Și iar am trecut prin ele... și de data asta am rămas înțepenită.

— Pui de lele! am înjurat, am lăsat polonicul din mână și-am încercat să-mi scot piciorul.

Degeaba. Era blocat și pace!

— Băga-mi-aș! am mai înjurat o dată.

Și sunt absolut sigură că, acolo unde era, mama s-a încruntat auzind ce-mi iese pe gură.

S-a auzit un tunet în apropiere. Dar din casă ce se mai auzea acum?

Fâl-fâl-fâl.

Din instinct, am lăsat capul în jos, chiar dacă eram pe verandă. Veranda care încerca să mă mănânce de vie de când mă mutasem acolo. Am încercat să mă calmez, nu rezolvam nimic dacă mă înfuriam.

Gândește, Viv!

Am încercat să nu-mi pun toată greutatea pe piciorul înțepenit, având în vedere că, de fiecare dată când îl împingeam în încercarea de a găsi un punct de sprijin, se înțepenea și mai rău. M-am gândit la ce-ar fi putut să se ascundă sub verandă, gata să mă înhațe de picior.

Una din păpușile alea monstruoase...

Evrika! Aveam telefonul în buzunar, slavă Cerului! Dar pe cine să sun? Simon era acasă, în San Francisco, iar pe Hank habar n-aveam cum să-l contactez. Pe domnul Montgomery? Nu, prea bătrân. Și nici la 112 nu voiam să sun pentru că, deși după mine era nevoie de intervenția unui echipaj de descarcerare, totuși, de fapt, nu era o situație de urgență.

Știi pe cine trebuie să suni.

Of, Doamne!

Și fă-o cât mai repede, înainte să te muște păpușa.

L-am sunat pe bibliotecar.

— Ia te uită...

— ...ce avem noi aici, am completat, uitându-mă la Clark.

— Nici eu n-aș fi spus-o mai bine, mi-a răspuns el, urcând încet treptele.

Când i-am telefonat, a spus că vine imediat. Și n-a râs de mine, m-a întrebat dacă sunt teafără și dacă am nevoie de ceva. I-am spus că n-ar strica o margarita. Cerere pe care a ignorat-o, dar și-a adus în schimb trusa de scule. O trusă Rubbermaid, roșie, gravată cu numele lui pe o parte – în caz că i-ar fi fost furată?

Clark cel de duminică seara era îmbrăcat foarte lejer: blugi prespălați, bascheți, o cămașă în carouri scoasă din pantaloni, peste un maiou alb. Mă rugam să nu fie unul mulat – speram să fie genul care poartă tricouri –, înainte să-mi trag în minte o palmă pentru că-mi băteam capul

cu ce poartă el pe sub cămaşa în carouri. Care părea moale, lejeră şi călduroasă. M-a trecut un fior. Începea să se lase frigul, iar noi ne jucam de-a geamandura pe marea de scânduri a verandei!

A îngenuncheat în faţa mea ca să evalueze situaţia.

— Ar fi fost de dorit, dată fiind starea podelei, să nu faci imprudenţa de a te plimba pe verandă, Vivian, a observat el în timp ce bătea în scândurile din jurul piciorului meu îngropat până la jumătatea coapsei.

Deja de aproape douăzeci de minute eram jumătate sub şi jumătate deasupra podelelor şi-ncepeam să mă cam enervez.

— Ar fi fost de dorit ca, după ce ţi-ai luat un pumn în nas, să nu mă mai provoci, i-am întors-o.

Privirea i s-a mutat de pe picior pe faţa mea – părea să facă nişte socoteli.

— Tu eşti cea blocată. Eşti sigură că vrei să te iei la harţă cu mine?

La partea asta m-a închis.

— OK, bine. Nu mă iau la harţă. Dar fă ceva, Clark!

— Aştept cuvântul magic.

— Păi... acum?

— Serios?

— Dobitocule?

— Ei, haide!

— Clark!

— Vivian!

— OK, bine. *Te rog*! Ajută-mă, Clark. Te rog, te rog, te rog! am cedat, scrâşnind din dinţi.

— Vezi că n-a fost chiar aşa de greu? a spus, iar zâmbetul i-a luminat faţa.

— Şi totuşi, încă nu m-ai scos, am adăugat.

A dat din cap.

— Oricât de satisfăcător ar fi pentru mine să te văd în poziţia asta, se anunţă furtună, şi aş prefera să nu fiu afară când începe. Aşa că hai să vedem ce putem face, nu-i aşa?

— Da, nu-i aşa? am repetat, lăsându-mă pe spate ca să poată vedea de ce mă înţepenisem.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să vin mai aproape. Trebuie doar să... a, da... acum văd.

Clark s-a aplecat peste mine, cu un braţ de-o parte şi de alta a corpului meu, pentru a inspecta solul prin spărtură. Capul lui era aproape la acelaşi nivel cu podeaua. Adică la acelaşi nivel cu tot ce mai era pe podea. La acelaşi nivel cu... O, Doamne. Fără să vreau, l-am simţit respiraţia pe coapsele goale. Eram îmbrăcată în nişte pantaloni scurţi care lăsau puţin loc imaginaţiei, iar imaginaţia *mea* îmi bombarda simţurile cu cele mai nepotrivite fantezii.

Mă gândeam cum ar fi dacă s-ar muta cu vreo şapte centimetri mai la stânga: probabil m-ar fi făcut să juisez numai cu maxilarul lui! Cum de nu observasem până atunci ce maxilar puternic are, atât de cizelat, atât de imperceptibil umbrit de barba de duminică seara? Un început de barbă care s-ar fi putut freca de picioarele mele, de sus în jos, de la stânga la dreapta, înainte de-a urca pe coapse, mai sus, tot mai sus, spre...

— Trebuie să cobor, m-a anunţat.

Am avut nevoie de toată voinţa ca să nu-mi înfig mâinile în părul lui brunet mătăsos şi să nu-l trag spre mine.

— Poftim? l-am întrebat gâfâind.

Doamne, gâfâiam! Din cauza unui bibliotecar?

Mmm... un bibliotecar...

— Trebuie să cobor sub podea. Şi crede-mă, nu-mi face deloc plăcere, cine ştie peste ce dau acolo? mi-a spus, întorcându-se spre mine.

Tot ce puteam vedea erau bandajul lui şi vânătăile, care se făcuseră din mov galbene, şi cu asta, vraja s-a destrămat.

Încă respirând greu, l-am atenţionat să fie atent la păpuşi. Apoi l-am urmărit cum cobora grăbit treptele, ocolea veranda, apoi scotea grilajul lateral cu cea mai mare grijă.

Ce naiba? Salivam după un bibliotecar în timp ce un cowboy era în libertate? Clar, bălitul după Hank îmi făcuse creierii varză. Vedeam, îmi

imaginam lucruri şi mă excitam la cea mai mică atingere, chiar şi a unui tip precum Clark!

Vântul începuse să sufle cu şi mai multă putere, aşa că tremuram. De ce dura atâta?

— Hei, vrei să te mişti puţin mai repede? i-am strigat văzând cu câtă precauţie mută a treia piesă de grilaj.

Şi-a ţiţit capul deasupra podelei.

— Ai idee cât de veche e asta?

— Dar tu ai idee cât de naşpa o să fie dacă te prinde ploaia acolo?

Clark a privit cerul tot mai întunecat.

— Corect.

A forţat şi ultimul grilaj, apoi a dispărut dedesubt.

Îl auzeam venind spre mine, apoi am simţit că solul se mişcă o idee sub piciorul meu înţepenit.

— Vivian, eu sunt, nu te speria!

— Hai zău, Clark, cine altcineva putea să fie?

— Vai, mii de scuze! Eram îngrijorat ca nu cumva, dacă te sperii, primul tău instinct să fie acela de a-mi trage un şut! Hai să vedem ce putem face ca să te scoatem de aici.

Şi-a pus mâinile pe piciorul meu, apoi mi-a cuprins glezna, sucind-o puţin.

— OK, piciorul e prins într-un bloc de ciment, dar cred că-l putem scoate. Mai lasă-mă un moment, Vivian.

— Viv. Şi ai grijă, da? m-am răţoit.

— Femeie imposibilă, a mormăit el.

Mâinile lui au urcat puţin mai sus pe piciorul meu, pe interior, apoi prin spatele genunchiului. Şi apoi am simţit... ei bine... era ca şi când...

— Clark! M-ai lins?!

— Nu! a urlat el, forţându-mi piciorul să iasă şi împingându-l printre scânduri.

Am căzut pe spate, cu piciorul teafăr și cu inima bubuind. L-am văzut ieșind de-a bușilea de sub verandă, scuturându-se de praf și venind lângă mine.

L-am amenințat cu degetul.

— M-ai lins pe picior!

— N-am făcut așa ceva, mi-a răspuns.

Însă i s-au înroșit vârfurile urechilor.

Făl-făl-făl-făl.

— Ah, rahat! Uitasem de ăsta!

— La tine, o criză nu vine niciodată singură, nu?

A râs și a scos din geantă o crosă de lacrosse.

— Cu asta vrei să omori liliacul?

— Alternativa era racheta de squash, a replicat el, vânturând-o în aer. Și-apoi, nu-l omorâm. Îl prindem și îi dăm drumul.

— Vrei să spui tu! *Tu* o să prinzi liliacul!

— E casa ta, deci ar trebui să mă ajuți, a spus. Și-apoi, pentru o tipă care face pe dura, prea ți-e frică de un biet liliac.

— Nu mi-e frică!

Când a avut tupeul să schițeze o reverență, ca și cum mi-ar fi zis: „Bine, te rog, fă-o fără mine", am bombănit:

— Fie, mi-e puțin frică. O să te ajut, dar intră tu primul.

M-am ridicat și mi-am scuturat pantalonii. Acum aveam pe picior o zgârietură care se asorta cu cealaltă. *Pe bune.*

Am cotrobăit prin garaj până am dat de o greblă și de o găleată, apoi m-am reîntors la Clark, pe verandă. Sărind peste gaură, m-am furișat în spatele lui, iar el a deschis ușa. Am intrat vigilenți, cu urechile ciulite.

— Arde ceva? m-a întrebat el, adulmecând aerul.

— La dracu', cina mea! am răcnit, năpustindu-mă spre bucătărie. Fir-ar să fie!

— Vivian! a strigat Clark, repezindu-se să închidă aragazul.

Din cuptor ieșea fum, iar pieptul de pui carbonizat era de nerecunoscut. Din orez... rămăsese o pastă pe fundul tigăii. Legumele? Se făcuseră crustă.

Am început să trântesc oalele în chiuvetă, mai tare decât era nevoie. Mă enerva veranda, mă enerva casa, mă enerva că mă durea piciorul și mă enerva că aveam un liliac înăuntru. *Un liliac în casa mea*!

— Așteptai pe cineva la cină? s-a interesat Clark din ușa salonului.

Expresia lui părea încordată... rănită, poate?

L-am privit scurt, după care m-am uitat la lumânările aprinse de pe masă.

— Nu, erau pentru mine, am răspuns, strecurându-mă pe lângă el ca să le sting.

— Ai aprins lumânări ca să cinezi singură?

— Da, și ce-i cu asta? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

Atunci am văzut liliacul. Se agățase de crosa de lacrosse, chiar în spatele capului lui Clark.

— Ă, Clark?

— E foarte OK să aprinzi lumânări, chiar dacă-s numai pentru tine, a adăugat, dând din cap.

— Exact, sunt de acord, dar trebuie să...

— Ce vreau să zic e că dacă nici tu nu crezi că ești o companie plăcută, atunci cine să mai creadă, nu?

— Da, de acord. Pot să...?

— Și eu iau masa singur de cele mai multe ori, dar nu m-am gândit niciodată să aprind lumânări. Probabil că în cazul unei femei e semn de emancipare, dar cred că dac-o face un bărbat, e doar trist. Dar ce contează, aș putea încerca o dată, cred. Bravo ție, Vivian! De ce să n-aprinzi o lumânare? O meriți. Chiar dacă e doar pentru o friptură de pui sau un...

— Fileu.

— Exact, un filé, chiar dacă e...

— Pe afurisitul de fileu, Clark! Păzea! am urlat, repezindu-mă cu grebla la liliac.

Clark s-a aruncat la podea, iar eu am reuşit să dobor liliacul de pe croşă.

— Găleata, adu găleata! am ţipat.

Mi-a aruncat-o pe podea iar eu am trântit-o peste liliac şi m-am pus cu fundul pe ea, chiuind triumfătoare.

— Iuhuuuuu! am agitat grebla deasupra capului, în semn de victorie.

Numai că s-a agăţat de lustră şi era cât pe ce să smulg tot tavanul. Aşadar, grebla era atârnată acolo, legănându-se înainte şi înapoi, eu stăteam pe o găleată în mijlocul salonului, cu un liliac sub fund, şi aveam un bibliotecar sub masă.

Atunci au izbucnit tunetele şi fulgerele.

Apoi a început să toarne cu găleata.

Nu-mi mai rămânea nimic de făcut decât să râd.

Totuşi, nu mai picura în casă. Şi era ceva.

Capitolul nouă

Trebuie să recunosc, Clark ştia să se mobilizeze. Douăzeci de minute mai târziu, liliacul era liber, ploaia bătea furios în ferestrele închise, iar eu eram cocoţată pe un taburet, la masa din bucătărie, împreună cu un anume domn Clark Barrow, care se postase în faţa aragazului. Echipat cu un şorţ pe care-l găsise agăţat în cămară, îmi pregătea o omletă cu pâine prăjită, de parcă era responsabilitatea lui.

— Ce altceva voiai să faci? m-a întrebat după se oferise să mă ajute să gătesc altceva pentru cină.

— Să comand o pizza?

— Ai pâine şi ouă. Dacă am găti ceva pentru amândoi? Între timp se potoleşte şi ploaia şi pot pleca acasă.

Am fost de acord.

Iar acum gătea. Pentru amândoi.

L-am avertizat că aragazul e capricios, dar s-a descurcat.

— Bunica mea avea un aragaz ca ăsta, aşa că sunt obişnuit, mi-a explicat, răsucind butoanele cu pricepere şi aprinzând un-doi ochiurile.

— Sunt impresionată, i-am răspuns.

Şi chiar eram.

Sigur, era vorba doar de ouă şi de pâine prăjită, dar să nu uităm că, nu demult, tipului ăsta îi spărsesem nasul, şi totuşi era lângă mine, pregătind cina. Bun băiat.

Nu ştiam ce să fac cu un băiat bun. Niciodată nu ieşisem cu un tip cuminţel, gen Backstreet Boys. Preferasem mereu metaliştii, rebeli şi tatuaţi

Sigur, știam să apreciez calitățile unui Nick Lachey, dar genul meu de bărbat era mai degrabă Dave Navarro, sau Chris Cornell...

Un tip de treabă? Hmmm.

Alungând acest gând, am luat o gură de vin.

— Păi, vorbește-mi despre tine, Clark.

— Despre mine? Ce-ar fi de zis?

— O, multe. Spune-mi despre bărbat, despre mit, despre legendă.

A ridicat o sprânceană, apoi a făcut un semn cu capul spre sticla de vin.

— Mai toarnă-mi un pahar și-ți spun despre toți trei.

Așa că i-am turnat. Și a vorbit. Născut și crescut în Mendocino, a plecat la facultate în Pepperdine, specializarea istorie-biblioteconomie. Familia lui fusese mereu foarte implicată în societatea de istorie a regiunii, conservând case, biserici, restaurând și schimbând funcțiile clădirilor vechi. Mi-a confirmat ceea ce auzisem deja de la Caroline, faptul că mare parte din Mendocino era de fapt un sit istoric. Multe dintre eforturile de restaurare erau finanțate din fonduri private, deși el îi ajutase pe mulți proprietari să solicite și să primească fonduri federale, precum fondurile primite de mătușa mea. Biblioteca era serviciul lui principal, însă în ultimii câțiva ani i se redusese treptat programul de muncă și mai rămăsese doar cu o mână de angajați care să-l ajute.

— Nimeni nu mai face cercetare adevărată azi, cel puțin nu fără ajutorul internetului. Sigur, ne-am adaptat destul de bine, dar biblioteca nu mai există azi decât pentru cititorii înrăiți. Deși, cu toate iPad-urile și Kindle-urile, îi pierdem și pe ei. Farfuriile? a întrebat el, aducând la masă tigaia cu omletă.

L-am ajutat să ungă pâinea prăjită cu unt și ne-am așezat la masă. Grebla rămăsese atârnată de lustră, ploua mult prea tare pentru a face un drum în șopron după scară, așa că, asta era.

— Ei bine, o să vin cât de repede să-mi fac permis de bibliotecă, am promis, îndopându-mă. Mmm, ce bună e, Clark. Vrei sos picant? l-am întrebat, turnând sos Tabasco peste tot ce aveam în farfurie.

— Nu, mulțumesc. Citești mult?

— Așa se spune, am răspuns, rugându-mă ca fața mea să nu fie la fel de îmbujorată cum o simțeam.

— Ultima carte care te-a făcut să-ți schimbi percepția asupra lucrurilor?

M-am gândit rapid. Nu puteam să-i spun despre *Coapsele mângâierii* și despre cum îmi schimbase percepția asupra... baghetelor!

— Păi... să vedem. *Visul lui Einstein și alte eseuri.*

— Oho, Hawking! Impresionant! Cum ți se pare în comparație cu o *Scurtă istorie a...*

Brusc, bucătăria s-a scufundat în beznă.

— Chiar mă întrebam când o să se întâmple, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat alarmată, încercând să văd ceva în întuneric.

Aveam o lanternă pe undeva.

— Curentul cade în tot orașul când e o furtună mai puternică. De obicei revine după câteva ore, așa că nu te-ngrijora.

— Nu mă îngrijorez, i-am răspuns, scotocind printr-un sertar până am dat de lanternă. Ah, gata! am spus, aprinzând lanterna.

— Câți wați are chestia aia? a spus ducându-și mâinile la ochi.

Într-adevăr, te cam orbea.

— Îmi pare rău, nu pot să-i reglez intensitatea, m-am scuzat, încercând s-o acopăr cu palma. Stai, am o idee!

Am dat fuga în camera alăturată, am evitat grebla și m-am întors cu lumânări. Le-am aprins repede cu un chibrit și le-am așezat pe masă.

— Vezi? Chiar și un mic-dejun servit la cină poate avea ambianță!

Din partea cealaltă a mesei, i-am privit părul ciufulit după lupta cu liliacul, tricoul mânjit de noroi după incursiunea sub verandă și zâmbetul sincer. Și bandajul, fie lăudat. I-am zâmbit și eu, apoi am mușcat din pâinea prăjită.

— Deci, Clark, familia ta mai locuiește în oraș?

— A, nu, acum e rândul meu să pun întrebări.

A zâmbit, întinzând un strat de gem de căpşuni pe felia de pâine. Apoi şi-a lins fiecare deget în parte. Nu era treabă uşoară să ungi pâinea cu gem la lumina lumânărilor.

— Aşadar, de unde eşti tu, mai exact? De o săptămână tot încerc să ghicesc accentul.

La naiba! Trecuse de-abia o săptămână?

— Accentul meu?

— Da, e foarte specific. Nu e pur şi simplu accentul Coastei de Est, chiar dacă sunt aproape sigur că de-acolo vii.

— Da, de acolo, l-am aprobat amuzată de turnura pe care o lua discuţia.

Nativii din Philadelphia au un accent specific, într-adevăr, chiar dacă majoritatea oamenilor nu-l pot identifica exact.

— Nu e din New York.

— Statul sau oraşul?

— Nici unul, nici altul. Şi nici din Boston. Nici din New Jersey, deşi trebuie să recunosc că singurele cunoştinţe despre accentul acela le datorez dependenţei de *Clanul Soprano*, a spus cu un rânjet reţinut.

— Eşti pe-aproape. Philadelphia. Mai exact, dintr-o suburbie.

— Philadelphia. Atunci spune-mi, ce faci tu acolo, în Philadelphia?

— Păi, până de curând am avut o companie de software.

I-a căzut felia de pâine din mână.

— Ai avut o companie de...?

— Aha, sunt informaticiană de meserie. După terminarea facultăţii, am avut baftă cu un program scris de mine şi m-am lansat în afaceri.

— Şi în ce te-ai specializat?

— Pe scurt? Scriu programe care extrag date. Ştii, ca să cauţi acul în carul cu fân, în variantă cibernetică. Am scos la vânzare un program nou acum câteva luni.

— Ai spus „până de curând". Nu te mai ocupi cu asta? m-a întrebat, fascinat.

— Nu, după norocul ăsta căzut din cer am decis să vând firma unei companii mai mari. Mi-au făcut oferte ani de zile şi, să fiu sinceră, nu

prea mai puneam suflet în firmă. Aşa că, atunci când mi-au făcut o nouă ofertă, am vândut-o. Bine, sunt încă în plin proces de vânzare.

— Cui i-o vinzi?

— Companiei Franklin Logistics & Software.

De data asta s-a înecat cu pâinea prăjită.

— Ţi-ai vândut firma companiei Franklin L&S?

I-am dat un pahar cu apă.

— Ei bine, sunt încă în curs de... dar, da.

— Stai puţin! Vivian Franklin. Franklin L&S. E vreo legătură?

— Bineînţeles, e compania tatălui meu, i-am spus zâmbind.

Clark a amuţit câteva secunde, digerând informaţia.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— De ce-ai vândut-o? Din câte mi-ai spus, îţi mergea grozav acolo. De ce-ai venit aici?

Am reflectat un moment.

— Cred că din cauză că nu mai trăisem de mult o aventură şi eram pregătită, şi asta e fix ce căutam, într-un moment perfect, i-am răspuns, băgând un deget în borcanul cu gem şi lingându-l. Crezi în destin, Clark?

— Să cred în destin? a repetat distrat, privindu-mi atent buzele.

— Da, în destin. Crezi că există un drum prestabilit pe care trebuie să-l urmezi?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, recunosc. Sunt un om destul de metodic. Nu acţionez din impuls.

— Serios? N-aş fi zis!

— Îţi râzi de mine, Vivian, a spus chicotind.

— Poate... puţin.

Am rămas aşa o secundă, relaxaţi şi tăcuţi în lumina lumânărilor.

— Deci, am spus într-un sfârşit, mă apuc să spăl vasele.

— Te ajut şi eu, s-a oferit, ridicându-se de la masă.

— Hai, lasă prostiile! Tu ai gătit, eu spăl vasele, am spus și i-am luat farfuria din față înainte să o apuce și el și am pus-o împreună cu a mea în chiuvetă.

— Tu speli, eu șterg? m-a întrebat, punându-și din nou șorțul.

— S-a făcut!

Am dat drumul la apă. În timp ce spălam vasele, ne-am continuat discuția.

— Și, ai știut dintotdeauna că vei urma o carieră în informatică? m-a întrebat, ștergând farfuria pe care tocmai i-o întinsesem.

— Nu, de fapt n-am vrut să mă bag deloc în asta. Cum aproape toată familia mea lucrează în domeniul ăsta, am vrut să încerc altceva, știi? Ceva nonconformist.

— Tu, nonconformistă? N-aș fi zis! a spus, atingându-mi tatuajul de pe brat cu vârful degetului plin de săpun.

— Nu râde, Clark! E desenul meu, l-am atenționat, împroșcându-l cu spumă din chiuvetă.

— Faci și tatuaje?

— Nu, dar, la facultate, m-am specializat și în arte plastice și am cochetat puțin cu domeniul ăsta înainte să iau virusul computerelor. Am făcut eu însămi desenul pentru tatuaj.

Mi-am întors mâna ca să vadă tatuajul mai bine, căci flacăra lumânării nu era suficient de puternică.

A examinat desenul, întorcându-mi brațul ca să-l vadă pe tot.

— Tu ai desenat chestia asta?

— Îhî!

Când i-am simțit atingerea mâinilor pe piele, am inspirat adânc. Backstreet Boy sau nu, avea mâini frumoase.

— Ești foarte talentată.

— Eram, poate. Nu mi-am mai folosit de mult emisfera asta a creierului.

— De ce?

Mi-am mușcat interiorul obrazului, nefiind pregătită să-i răspund la întrebare. Nu mă întorsesem la artă pentru că-mi găsisem alte interese. Mereu îmi spuneam că voi avea timp pentru artă mai târziu, că m-aș putea reapuca de pictură, că voi îmbina utilul cu plăcutul. Însă familia și munca îmi consumau tot timpul.

Nu aveam o viață rea, dar era o viață fără nici un pic de... pasiune. De aventură. De sens. De intrigă. De minune și de... pictură.

— Tine, i-am spus, întinzându-i o farfurie alunecoasă.

A luat-o și a șters-o fără să mai pună alte întrebări.

Am rămas în bucătăria întunecoasă și am spălat vasele în liniște. Era plăcut să nu vorbim. Când am terminat, m-am rezemat de blat și am sorbit ultimul strop de vin din pahar. Clark fredona în timp ce-și făcea treaba, era un cântec pe care aproape l-am recunoscut. Vocea lui era plăcută chiar și atunci când fredona. A observat că mă uitam la el, însă nu s-a oprit, doar a schițat un zâmbet.

M-a izbit deodată cât de ușor și de confortabil putea fi totul. Cu el nu era niciun mister de elucidat. Clark era o carte deschisă: ușor de citit, predictibil. Mi-ar fi răspuns la indiferent ce întrebare i-aș fi pus. Fără rețineri, fără șmecherii, fără vrăjeli.

Poate și fără curtat? Fără eforturi, fără să alerge după mine, fără fluturi în stomac, fără nici un strop de adrenalină provocat de victoriile mărunte. Când Hank mi-a aruncat mărul ăla – m-au năpădit fiorii, nu?

Te-au năpădit fiorii și când s-a aplecat Clark peste tine, răsuflându-ți între coapse...

În fine, nu sunt decât un om ca toți oamenii care-și trăia propria poveste de dragoste, vă amintiți? Casa, oceanul, cowboyul? Asta înseamnă pasiunea. Aventura. Sensul. Intriga. Minunea.

— Când zugrăvești?

— Ce spui? l-am întrebat, trezită din reverie.

— Ziceam că te pot ajuta când vrei să zugrăvești în bucătărie. Bine-nțeles, când vei fi pregătită.

Bibliotecarul a terminat de șters vasele, fredonând încă acel cântec vesel.

Iar eu am început să mă gândesc serios la vopsele. Chiar și după ce el a plecat acasă.

Capitolul zece

Următoarele două săptămâni au trecut repede. Mi-am petrecut zilele făcând curățenie, organizând sau donând saci întregi de haine, aparate casnice și chiar șosete unui adăpost local pentru oamenii străzii care s-au bucurat să mă scape de ele. Am găsit teancuri peste teancuri de farfurii, cești și farfurioare vechi, nici prea extravagante, dar nici prea ieftine. Le-am studiat cu atenție, alegându-mi câteva pe care aveam de gând să le păstrez, dar pe majoritatea le-am pus în cutii și le-am donat aceluiași adăpost.

Am aruncat și am dat la reciclat atât de multe lucruri, încât ajunsesem să știu cum îi cheamă pe toți băieții de la salubritate care treceau pe strada mea. Covoare persane uzate, paltoane și fulare mâncate de molii, le-am aruncat pe toate împreună cu o tonă de saci plini cu reviste. Cutii întregi cu facturi vechi, calendare din anii șaptezeci, casete audio, CD-uri, casete video, DVD-uri – aruncate, reciclate sau donate. Vinilurile le-am donat unei magazin de antichități; știam că pentru unii erau adevărate comori.

Am reciclat și câteva enciclopedii îngălbenite de vreme, deteriorate de apa scursă prin acoperiș, din nefericire, și cu informații perimate. După cum bine observase Clark, nu totul merita păstrat.

Carnete de cecuri, programe TV, pliante publicitare de la magazinele din partea locului care demult dăduseră faliment – nu găseam niciun motiv pentru care fuseseră păstrate atâta vreme. Și nu era ușor să mă descotorosesc de ele; nu puteam să mă înfig în ele ca un buldozer și să arunc tot. Am înțeles asta când am dat peste o cutie în care am crezut că nu

sunt decât cupoane de reducere, când colo, în ea era unul dintre titlurile de proprietate originale ale terenului pe care se construise casa! Iar într-o cutie de bijuterii de duzină am găsit o broşă de colecţie cu un rubin de mărimea unei bile de sticlă din jocurile pentru copii.

— Mai degrabă o biluţă, dacă mijeşti ochii, mi-a spus Clark când i-am arătat-o.

— Oh, unde ţi-e simţul de povestitor? am replicat.

Asta i-am povestit Jessicăi într-o dimineaţă când a trecut să mă vadă. Mă ajutase de mai multe ori să sortez şi să împachetez, ba chiar şi cu transportul la adăpost, umplându-şi portbagajul de câteva ori pe săptămână, după ce-şi termina tura la cafenea. Într-o după-amiază am convins-o să urce cu mine la mansardă. După incursiunea în beci, nu eram prea mândră să recunosc că am nevoie de un însoţitor. Văzusem prea multe filme de groază ca să mă aventurez singură în mansardă. I-am promis că-i dau toate păpuşile sinistre pe care le găsim acolo.

Scara de acces era la capătul holului de la etaj, aproape ascunsă după dulapul de lenjerie. În spatele unei uşi care trebuia deschisă cu o cheie, lucru care, în copilărie, mă făcea să cred că acolo se afla Ţara Minunilor.

Am deschis împreună uşa care a scârţâit îngrozitor. Scara era la fel de abruptă cum mi-o aminteam şi la fel de veche – exact aşa cum ar trebui să fie o scară care duce la mansardă. Cotea după un mic palier, dar, după ce treceai de el, puteai să vezi cât de mare era, de fapt, mansarda. Casa era chiar enormă, şi nici mansarda nu putea fi mai prejos.

Avea cea mai mare suprafaţă parchetată pe care-am văzut-o vreodată, iar eu vin din Pennsylvania, statul cu mult parchet. Însă aici, mă aflam în nordul sălbatic al Californiei, iar, atunci, pe vremuri, lemnul costa imens. Ne-am strecurat în linişte, tăcute ca nişte şoricei, şi am regăsit imaginea care îmi rămăsese întipărită în minte încă din copilărie.

Am văzut kilometri întregi de ocean, de un albastru intens. Lipite una de alta, multele ferestre care dădeau spre partea din spate a casei aveau câte opt panouri de sticlă pe lăţime şi tot atâtea în înălţime. Nu vedeam niciun motiv pentru care mansarda trebuia să aibă atâtea geamuri, era

o pierdere de spațiu și de căldură. Însă nu conta. Pentru că cel care le proiectase știa cât de importantă și de unică e o priveliște de o asemenea amploare. Slavă Cerului că și următoarele generații au gândit la fel, drept pentru care ferestrele nu fuseseră niciodată zidite.

— Îți vine să crezi? a șoptit Jessica în spatele meu.

— Uluitor, nu-i așa? am șoptit la rândul meu.

Cine știe de când nu mai urcase nimeni acolo? Fuioarele de praf care dansau în curentul de aer pe care-l stârnisem dovedeau că mătușa Maude nu mai folosise spațiul acela de multă vreme. Și nu se vedeau nici grămezile de mărunțișuri adunate compulsiv care invadaseră restul casei. Era podul copilăriei mele.

De-a lungul unui perete erau aliniate mai multe manechine în rochii, ca niște domnișoare care așteptau să fie invitate la dans în toiul unui bal. Unele chiar purtau rochii de seară rămase neterminate, însă chiar și după ani și ani în care soarele le decolorase, încă mai umpleau podul cu nuanțe de roz-bonbon, galben-opal, albastru-azuriu, verde-aprins și roșu-rubiniu. Paiete, funde, imprimeuri și volane care așteptau să fluture în aer.

Pe celălalt perete erau geamantane puse câte patru, cinci, unele peste altele. Autocolantele de călătorie lipite pe laturile lor etalau nume de locuri despre care nu auzisem niciodată vorbindu-se în copilărie, dar care sunau foarte exotic: Atena, Siam, Ciudad de Mexico, Cleveland. Unele erau goale, dar altele erau pline de comori. Pălării vechi și mănuși numai bune pentru travestiuri, aparate foto de pe vremuri numai bune să te prefaci că faci poze când te joci de-a travestiul. Hărți. Scrisori. Albume pline de fotografiile unor oameni care au trăit, au plâns, au făcut copii și au murit cu mult timp înainte să mă nasc eu.

Mobile vechi, oglinzi înnegrite de vreme, dar care încă reflectau tot ce era la vedere. Picturi vechi cu peisaje, unele marine, altele montane, însă toate masive și înrămate în lemn sculptat. O dată, demult, găsisem o ancoră în spatele unui set de popice și pornisem un atac asupra Regatului Vivianei cu o armată de soldăței din plumb.

Toate erau încă acolo. Şi nu păreau mici, aşa cum ni se par multe lucruri în copilărie, ceea ce era bine. Erau chiar mai mari decât îmi aminteam şi toate erau în faţa privelştii splendide de dincolo de ferestre. Împreună cu Jessica, oftam şi ne miram, ţipând încântat când dădeam peste câte o chestie strălucitoare sau peste câte un obiect absolut fermecător.

— Serios, Viv, e cea mai tare casă pe care am văzut-o vreodată! a suspinat Jessica, cufundându-se într-un balansoar vechi de lângă fereastră.

— Ştiu! Simt că ar trebui să fiu modestă, dar înţeleg exact ce vrei să spui! E cea mai tare casă din lume! am aprobat-o, aşezându-mă pe o otomană tapiţată şi contemplând marea întindere de albastru.

— Ştiam eu de ce ţineam să urc aici, a continuat ea, apucând o oglindă veche de bronzat şi fâţâindu-se ca o starletă pe marginea unei piscine din Beverly Hills. Ce faci cu tot spaţiul ăsta? Nu poţi să-l ţii doar pe post de depozit, e prea fain! a observat ea şi a ajustat oglinda pentru a capta mai mult soare.

Aveam o idee, o idee care nu-mi dădea pace de pe când aveam doisprezece ani. M-am postat în faţa unei ferestre, în lumina naturală care venea de afară, prefăcându-mă că pictez peste unul din peisajele acelea mari. Cu o pensulă imaginară în mână, mă făceam că pun mici tuşe de culoare, poate pentru umbra unui copac sau contururile unui deal. Îmi vedeam propria lucrare suprapusă peste cea din faţa mea şi, în mintea mea, eram în propriul meu atelier de pictură.

Nu eram însă pregătită să împărtăşesc acest gând cu voce tare.

Dacă mă gândeam serios să lucrez în mansardă, trebuia să instalez un sistem de încălzire şi un aparat de aer condiţionat. Şi să pun plase de ţânţari la ferestre, ca să le pot deschide.

— Încep să mă sufoc aici, hai să coborâm şi să bem ceva.

— Eşti sigură? Mă simt de parcă nu te-aş fi ajutat deloc. Doar ne-am jucat! a spus ea, aranjându-şi jobenul pe care şi-l pusese pe cap.

— Vreau să las mansarda aşa cum e, cel puţin o vreme. Multe lucruri nu sunt deloc aşa cum mi le aminteam eu, i-am răspuns, mângâind cu

vârful degetelor unul dintre tablouri. E drăguț să ai o cameră care nu s-a schimbat deloc.

A luat-o spre scări înaintea mea, dar eu m-am oprit un moment să mă mai uit o dată în urmă. Mai era un motiv pentru nu voiam să deranjez lucrurile de acolo: voiam să vadă și Clark podul așa cum era, în toată splendoarea sa.

Am stins lumina și am urmat-o pe Jessica pe scări.

De curățenie ne-am ocupat zilnic. Chiar și prietenul Jessicăi, John, a fost solicitat când am văzut cât de greu era cavalerul fără picioare. L-am ridicat împreună cu Clark, i-au reunit torsul cu picioarele și l-au cărat la magazinul de antichități unde mai fusesem și eu înainte, să duc alte lucruri.

— Nu crezi c-ar trebui să rămână aici? a spus Clark, mângâind cavalerul pe cap.

— Nu, e prea dubios. Și, apropo de dubioșenii, păpușile sunt următoarele pe lista mea neagră!

Am izbucnit în râs când a încercat să mă sperie cu tot felul de scenarii în care păpușile se întorceau să mă bântuie, drept răzbunare că le dădusem.

Singurul lucru care nu necesita o tonă de muncă – hai să ne prefacem surprinse! – era mașina Bel Air. Clark a găsit cheile într-un borcan de maioneză din beci, printre tot felul de mărunțișuri. Ochise o monedă de cinci cenți Buffalo[1] pe fundul borcanului și a răsturnat tot conținutul pe masa din bucătărie. În timp ce el răscolea, am observat un breloc cu două chei care străluceau. Reprimându-mi un urlet de bucurie pentru cazul în care nu s-ar fi potrivit, le-am înșfăcat, am dat fuga la garaj și m-am strecurat la volan înainte să observe Clark că dispărusem. Nu voiam decât să le testez, să văd dacă se potrivesc, însă văzând că într-adevăr sunt cheile de la mașină, n-am putut rezista.

Cu un pufăit și un pârâit, motorul s-a trezit la viață. Clark a ieșit în fugă din casă, închipuindu-și, fără îndoială, că-n poarta garajului era o

[1] Monedă de cinci cenți cu efigia unui bizon, în circulație între 1913 și 1938. (*N. red.*)

gaură în formă de Bel Air, şi s-a postat în faţa capotei cu o expresie de uimire pe faţă. Am turat motorul, fapt care l-a făcut să se dea puţin într-o parte.

— Sună chiar bine! am urlat peste zgomotul motorului.

Clark a venit în dreptul portierei şoferului.

— Hai să nu ne-o căutăm cu lumânarea, bine? O să chem un mecanic de la service-ul lui Bradley, după ce pleci, ca să se asigure că maşina se poate conduce. Ce zici?

Oricât de nerăbdătoare eram să dau o tură prin oraş, mi-am dat seama că nu mi-ar fi prins bine să rămân blocată pe marginea şoselei. Aşa că am oprit motorul şi i-am întins cheile lui Clark, fără tragere de inimă.

— Să clarificăm un lucru: n-o să fii tu cel care o conduce primul. Chiar dacă mecanicul spune că e în perfectă stare de funcţionare, mă aştepţi, ai înţeles? i-am spus, punându-i un deget în piept.

M-a aprobat, vârând cheile în buzunar. Şi să facă bine să mă asculte...

Clark era prin preajmă mai tot timpul. Curăţenia şi trierea scoteau la iveală alte reparaţii necesare în privinţa cărora, evident, trebuia să mă consult cu el mai întâi. Nu mă deranja. Mă obişnuisem cu prezenţa lui. După ce şi-a scos bandajul de pe nas, iar vânătăile s-au atenuat, nu mă mai deranja atât de mult să-l privesc.

Iar dacă nu luai în seamă servieta şi cravata, peticele din coate şi ochelarii prăfuiţi, era chiar un băiat simpatic. Mă făcea să râd. Şi mă făcea să gândesc. Mă şi enerva, dar, încet-încet, îmi devenise un bun prieten.

Am avut dreptate să las mansarda aşa cum era, să o poată vedea şi el în toată splendoarea. I-a plăcut enorm. A fost impresionat de albumele vechi, mai ales că majoritatea personajelor din poze învăţaseră la liceul din oraş. În timp ce el cerceta cu atenţie scrisorile vechi şi facturile de la magazine care nu mai existau, eu studiam lumina care pătrundea prin ferestre. Mă interesa unde cad umbrele, unde bate lumina cel mai puternic. Începeam să-mi modelez mintal un spaţiu care ar fi putut deveni atelierul meu.

— Vrei să te ajut? a întrebat Clark, văzând că mă luptam să trag deoparte un geamantan.

— Nu, nu, mă descurc, am insistat, trăgând tare până mi s-a înceţoşat privirea. Ce naiba e înăutru? am bombănit, smucind încă o dată de geamantan şi reuşind să cad odată cu el pe duşumea.

Am căzut în fund aşa de tare, că mi-am muşcat limba.

— Mama lui de... au!

— Femeie imposibilă! a mormăit Clark în barbă, dar într-o clipită a fost lângă mine. Trebuie să-i laşi pe alţii să te ajute!

— Păi nu asta fac? Fără atâta muncă gratuită, cum mi-aş fi făcut ordine-n casă? i-am spus, tresărind în timp ce-mi pipăiam gura pe dinăuntru.

Piercingul din limbă a scos, ca de obicei, un clinchet când s-a lovit de dinţi, sunet care l-a incitat pe Clark să se uite mai de aproape.

— Nu ţi-ai pierdut piercingul, nu? m-a întrebat, îngenunchind lângă mine şi întinzându-mi batista lui.

Dragul de el, chiar avea batistă, una adevărată!

— Nu, nu iese socoteala asta chiar aşa uşor, i-am răspuns acceptând batista şi apăsând-o de vârful limbii, acolo unde mi-o muşcasem.

— A durut?

— Bine-nţeles! N-ai auzit c-am urlat?

— Mă refer la piercing. Te-a durut când ţi l-ai pus?

— De ce, Clark? Te gândeşti să-ţi dai nişte găuri? l-am întrebat amuzată.

— Doamne fereşte, nu!

Am râs cu poftă. Aşezându-se pe podea, m-a privit circumspect.

— Mă întrebam care e senzaţia.

— Doare, bineînţeles că doare. Dar e o durere plăcută. Şi mă aşteptam s-o simt, nu ca adineaori. Nu-i mare scofală, sunt o tipă dură. Ţi-am zis că am cinci fraţi.

M-a privit un moment, ochii lui deviind spre gura mea. Am scos piercingul la vedere ca să-l poată vedea şi mi-am mişcat limba. A inspirat adânc repetând:

— Tipă dură, da!

Am rămas aşezaţi într-un petic de lumină, uitându-ne unul la altul, până când mi-am băgat batista înapoi în gură, moment în care privirea lui a luat foc. Iar când, într-un târziu, a trecut un nor şi a acoperit soarele, ne-am depărtat puţin, uitându-ne fiecare în altă parte. În sfârşit, Clark s-a ridicat şi mi-a întins mâna. M-a săltat în picioare puţin mai tare decât mă aşteptam şi m-am dezechilibrat, ciocnindu-mă de el. Am început amândoi să râdem.

— Hai să vedem ce-o fi aşa de al naibii de greu în geamantanul ăsta! a exclamat şi-a început să tragă de încuietoare.

Eu încă sugeam din batistă, urmărind ce face.

Avea praf în păr. Fără să mă gândesc, am întins mâna şi mi-am trecut degetele prin el. Mâinile lui au tremurat.

— Praf, am murmurat, făcând un pas înapoi şi clătinând din cap.

— Îhî, a făcut el, desfăcând încuietoarea.

S-a dat în spate şi a deschis geamantanul. Ne-am uitat amândoi înăuntru.

— Măi să fie! Ia te uită! a spus pe un ton plin de admiraţie.

M-am uitat, dar habar n-aveam la ce mă uit.

Era ceva din bronz, curbat, şi semăna cu...

— Cornul abundenţei? Ce-i asta, chestia aia pe care-o pune lumea pe masă de Ziua Recunoştinţei?

— A, nu, asta-i pâlnia, Vivian, a spus ridicând cu grijă obiectul din geamantan.

Extazul i se citea pe chip, fără niciun dubiu. De parcă tocmai descoperise o comoară.

— Ăsta-i un gramofon! În stare aproape perfectă!

— Foarte tare, am şoptit, uitându-mă înapoia lui, pe fundul geamantanului, unde era suportul cu ac cu tot.

— Ar trebui să-l ducem jos şi să-l instalăm în salon.

— Bună idee! Nu poţi şti niciodată când e urgentă nevoie de muzica lui Johnny Mathis, am spus eu.

Zâmbetul lui a luminat tot podul, chiar dacă norii acopereau încă soarele.

Gramofonul a fost coborât în camera de zi şi, chiar dacă Clark n-a prea avut timp să meştercască la el, am pus un disc de-al lui Mathis, ca să fim siguri că funcţionează. Slab şi scrâşnit, sunetul nu avea deloc calitatea cu care ne-a obişnuit secolul acesta, dar gramofonul era totuşi un ornament grozav în salon.

Casa începuse, în sfârşit, să prindă formă.

Numai cu cowboyul nu reuşeam s-o scot la capăt. Hank continua să mă ataţe, dar, pentru Dumnezeul, era mai greu de sedus decât îmi imaginasem. În fiecare zi trecea să hrănească animalele. În fiecare zi stătea pe alee, lângă camionetă, şi-şi scotea cămaşa de parcă poza pentru vreun calendar. În fiecare zi lucra în şopron, coborând fân din pod, hrănind găinile şi îngrijindu-se de cai. Din două în două zile călărea unul dintre cai, în loc să-i lase să pască pe păşune. Iar eu abandonam sortarea sau ştersul prafului şi mă puneam la fereastră ca să-l privesc.

Îl priveam cum pune şaua pe cal, cum strânge curelele şi verifică chingile. Îl priveam cum se aruncă în şa, numai prin forţa braţelor. Îl priveam cum îşi scutură părul, de parcă era pe coperta de la *Două linguri de pasiune* sau *Zeii sexului catalan* (acum şi în ediţie necartonată), şi cum gonea, literalmente, în lumina apusului.

De câte ori mă masturbasem cu gândul la cowboyul meu? Pierdusem şirul. Visele fierbinţi şi detaliate în care îl vedeam pe amantul meu fantomatic, a cărui faţă era mereu ascunsă, dar care era, negreşit, cowboyul, mă frustrau şi mai tare.

De multe ori mă trezeam în toiul nopţii, încordată ca un arc, cu imagini cu trupuri goale, asudate, împreunându-se lasciv, imprimate pe interiorul pleoapelor, iar mâna mea aluneca jos, jos de tot, ca să mă mângâi, gemând, gâfâind şi terminând atât de intens, încât vedeam scântei.

Hank era o ceapă greu de decojit. Dumnezeu ştie de câte ori n-am încercat, dar nu se lăsa convins. Rememoram toate romanele mele de dragoste preferate, în care protagonistul era dur şi de neclintit în convin-

gerile sale și își păzea secretele sumbre cu vigoarea unui războinic și cu încăpățânarea unui catâr. Dar era firesc să apară astfel de obstacole în drumul spre țel, nu? Era partea în care eroina trebuia să lupte și să ducă treaba la bun sfârșit. Fără să accepte un refuz, trebuia să riposteze și să-și folosească toate atuurile feminine din arsenal.

Voiam ceva dezlănțuit și depravat, însă armele mele nu mai aveau putere, iar metodele mele eșuau lamentabil.

Am încercat toate trucurile de manual. Așteptam până ce eram sigură că se îndreaptă către camionetă și poate să mă vadă, apoi treceam prin fața ferestrei, având pe mine doar un prosop înfășurat artistic. O dată. De două ori. A treia oară deja era ciudat.

Într-o dimineață am ieșit îmbrăcată doar în cămășuța de noapte, o chestie scurtă și vaporoasă din bumbac, cu un borcan de unt de arahide în mână, pretinzând că nu reușeam să desfac capacul, poți să mă ajuți, te rog? Mi l-a deschis, spunându-mi că untul de arahide Peter Pan e scârbos și că preferă marca Jif. Apoi s-a întors în șopron să curețe bălegarul.

Într-o după-amiază am ieșit pe verandă să mă bronzez, dată cu uleiuri din cap până-n picioare și lucioasă, doar în bikini. Când în sfârșit și-a făcut și el apariția, nici măcar nu mi-a aruncat o privire, așa că am renunțat și am dat să mă ridic din șezlongul de vinilin. Dar eram atât de alunecoasă, încât am căzut printre benzile lui! Hank a ieșit din grajd și m-a găsit cu brațele și cu picioarele îmbârligate și literalmente în fund. A trebuit să țină el de șezlong ca să mă pot ridica. Și nici atunci n-a făcut decât să dea din cap și s-a dus s-o călărească pe Paula. Norocoasa naibii!

Mi-am scos țâțele la-naintare, am dat din fund, m-am ciupit de obraji și mi-am dat părul peste umăr. Mă transformam în genul ăla de fată pe care n-o suportam. Sugeam acadele, gemeam extaziată când mușcam dintr-o gogoașă și râdeam ca tuta când țineam două fructe de avocado într-o mână, iar cu cealaltă mângâiam o vânătă. El mă întreba dacă fac salată.

Nu toate râurile line sunt afunde, dar, mulțumesc Domnului că râul acesta era măcar splendid.

Între timp, mă pregăteam să mă întorc în Philadelphia ca să-mi împachetez lucrurile şi să mă mut oficial în Mendocino.

Dimineaţa zilei dinaintea plecării a fost senină şi luminoasă. M-am trezit excitată şi frustrată după încă o noapte în care fusesem torturată de amantul misterios fără chip. Amantul cu mâini dumnezeieşti şi cu gură de poet. Gura lui îmi susurase la ureche cuvintele pe care am vrut să le aud dintotdeauna, dar nu le auzisem niciodată. Mă iubea, mă preţuia, s-ar fi dus până la capătul lumii ca să mă protejeze şi şi-ar fi petrecut tot restul vieţii având grijă de mine.

Iar mâinile sale îmi frământau trupul cu pricepere, întărâtându-mă într-un mod sălbatic. Avea cele mai perverse şi sexy mâini pe care mi le-am putut imagina vreodată.

Acest amant tenebros din vis era exact genul de bărbat pe care-l căutam în viaţa reală. O combinaţie de iubire şi lascivitate pe care o căutasem încă de când pusesem prima dată mâna pe o carte şi-mi dădusem seama că romanele erotice pot fi cele mai bune prietene ale unei femei.

Iar când m-am trezit din ultima rundă de vise, cu pulsul crescut şi pielea îmbujorată, m-am răsplătit din nou cu un orgasm solitar, dar oarecum satisfăcător.

Aveam nevoie de mai mult. Meritam mai mult. Dar cu ce mă alegeam? Cu un duş rece! Aveam alte treburi de făcut.

Mi-am luat micul-dejun în oraş, căci voiam să mă întâlnesc cu Jessica înainte de plecare.

— Hei, fată, te întorci, nu? m-a întrebat când m-a văzut cocoţată pe scaun, la capătul barului.

Mi-a turnat cafea fără să mă întrebe dacă vreau, apoi m-a privit cu îngrijorare.

— Oh, ţi-e teamă că o să ţi se facă dor de mine? am tachinat-o, apucând cana fierbinte cu ambele mâini.

Era o dimineaţă răcoroasă şi mă întrebam cum se petrecea schimbarea de anotimpuri în Mendocino. Am crescut cu priveliştea exploziei de culori toamna, pe Coasta de Est. Pădurile din jurul casei ofereau vederii

un amalgam de portocaliu și auriu, de roșu-aprins și de galben profund. Când spui California, te gândești la nisip, mare și soare. Însă aici, în nordul ei, se făcea frig. Oare frunzele se îngălbeneau?

— Să-mi fie dor de tine? A, nu. Dar ador să mă împiedic de toate rahaturile de la tine din subsol, mi-a răspuns râzând.

— Tu ai vrut-o, soro! Tu te-ai oferit să mă ajuți.

— Da, știu. Și mulțumesc lui Dumnezeu c-am ajuns în sfârșit în mansarda casei tale!

— De ce sună atât de pervers?

— Pentru că n-ai un bărbat?

— N-am un bărbat? am pufnit, dându-mi ochii peste cap.

— În capul meu suna mai amuzant. Dar ideea rămâne aceeași, m-a lămurit ea, trimițând comanda mea la bucătărie. Cum merge cu Hank?

Mi-am pus fruntea pe masă și am suspinat.

— Nu merge. De-abia se uită la mine.

— Ți-am spus, nu ești genul lui. Ești o tipă mișto, fără îndoială, dar prea scundă, prea brunetă și prea deșteaptă pentru el, a spus, avertizându-mă cu degetul.

Într-o zi avusesem curajul să-i mărturisesc, în sfârșit, Jessicăi cine îmi picase cu tronc (deși știa deja, de câteva săptămâni, când mă văzuse urmărindu-l de la geam și mușcând din coada de la mătură).

— Îi place un anumit gen de femei, Viv. Îl cunosc de mult timp și mereu i-au plăcut tipele Barbie. A fost cu Misty, cu Cheyenne, cu Dakota și cu vreo câteva Sharon când făcea pe gigoloul pe lângă tipe fanate. Niciuna nu era așa de fainâ ca tine, Viv, mi-a spus ea, mângâindu-mă pe braț.

M-am prefăcut că o aprob, dând din cap în timp ce ea le bestelea pe tutele după care Hank alergase dintotdeauna.

În mintea mea însă totul se încadra în tiparul poveștii de dragoste: un bărbat minunat cu gusturi minunate în materie de femei, același gen mereu. Încerca să îndrepte o greșeală? Să vâneze o fantomă? Să se pedepsească pentru că n-a putut avea ce și-a dorit? Avea nevoie de o brunetă minionă răvășitoare cu tot spatele tatuat, cu capul plin de formule

matematice și cu pumnul plin de sulă. Sula *lui*, pentru că bruneta asta avea să fie cea care îl dezvață de înclinația autodistructivă pentru aventurile de-o noapte... *al ei va fi corpul din care el se va înfrupta, gemetele ei de pasiune vor fi cele care vor șterge amintirea miilor de nopți lipsite de dragoste și pline de promisiuni deșarte.*

Era fix conform scenariului. Așadar tot ce mi-a spus Jessica m-a făcut să mi-l doresc și mai mult, îl făcea pe Hank și mai dezirabil, îmi făcea emoția să crească în intensitate pe măsură ce începeam să-l descopăr.

— Doamne, trebuie să mi-o trag.

— Chiar acum? s-a mirat Jessica, clipind.

— Nu, serios, mor dacă nu mi-o pun! Vă rog să mă scuzați, domnule Martin, i-am spus bătrânelului când m-a fulgerat cu privirea.

— Poate dacă n-ai mai citi atâtea cărți erotice, n-ai mai fi atât de încinsă! a comentat Jessica.

Când fața mi-a luat foc, a exclamat:

— Știam! Știam eu că sunt cărțile tale! Credeam că o să încerci să dai vina pe biata răposată Maude, a chicotit ea, punându-mi în față farfuria cu mâncare.

— Bine, fie, dar o parte din cărțile alea chiar sunt ale lui Maude. Am găsit toată colecția Harlequin[1] într-un dulap de la etaj, așa că, aparent, chestia asta-i o moștenire de familie. Și da, îmi place să devorez câte-un roman siropos. Acum dă-mi sosul picant!

— Sunt sigură că ăsta era titlul uneia dintre cărțile pe care le-am văzut alaltăieri pe noptiera ta.

— Tu vorbești de *Femei de soi picant și bărbații care le iubesc.* Dar eu mă refer la *Fă-mi un bine.* Cu subtitlul: *Acum!*

— Uau!

— Exact, am aprobat-o, făcându-i semn să se apropie. Vrei să-ți spun un secret?

S-a lăsat mai aproape de mine.

— Da, normal.

[1] Editură canadiană care publică preferențial cărți pentru femei și de dragoste. (*N. red.*)

— Cred că eu chiar trăiesc acțiunea dintr-un roman de dragoste.

M-a privit confuză.

— Poftim?

— Da, pentru că mi se întâmplă tot felul de lucruri, fix ca într-un roman de dragoste.

— Aha. Și vezi vreunul din ele, în momentul ăsta, Viv?

— Nu, n-am halucinații. Dar gândește-te! Pune-te pentru o secundă în pielea uneia dintre eroine.

— Da, dar n-am corset.

— Nici eu, dar mă gândesc să-mi iau unul. Acum, serios, gândește-te: eu locuiesc în capătul celălalt al țării și primesc un apel misterios în miezul nopții. Moștenesc o casă de la cineva cu care de-abia avusesem tangențe, fără nicio condiție. Ocazia de-a începe o viață nouă de la zero. Și apoi apare un cowboy.

— Și cowboyul ăsta e Hank, nu?

— Bineînțeles! Poartă o pălărie de cowboy și călărește!

— Okay. Și altceva?

— Cum adică, altceva? E fix începutul unei povești de dragoste clasice! am spus, lovind cu pumnul în tejghea.

— Da, dar cowboyul nu e interesat de tine.

— Știu asta. Deocamdată. Dar și asta e parte din poveste, nu?

— Și nu mai e nimeni altcineva în ecuație?

— Ha?

— Și dacă mizezi pe calul pierzător?

— Te referi la Paula? am întrebat-o, perplexă.

— Las-o baltă! Uite ce vreau să știu eu: unde-i happy-endul?

— Hmm... happy-endul, am oftat, lingând furculița.

— Ești dezgustătoare.

— Sunt în călduri. E o diferență. Mă iertați, domnule Martin, am zis, cu un gest din cap către domnul din dreapta mea.

— Nu, pe bune. Cum poate avea povestea asta un final fericit cu Hank în rolul protagonistului?

M-am gândit un moment, derutată. Sinceră să fiu, credeam că până atunci ar fi trebuit să se întâmple ceva. Eram acolo de câteva săptămâni. Un timp de așteptare cam lung pentru o atingere.

Un bec s-a stins în mine.

— Eroina n-are de unde să cunoască finalul aventurii, altfel de ce și-ar mai bate capul? Povestea ar fi cam plictisitoare dacă ea ar apărea cu dormeza în spate încă din primul capitol, nu?

— Nu știu, dar sunt destule argumente pentru una scurtă. Mă scuzați, domnule Martin. Mai doriți cafea?

— Fetelor, sunteți nebune, a decretat domnul Martin întinzând cana.

M-am întors acasă pe jos, gândindu-mă la ce-mi spusese Jessica. Nu știam cât mai puteam rezista pe lângă Hank fără să sar pe el. Întocmai ca o narcomană, tânjeam după o împreunare ca-n romanele de dragoste. Aveam nevoie de *un pilon zbârnâind de pasiune, de un membru bărbătesc mamut, de o cobră arogantă gata să se ia la trântă cu mangusta dintre coapsele mele.*

Și mai aveam nevoie să ridic nivelul lecturilor mele. Imaginația mea începuse să mă încurce.

Când am ajuns, l-am văzut pe Hank hrănind găinile. Automat, am început să păşesc săltat.

— Care-i treaba?

— Plec la Philadelphia mâine. Ai tu grijă de proprietate cât timp sunt plecată?

— Cu asta mă ocup, a răspuns, azvârlind încă un pumn de boabe.

Am oftat.

— Philadelphia? De acolo ești? s-a interesat el.

Mai să-mi stea inima în loc. Pe cuvântul meu, în sfârșit, îmi punea o întrebare!

— Da, de acolo sunt.

— Oh, a făcut el, privindu-mă în ochi. Îmi place brânza de-acolo.

Cum!? Ce brânză? Aha!

— Sigur, crema de brânză Philadelphia. Bună. Şi mie-mi place, i-am răspuns, zâmbind cu gura până la urechi.

— Mie-mi place s-o mănânc cu covrigi, nu pe pâine prăjită.

Instantaneu mi-a venit în minte o imagine cu Hank gol în pat, cu un ditamai covrigul în jurul...

— Totuşi pâinea prăjită cu gem e bună. Îmi place gemul, a adăugat el, smulgându-mă din reverie.

Ah. OK. Vorbeam tot de micul-dejun.

— Aşa e, gemul chiar e bun.

Ceea ce nu se putea spune despre conversaţia noastră. Cum aş putea să o duc într-o direcţie mai sexy, mai senzuală, mai „te rog, întoarce-mă şi dă-mi-o pe la spate, merci frumos"?

Vorbeşte-i despre ceea ce-l interesează, poate aşa ajunge să-l intereseze cât sunt eu de interesantă.

— Deci, Hank... uite la ce mă gândeam. Putem aranja o lecţie de călărit pe când mă întorc?

— De călărit? a repetat, azvârlind ultimul pumn de grăunţe şi întorcându-se spre şopron.

— Da, să scoatem caii la o plimbare? N-am mai călărit de când eram mică, dar mă gândeam că m-ai putea învăţa. Să mă reacomodez.

S-a oprit, s-a întors spre mine şi m-a privit. Intens. Inima mi-a stat în gât. Ne priveam, eu dintr-un capăt, el din celălalt al curţii, cu găinile zburătăcind între noi. Mai mult ca sigur erau afectate de magnetismul animalic pe care-l emanam amândoi, în timp ce bărbatul, în sfârşit, vedea femeia care eram. Privirea lui era pe atât de intensă pe cât îmi doream să fie. Şi-a deschis buzele alea perfecte pentru a-mi spune...

Tiit! Tiit!

La dracu'! Clark trecea pe la mine în dimineaţa aceea să ne uităm pe devizul constructorului care-mi plăcuse cel mai mult. Dar care era şi cel ce prevăzuse cele mai multe schimbări, aşa că eram pregătită pentru o bătălie.

A parcat pe alee şi a coborât din maşină, cu o brioşă în mână şi cu un zâmbet pe buze. Zâmbet care i-a pierit instantaneu când ne-a văzut, pe Hank şi pe mine, zgâindu-ne unul la altul pe deasupra găinilor din curte.

După când cowboyul a dat cu ochii de bibliotecar? A venit spre mine, zburătăcind găinile în dreapta şi-n stânga. Lent, dar hotărât, chiar şi când a călcat pe un cocean de porumb. S-a postat în faţa mea, cu privirea aţintită la pieptul meu, care acum tresălta, apoi m-a privit iar în ochi pe sub gene. O privire grea, plină de subînţelesuri, fierbinte. Buzele i s-au întredeschis, iar limba lui s-a strecurat afară ca să le umezească.

— Zici că vrei să călăreşti, ha?

— Să călăresc? am şoptit, neputând să-mi dreg vocea.

— Da, să călăreşti, a repetat el, arătând spre şopron. Când te întorci? Te scot să dăm o tură. Te descurci fără şa?

Dumnezeule milostiv!

N-am ştiut niciodată ce înseamnă să ţi se înmoaie genunchii. Am aflat atunci. Spre norocul meu, aveam un cowboy care să mă prindă. I-am simţit pielea fierbinte când m-a apucat de braţ, ridicându-mă, efectiv, în aer cât timp eu mă chinuiam să-mi găsesc echilibrul. Am inspirat adânc, iar nările mele s-au umplut de mirosului lui. Sudoare. Fân. Căldură. Putea un om să miroasă a căldură? El putea.

Am mai inspirat o dată... şi am strănutat! Însă de data am reuşit să strănut mai delicat.

M-a reaşezat în picioare chicotind, m-a răsucit în sensul acelor de ceasornic şi m-a îmbrâncit uşor înspre casă.

— Salutare, Clark! l-am auzit pe cowboy în spatele meu, tare mulţumit de sine.

Am plutit pe un nor alb şi pufos de hormoni tulburaţi până la intrarea din spate, unde Clark mă aştepta, încruntat.

— Bună, Clark, am spus, în timp ce el îmi ţinea uşa deschisă şi eu pluteam înăuntru, cu tălpile la câţiva centimetri de sol.

Eram încă în transă. Purtată de val, am ajuns în dreptul mesei din bucătărie, unde m-am aşezat pe un scaun. Creierul meu era varză. Totul,

mai jos de buric, se strângea în jurul unei scule fantomatice, iar în urechi răsuna ecoul acelor cuvinte despre care nu știusem până atunci că pot suna atât de sexy, de senzual, de încărcate de promisiuni. Le-am repetat în minte, iar și iar, în diferite combinații.

Să călăresc. Fără șa.

Fără șa, să călăresc.

— Balegă.

— Poftim? am exclamat eu, smulsă din norișorul meu pufos de senzualitate.

— Balegă, a repetat Clark, arătând spre pantoful meu.

În transa mea, călcasem iar în balegă!

— La dracu'! am oftat, ridicând piciorul și observând că lăsasem urme pe podeaua curată.

Am sărit într-un picior până la ușă, dar, de la primul pas, m-am împiedicat și am căzut în față. Aș fi trecut prin plasa de țânțari, dacă nu mă prindea Clark de talie.

M-am izbit de pieptul lui, iar mirosul de săpun irlandez combinat cu cel de cărți mi-a ajuns în nări. Imediat mi-am amintit de mireasma bibliotecii de acasă, de mireasma tihnită a cotoarelor de cărți încălzite de lumina soarelui și a hârtiei groase și îngălbenite. M-am gândit la o după-amiază liniștită printre teancurile de cărți.

M-a lăsat din brațe înainte să aprofundez subiectul, apoi m-a ajutat să ies din casă. Camioneta lui Hank gonea deja departe, iar eu am început să-mi șterg talpa de pietrișul din curte. După ce am frecat-o de câteva ori într-un sens, apoi în celălalt, m-am uitat spre verandă, de unde Clark mă privea, stând în picioare. Îmi curățasem pantoful aproape complet, dar tot m-am descălțat înainte să mă duc la el.

— Scârbos, nu?

— Cam da, a murmurat el, privindu-mă de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva.

Totuși, n-a mai spus nimic, iar când am revenit la ușă, mi-a ținut-o deschisă să pot intra.

— Este înălbitor sub blat, mi-a spus, ducându-se să ia niște prosoape de hârtie din cămară. Hai să curățam chestia asta.

— Oh, Doamne, Clark, nu trebuie să cureți tu, eu am făcut mizerie, mă ocup eu.

I-am luat prosoapele din mână și am înșfăcat sticla de înălbitor. Era fix acolo unde-mi spusese el că o găsesc. Dovadă că-și petrecuse foarte mult timp pe la mine în ultima vreme.

— Am primit devizul de la ultimul constructor, vrei să-l aduci tu? E pe șemineu. Ne uităm împreună? l-am întrebat, pulverizând înălbitor pe dușumea. Mai bine așa, decât să-mi dai mesaje în care să-mi spui ce chestii n-ar trebui să fac. Poți să mi-o spui verde-n față, acum, iar eu o să-ți răspund la fel. Sună bine?

Am șters ultima dâră de bălegar, apoi am aruncat prosopul de hârtie într-o pungă de plastic, legând-o bine ca s-o arunc la tomberon.

Când m-am întors însă, el era în același loc unde-l lăsasem. Se uita la mine. Cu o expresie indescifrabilă pe față.

— Ți-ai înghițit limba?

— Mmm?

— Arăți de parcă vrei să-mi spui ceva. Ce-i? l-am întrebat, în timp ce mă spălam pe mâini aplecată peste chiuvetă.

A deschis gura, apoi a închis-o la loc. Pe urmă a deschis-o iar.

— Parc-ai fi un caras auriu, Clark. Spune-mi odată! l-am tachinat eu, făcându-l să roșească.

— Nu contează, mi-a răspuns, ieșind pe ușă.

— Stai, așteaptă, unde pleci? Nu te uiți pe deviz? am protestat, repezindu-mă să-l opresc.

L-am prins de braț, iar el și-a coborât privirea spre degetele mele.

— Vivian, ai idee cât de periculos e să călărești fără șa?

— Hm?

— Fără șa. Pe cal. Îți spune ceva? a continuat încruntat.

— Ah! Fără șa. Da, păi, sunt sigură că n-o să...

— Pentru că e *foarte* periculos! Mai ales pentru cineva care n-a mai călărit de multă vreme. Lucrurile astea ar trebui făcute cu paşi mărunţi, nu dintr-odată.

Din sufragerie auzeam tic-tacul ceasului cu pendulă. Simţeam mireasma sărată a oceanului. Simţeam textura aspră a sacoului din tweed al lui Clark, aspră şi totuşi moale la atingere. Şi puteam să-i văd ochii în spatele ochelarilor, ochii de culoarea ciocolatei negre, cu vârtejuri de auriu şi verde. Răbdători. Blânzi. Şi cumva... în aşteptare?

Mâna lui a acoperit-o pe a mea, apoi mi-a luat-o de pe braţul său.

— Ne vedem când te întorci.

Şi-a luat servieta şi brioşele şi a deschis uşa.

— Stai! Clark!

S-a întors spre mine.

— Nu vrei să vezi... ă... devizul?

Colţul drept al gurii lui s-a ridicat într-un zâmbet enigmatic.

— Sunt sigur că vei face o alegere bună, a spus.

Şi a plecat.

În timp ce-mi făceam bagajele, casa mi s-a părut, nu ştiu de ce, de-a dreptul imensă.

A doua zi dimineaţă, am decolat spre Philadelphia.

Capitolul unsprezece

Zborul de cinci ore mi-a lăsat suficient timp să mă gândesc, să citesc şi apoi să mă gândesc din nou. Oricât de entuziasmată eram să-mi văd familia, începuse să mi se facă dor de Mendocino la nici cinci minute după ce-l lăsasem în urmă.

Ce nu-mi lipsea absolut deloc era cea mai mititică maşină închiriată, pe care o predasem la aeroportul din San Francisco.

Cu puţin noroc, la întoarcerea mea în Mendocino, urma să am la dispoziţie Bombardierul Albastru 2.0, cu care să trec claxonând prin oraş.

În avion m-am uitat peste oferta pe care mi-o trimisese tata. Era foarte interesantă. Sigur, strânsesem nişte bani în ultimii ani, dar banii luaţi pe firma mea mi-ar fi permis să stau liniştită o vreme. Înainte să plec, îl contactasem pe ultimul constructor, îi acceptasem oferta, iar el era pregătit să înceapă treaba după ce aveam să mă întorc.

Tot încercam să înţeleg de ce n-a vrut Clark să studieze devizul împreună cu mine. Bănuiam că, imediat ce-ar fi început munca de renovare, ar fi început iar cu obiecţiile şi fasoanele lui. Până atunci însă, încercam să mă concentrez la lucrurile pe care ştiam că le pot controla: vânzarea companiei mele, golirea apartamentului şi vânzarea maşinii.

M-am făcut comodă în scaun, lăsându-l în spate cât de mult se putea.

Părinţii m-au cules de la aeroport, copleşindu-mă cu pupici şi îmbrăţişări şi ducându-mă imediat acasă, să-mi dea de mâncare. Nici măcar nu m-au lăsat să merg întâi la apartament. M-am trezit în faţa mesei din

sufragerie, încărcată cu toate mâncărurile mele preferate. Pui la cuptor, piure de cartofi, sos făcut în casă şi un bol imens de mazăre. „Mazărea e pentru culoare", avea obiceiul să spună mama, expresie pe care o împrumutase de la bunica, care era de părere că peste tot trebuie să fie câte ceva verde.

Am savurat mâncarea şi tocmai atacam a doua felie din tortul delicios, cu strat dublu de ciocolată şi glazură din cremă de unt şi cacao, când tata s-a aşezat lângă mine şi mi-a turnat o ceaşcă de cafea, apoi, cu buricele degetelor a dat firimiturile de pe faţa de masă într-o parte. Era semnalul care prefaţa „conversaţia serioasă" de la cină.

— Să înţeleg că ai citit oferta mea? a întrebat.

Am dat din cap, cu gura plină de ciocolată.

— Şi?

— Şi, am răspuns, întrerupându-mă ca să înghit, totul mi se pare perfect. Sunt unele detalii pe ici, pe colo, pe care mi-ar plăcea să le ajustez, dar esenţialul e că batem palma!

La celălalt capăt al mesei, mama a izbucnit în plâns.

— Ştiu că-i o prostie să plâng. Că doar nu e ceva neaşteptat, dar acum sună atât de... definitiv. Tu chiar te muţi! s-a văitat ea, ştergându-şi ochii cu un şerveţel.

— Mamă, va fi bine, ai să vezi. Dă-mi un răgaz să aranjez casa şi apoi vei putea veni să mă vizitezi, OK?

— Dar o să fii aşa departe! s-a plâns ea.

— Of, măcar dacă ar exista un mijloc de transport ca să vii să mă vezi... ca, de exemplu, avioanele? am spus, prefăcându-mă că reflectez la această situaţie supărătoare.

Oare o tachinam? Da, mai mult ca sigur. Doar aşa puteam s-o fac să nu mai plângă.

— Nu fi obraznică cu mama ta, Vivvie, ştiu foarte bine că pot veni în vizită! Dar nu-i acelaşi lucru, şi ştii asta!

Îşi aţintise degetul spre mine, iar în clipa în care l-a ridicat în sus, am fost absolut sigură că urma o predică.

— Ştiu că ai o prietenă care te ajută să redecorezi, dar nu văd ce rost are să cheltuieşti atâţia bani când pot veni eu să mă ocup. Ai să vezi, pun casa la punct într-o clipită!

Şi, cum mă aşteptam, continuarea predicii:

— Şi încă ceva, băiatul ăsta, Clark. Nu-mi place că-ţi face atâtea probleme. E casa ta şi poţi să faci ce vrei cu ea. Ce tupeu...

— Mamă...

— ...să-ţi spună el ce ai voie să faci şi ce nu...

— Mamă! Pe Clark îl ţin sub control. Nu mă crezi în stare să-i fac faţă unui bibliotecar?

— E bibliotecar?

— Bibliotecarul, arhivistul şi directorul societăţii de istorie din oraş. Ştie multe despre oraş şi despre casă. Ba chiar a ajutat-o pe mătuşa Maude să treacă casa în patrimoniul istoric. E unicul motiv pentru care e atât de implicat în proiectul ăsta: vrea să fie sigur că toate modificările vor corespunde perioadei istorice în care a fost construită casa.

— Hm...

— E o pacoste, dar într-un sens bun, nu ştiu. Urăsc să recunosc asta, dar chiar a avut nişte idei foarte bune.

Doamne, sunt sigură că ar fi fost fooooarte încântat să audă cât de frumos vorbeam despre el!

— Ah, şi stai să-ţi spun cum facem veranda din faţă! Îţi aminteşti că ţi-am spus că podeaua verandei e putredă şi că încă din prima seară mi-a trecut piciorul prin ea? Şi apoi încă o dată, în altă seară?

— Ai trecut prin podea de două ori!? m-a întrebat tata surprins, uitându-se cu coada ochiului la mama.

Ea i-a făcut semn să tacă, apoi m-a îndemnat să continui.

— Nu ţi-am zis şi despre a doua oară? Da, după ce Clark m-a scos dintre podele, a admis că veranda trebuie renovată. Şi mi-a sugerat să începem cu balansoarul ăla vechi. Îl mai ţii minte, mamă? am întrebat-o, luându-mi telefonul.

— Parcă da. Ăla din stânga? m-a întrebat, privindu-mă atentă.

— Da. Cred că mătușa Maude a folosit o rolă întreagă de scotch ca să-l țină în picioare. Am și o poză, pe undeva, i-am spus, căutând în galeria foto din telefon. Da, uite aici! Vezi cât de jalnic arată? Însă Clark cunoaște un tâmplar care face des lucrări de restaurare. Zice că...

— Iar Clark? Cine-i tipul ăsta? s-a interesat tata, uitându-se când la mine, când la mama.

— Cred că am o idee, a răspuns ea, uitându-se la poza pe care i-o arătam. El e?

— Cum? Ah, da, el e.

Balansoarul era în mijlocul pozei, dar, fără să-mi dau seama, îl prinsesem și pe Clark în cadru. Era lângă balansoar, în picioare, și i se vedeau bine peticele din coate, căci își ținea mâinile în șolduri, zâmbind subțire, foarte satisfăcut de sine. I se părea că tocmai a câștigat disputa pe tema balustradei. Ce nu știa el este că, cu cât stăteam mai mult în casă, cu atât eram mai tentată să păstrez balustrada în forma ei originală. Dar dacă i-aș fi spus, care mai era distracția?

Am zâmbit fără să vreau, observând felul cum îi lumina fața soarele de după-amiază târzie. Ce maxilar proeminent avea! Și ce strâmbă-i era cravata! Clark o lăsase mai moale în după-amiaza aceea, tot slăbind nodul cravatei cu cât se făcea mai târziu.

— Arată bine băiatul ăsta, a comentat mama, făcându-mă să mă întorc cu gândul la Mendocino, unde soarele putea fi foarte luminos după-amiaza târziu.

— Da, așa cred. Enervant, dar totodată un tip de treabă.

Mama a dat din cap și l-a bătut pe tata ușor pe mână.

— Hai s-o lăsăm pe Vivvie să hotărască ce va face cu casa. Din câte se pare, se descurcă binișor.

— Aluniță, dacă ai nevoie de ajutor, dă-ne de știre. Sau poate ar trebui să venim la tine? Nu crezi că e cam complicat? a insistat tata, așteptând susținerea mamei.

Mi-am adunat toate puterile, știind că trebuia să-i refuz pe amândoi, dar mama m-a surprins clătinând din cap.

— Se descurcă Vivvie. Venim să te vedem după ce casa va arăta așa cum îți dorești, a adăugat, făcându-mi cu ochiul.

— Uau! OK, perfect, i-am răspuns, făcând ochii mari de uimire și neîncredere.

— Hai să discutăm cum te putem ajuta la împachetat, ca să evacuezi apartamentul. Dacă n-ai de gând să iei toată mobila cu tine, mă gândeam să donăm câteva lucruri de-ale tale bisericii. Au mare nevoie de o canapea la parter, pentru școala de duminică, iar femeile de la cămin au mereu nevoie de ustensile de bucătărie. Ce-ai spune să începem sortatul mâine?

Mama avea expresia aceea pe care o avea de câte ori începea un proiect nou. O expresie care-mi dădea mereu emoții.

— Sigur. Hai să începem de mâine, am aprobat, sorbind din ceașca de cafea și privindu-l pe tata.

Și el cunoștea expresia asta și știa că n-are cum să se pună cu mama. Așa că urma să ne apucăm de împachetat!

Mi-a sunat telefonul la ora 1.17. Ia ghiciți cine era la celălalt capăt?

— Spune-mi și mie, în California nu știe nimeni să se uite la ceas? O fi atitudinea aia nonșalantă? Vă bate soarele prea tare în cap și nu vedeți cât e ceasul? am mormăit.

— Vivian?

— Tu m-ai sunat pe mine, Clark. Chiar nu știi cu cine vorbești?

— Stai să mă gândesc... agresivă, sarcastică, e o plăcere să-ți țină companie... Oh, știu exact pe cine am sunat, mi-a răspuns chicotind gutural.

— Mie mi-e somn, iar tu analizezi felul în care vorbesc? am protestat cu un căscat, lăsându-mă pe spate și îndesându-mi perna sub cap.

— Femeie imposibilă, a murmurat. Te-am sunat în legătură cu cavalerul fără picioare.

— Glumești, nu?

— Ți se pare că glumesc?

— Să fiu sinceră, nu te-am auzit glumind niciodată. De unde să știu când glumești și când nu?

— Nu m-ai auzit făcând o grămadă de lucruri, Vivian. Nici n-ai idee cum ar suna toate lucrurile astea.

Ah. Clark nocturnul. M-am întors pe o parte, cuibărindu-mă mai bine sub pătură.

— OK, mușc momeala. Ce-i așa important la cavalerul fără picioare de m-ai sunat la unu dimineața?

— Mușchi? m-a întrebat.

Mi-am înfipt unghiile în pernă:

— Clark, te avertizez...

Și iar l-am auzit râzând.

— Mă gândeam că poate n-ar fi trebuit să ne debarasăm de el atât de repede. La urma urmei, el a fost bărbatul în casă multă vreme. Poate ar putea să mai stea puțin cu noi?

— Tu mi-ai spus că nu orice lucru de acolo merită păstrat. Lucru care m-a impresionat și pe care l-am considerat pertinent. Era prea mare harababură în casa aia! am replicat eu, chiar dacă trebuie să recunosc că fusesem puțin tristă să-l văd pe cavaler plecând. În plus, cine știe pe unde-i acum? John l-a dus la magazinul de antichități.

— De fapt, cavalerul a rămas la John. S-a gândit să-l păstreze pentru restaurant. Mi-a spus că vrea să dea „o notă de eleganță" terasei.

— Nu cred că tematica medievală ar fi potrivită pentru terasa unui restaurant! am râs.

— Asta i-am spus și eu când m-am dus să-l iau înapoi.

— Stai, ai fost deja să-l iei înapoi?

— Da.

— Și erai sigur c-am să fiu de acord să-l aduci din nou în casă?

— Eram.

— Ești cam încrezut, nu-i așa?

— Da, sunt.

— Și atunci de ce naiba m-ai sunat? Se pare că ai rezolvat problema, Clark, i-am spus, întinzându-mă pentru care m-ai sunat? înapoi pe spate. Sigur ăsta e singurul motiv

La celălalt capăt al legăturii telefonice s-a făcut tăcere. Nu se auzea decât zgomotul aproape insesizabil al înghiţiturii de, bănuiam, scotch. Cu apă plată, fără gheaţă. Mi-a venit o imagine în minte: Clark, instalat confortabil într-un fotoliu de piele, cu o mână pe telefon şi cu cealaltă pe pahar. Cu părul ciufulit. Cu ochelarii abandonaţi pe noptieră, lângă o carte. În blugi. Cu cămaşă albă, cu primii nasturi descheiaţi. Cu nodul cravatei albastre slăbit. Cu un început de barbă aspră pe maxilare.

Mi-am smuls perna de sub cap şi mi-am pus-o pe faţă, ca să-mi astup chicotitul. Ce mă apucase?

Apoi l-am auzit inspirând. Adânc, prelung şi parcă... tremurat? Aproape... înfiorat?

Şi mie mi se tăiase răsuflarea. Mă ţinea captivă un bibliotecar aflat la peste patru mii de kilometri distanţă, care mă sunase în toiul nopţii să mă întrebe despre o armură de cavaler secţionată în două.

Strângeam perna în braţe tot mai tare.

— Vrei să ştii dacă ăsta e singurul motiv pentru care te-am sunat, Vivian? m-a întrebat într-un final, cu o voce mai coborâtă cu câteva octave decât aceea a lui Clark diurnul – aspră, răguşită şi dură.

— Î-hîîî, am chiţăit.

— Ăsta-i singurul motiv, mi-a răspuns. Noapte bună! Vise plăcute.

Şi a închis.

Mi-am îngropat capul în pernă, dând din picioare.

Până la urmă, am adormit.

Dar de vise plăcute... n-am avut parte. De cele obraznice însă, a naibii să fiu dacă nu!

În săptămâna care a urmat, activităţile mele au fost repetări a ceea ce făcusem pe coasta de vest, singura diferenţă fiind că acum nu mai împachetam lucrurile altcuiva, ci pe ale mele. Lucrurile mele, hainele mele, tablourile mele, flecuşteţele şi mărunţişurile mele, absolut tot ce deţineam. Mai simplu şi totodată mai greu decât credeam. Mai simplu, pentru

că urma să mă mut într-un alt stat, cu o nouă stare de spirit. Și mai greu, pentru că-mi părăseam părinții și frații.

În același timp era mai ușor, pentru că eram pregătită să mă înfig în munca de renovare și să înfrunt orice piedici aș fi întâmpinat. Era mai ușor pentru că mi-era dor să mă trezesc auzind valurile lovindu-se de stânci, să miros aerul proaspăt de mare și să mă legăn în vechiul balansoar de pe veranda din spate, urmărind apusul cu un pahar de whisky în mână.

Mendocino era în gândurile mele, dar Philadelphia avea să rămână pentru totdeauna o parte din sufletul meu. Și o parte din acea parte se afla în acel moment în bucătărie, împachetând colecția personală de magneți de frigider. Mama insista să-l învelim pe fiecare în parte în câte un șervețel, chiar dacă nu era nimic deosebit sau fragil la un magnet pe care scria „Păsăricile din Key West, Florida". Cu cioc, să ne înțelegem. Colecția mea de magneți era singurul spațiu în care prostul-gust se întâlnea cu haosul în apartamentul meu lipsit de haos.

— Mama, chiar nu-i nevoie, serios. Aruncă-le într-o cutie, i-am spus trecând spre camera de zi, unde fortăreața de cutii era din ce în ce mai impunătoare.

Haine, obiecte personale, opere de artă, unele făcute de mine, altele cumpărate de-a lungul timpului. Mobila mea fie urma să ajungă într-un depozit (a se citi: în beciul părinților mei), fie donată sau confiscată de un frate. Bicicletele mele Mountain Bike plecau spre California. La fel și caiacurile. Abia așteptam să găsesc un traseu și un curs de apă.

— De când arunci, pur și simplu, orice obiect într-o cutie? m-a întrebat mama mirată.

— Cum adică? am obiectat eu, întinzându-mă după banda adezivă pe care o ținea cam prea departe să pot ajunge la ea.

— Fiica mea pe care o cunosc ține ca totul să fie curat și ordonat.

— Dar încă țin. Doar că în timpul transportării vor fi aruncate dintr-o parte-n alta, așa că ce rost are să le aranjăm perfect în cutie? i-am răspuns, ridicând din umeri.

Poate că ceva din atmosfera Californiei se infiltrase deja în sensibilitatea mea. Nu era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla.

Clark a continuat să mă sune în timpul sejurului meu în est. Nu chiar în fiecare noapte şi nu mereu la aceeaşi oră. Însă destul de târziu şi de des cât să mă facă să merg la culcare cu acelaşi gând: oare va suna şi azi Clark nocturnul? Şi, de cele mai multe ori, suna.

— Stai puţin, stai puţin! Clubul de şah? Te rog, spune-mi că glumeşti! am strigat o dată în timpul unui apel.

Întinsă în pat şi mâncând jeleuri, îl chestionam pe Clark despre anii lui de liceu. Cu câteva nopţi înainte începuserăm să discutăm despre şcoala primară, apoi trecuserăm la antipaticii şi jenanţii ani de gimnaziu, înainte de a ajunge, într-un final, la liceu.

— Clubul de şah era o treabă serioasă. Ştii cât de bine dă în foaia matricolă? Universităţile se omoară după căcaturile astea! a râs el, sorbindu-şi whiskyul.

Fiind cu trei ore înaintea fusului său orar, nu-mi permiteam să mă tratarisesc şi eu cu un pahar, în acelaşi timp cu el. Dar aveam parte de o conversaţie relaxantă. Şi de un Clark relaxat.

— Uau, nu cred să te fi auzit vorbind porcos până acum, domnule Barrow!

— Eu sunt sigur că da.

— Nu, cu siguranţă nu. Deşi parcă de câteva ori ai zis „vrei-nu vrei", şi o dată „Sfinte Sisoe", şi...

— N-am spus niciodată „Sfinte Sisoe", şi ştii asta, a spus revoltat, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Ba da, ai spus! Atunci când am vrut să arunc pătura aia roasă de molii de pe speteaza canapelei din salon. Te-ai lansat într-o tiradă despre autenticitatea păturilor de lână din munţii Adirondack, aşa de rare în California, căci sunt specifice pentru nordul statului New York şi provin din vechile tabere unde familiile înstărite de la sfârşitul secolului trecut mergeau să scape de căldurile din Manhattan, Philadelphia sau Boston. Şi să nu o aruncăm sub nicio formă. Ar fi ca şi când ne-am

distruge patrimoniul de cultură populară așa cum o știm, am îndrugat eu, pufnind spre final.

A urmat o pauză mai lungă.

— Ai o memorie fantastică, Vivian, a spus într-un final, cu o notă de amuzament în voce.

Mă temeam să nu-l fi jignit.

— Câteodată. Îmi amintesc anumite lucruri.

Mi-am schimbat poziția în pat, făcându-mă mai comodă.

— Deci cum e cu clubul de șah? Spune-mi mai multe.

— Ce-ai făcut? a vrut el să știe. Ți s-a schimbat vocea.

— Doar m-am întors în pat. Până acum am stat cu picioarele pe pereți.

— Și acum?

— Acum?

— Îhî, a făcut el răsuflând mai greu.

Clark, versiunea nocturnă. Am zâmbit la adăpostul întunericului.

— Acum m-am întins cum trebuie, i-am spus, ridicând puțin glasul spre sfârșit.

— Nu știam că există un mod de a te întinde în pat cum trebuie, Vivian, a comentat el, cu vocea lui gravă, caldă, vâscoasă ca mierea.

— Depinde de pat, bănuiesc, l-am tachinat eu.

— Eu aș fi zis că depinde de corp, a răspuns el imediat.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Spune-mi ce înseamnă să te întinzi cum trebuie, mi-a cerut el, cu aceeași căldură onctuoasă.

Oficial vorbind, eram lungită pe spate, cu capul pe pernă și cu picioarele sub plapumă. Dar neoficial...

— Stau întinsă pe spate, cu picioarele scoase de sub pilotă, pentru că e foarte cald în noaptea asta. Cu o mână mă joc prin păr, iar cu cealaltă te țin... pe tine.

Am închis ochii, mi-am ținut respirația și am așteptat răspunsul lui.

Iar Clark... a gemut... surd.

Futu-i!

Două nopți mai târziu, eram din nou culcată pe spate, vorbind la telefon cu Clark, care-mi povestea despre locurile unde prefera să facă ture cu caiacul pe Big River.

— Curentul nu e foarte iute, atâta cât să te calmezi și să te lași dus de râu. Nimic nu se compară cu arborii de pe malurile râului, cu murmurul apei, spunea el, cu vocea aceea gravă și melodioasă pe care o avea noaptea târziu, după muncă.

— Ai noroc, pentru că-mi iau caiacul cu mine, i-am spus, luând o înghițitură de apă din sticla de lângă pat. Chiar două, de fapt, dacă vrei să-ți împrumut unul.

— Am și eu, dar îți mulțumesc pentru propunere, a răspuns. Poate ieșim cu ele într-o zi, să vedem cum se comportă.

— Dacă se vor juca frumos împreună? am râs, rostogolindu-mă pe o parte.

— Probabil știi tu ce știi. Cu cinci frați, îmi imaginez că „joacă-te frumos" era un soi de mantra.

— Ba era exact invers: ne jucam dur și brutal de cele mai multe ori. Niciodată nu m-au cruțat doar pentru că sunt fată. Știau că și-ar fi luat-o dacă-mi dădeam seama că mă menajează.

— Te cred. Am simțit-o pe pielea mea, m-a necăjit el.

— O să mi-o reproșezi tot timpul, Clark? Tu te-ai furișat pe la spatele meu! Ai avut noroc că nu te-ai ales cu un șut în ouă.

— Din câte-mi dau seama, ți se pare că ești amuzantă, dar mă mir că poți glumi despre așa ceva când ai cinci frați în familie.

— Crede-mă, am tras și eu șuturi la ouă, accidental sau nu. Tu pun pariu că te făceai ghem, așa-i?

— Putem vorbi despre altceva, te rog?

— Sigur, Clark, cum vrei. Despre ce-ai vrea să discutăm? Tu plătești.

— De ce am impresia că, deodată, convorbirea asta sună ca un apel la numerele alea cu 89 89 89.

— Vrei să-ți spun „ce mare o ai, tăticu'!"? am chicotit eu în telefon cu cea mai senzuală voce de pisicuță.

— Vivian! m-a avertizat el.

— Glumesc. Spune-mi ceva despre tine, ceva ce nu știu.

— Ceva ce nu știi? Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știi, mi-a răspuns râzând.

— Bine, zi-mi grămada aia de lucruri.

— Vorbești serios?

— Calmează-te, bibliotecarule, și zi-mi chestiile bune, i-am spus sec, iar el a râs. Bine, încep eu: cerealele preferate?

— Fulgii de ovăz, a răspuns el.

— Ador fulgii de ovăz! Cu zahăr brun?

— Cu melasă. Și cireșe uscate. Și cu fulgi de ciocolată, din când în când.

— Sună grozav! am suspinat eu.

Ar trebui să încerc și eu odată.

— Filmul preferat?

— Doar unul? m-a întrebat.

— Dacă ai ajunge pe o insulă pustie și ar trebui să iei un singur DVD cu tine, pe care l-ai lua?

— Există DVD-player pe o insulă pustie?

— Nu joci corect, i-am spus, încrucișându-mi picioarele, astfel încât unul era deasupra pilotei, iar celălalt, dedesubt.

Mi-era cald și frig în același timp!

— În cazul ăsta, bănuiesc că aș lua... Oh, asta, chiar e o întrebare tare!

— Încă nici n-am ajuns la cele tari, Clark, l-am tachinat, apoi, auzindu-l mormăind ceva pe sub mustață, mi-am mușcat pumnul.

— Bine atunci, să trecem la întrebările tari, mi-a spus.

— Cel mai mare regret? l-am întrebat rapid.

— N-am niciunul, mi-a răspuns la fel de prompt.

— Ei, haide!

— Nu, serios. Evident, sunt lucruri care mi-aş fi dorit să meargă altfel, dar multe dintre ele n-au depins de mine. Cred că, dacă ai regrete, încep să te roadă puţin câte puţin. Şi cine-şi doreşte să trăiască în trecut?

— Bine zis, i-am spus, lansând următoarea salvă înainte să mă întrebe el pe mine despre regretele mele. Ce te incită cel mai mult?

— O femeie care obţine ce vrea, atunci când vrea, a răspuns rapid.

Cu aceeaşi repeziciune mi-am scos şi eu piciorul de sub pilotă. Brusc, nu-mi mai era frig. Clark nocturnul avea să mă termine!

— Scopul principal în viaţă? am continuat, vrând să îndrept conversaţia spre un teren mai sigur.

Să-l fac să vorbească despre cât de mult şi-ar dori să lucreze pentru Smithsonian sau pentru New York Public Library[1], ar fi fost un final ideal pentru conversaţia noastră din seara aceea.

Însă, pentru prima dată, a ezitat.

— Clark? am insistat.

— Scopul principal în viaţă?

— Îhî!

— Îmi promiţi că nu râzi?

— Da, i-am spus, curioasă de urmare.

— Simt că *ar trebui* să răspund ceva gen „să escaladez muntele Rainier", dar... vrei să ştii adevărul? Care e principalul meu scop în viaţă?

— Da, i-am şoptit, ţinându-mi răsuflarea.

— Să mă îndrăgostesc de o fată minunată, să mă însor cu ea şi să umplu o casă imensă cu o puzderie de copii.

Nu mai puteam să respir!

— Sună demodat, ştiu, mi-a spus râzând uşor. N-are nimic de-a face cu escaladarea unui vârf de munte, nu?

Într-un târziu, mi-am regăsit vocea. Vedeţi voi, în ultima vreme, se bloca în spatele unui nod care-mi tot urca în gât.

[1] Complex muzeal şi instituţie de cercetare din Washington, respectiv bibliotecă din New York. (*N. red.*)

— Lasă escaladarea muntelui, Clark. Urmează-ţi celălalt scop, i-am şoptit. Sună minunat!

— Serios?

— O, da, serios, i-am răspuns. Cine n-ar vrea asta?

Începuse să mă doară mâna de încrâncenarea cu care strângeam telefonul...

Era ultima mea seară pe Coasta de Est. Toată familia, rude apropiate şi îndepărtate, se reunise în casa părinţilor mei. Şi masa fusese întinsă şi încărcată cu suficiente platouri şi castroane cât să hrănească toată armata Franklin. Am râs, am chiuit, am glumit, ne-am tachinat, am mâncat. Era ceva ce avea să-mi lipsească în fiecare duminică. La un moment dat, între cartofii franţuzeşti şi tortul de căpşuni cu trei etaje, inima mea era gata să dea pe dinafară.

Puţin copleşită, m-am ridicat de la masă şi m-am retras pe terasa din spate, strângând braţele în jurul corpului ca să mă apăr de vântul rece. Şi de melancolie.

— Uneori e prea mult, nu-i aşa? am auzit o voce, apoi am văzut un norişor de fum ridicându-se din spatele tufelor de cimişir dimprejurul piscinei.

— Ştii că te omoară dacă simte miros de tutun în haine, l-am avertizat pe tata, ştiind ce părere avea mama despre viciile lui.

Rărise ţigările considerabil pe măsură ce înaintase în vârstă, dar mama continua să facă tămbălău pe chestia asta.

— Îi spun că a fumat Peterson, vecinul. N-o să sesizeze diferenţa, mi-a răspuns, suflând câteva cerculeţe de fum spre mine.

— Sigur, de parcă mama s-a născut ieri! Arată bine pentru un om născut de-o zi, i-am răspuns, în timp ce el bătea pipa de talpa pantofului.

Pentru o clipă, am privit stelele. Era o noapte senină, cu lună plină.

— Aluniţă, ţi-am mai spus cât de mândru sunt de tine?

M-a atins la punctul sensibil. Să nu mai vorbim de canalele lacrimale.

— Ce ţi-a venit? l-am întrebat.

Tata era un om rezervat când venea vorba de emoţii.

— N-am idee ce-ai tu de gând să faci acolo, iar asta mă sperie al dracului, dar nu te-am mai văzut atât de pornită de când te-ai mutat la Paris. Şi atunci m-am speriat al dracului de rău. Probabil ştii ce vrei să faci...

— Oho, eu...

— N-am terminat. Mă laşi să termin?

Am dat din cap, aprobându-l, iar el a tras aer în piept.

— Îmi pare rău că n-am insistat să te îmbraci în rochii. Îmi pare rău că ţi-am dăruit o mănuşă de baseball înainte de o păpuşă Barbie. Îmi pare rău că nu te-am lăsat să pictezi casa cu acuarele în clasa a doua şi că n-am ascultat-o pe mama ta când ar fi vrut să iei cursuri de step în loc să mergi la fotbal. Aş spune că-mi pare rău şi că te-ai băgat în industria calculatoarelor, dar nu-mi pare. Eşti făcută pentru asta, chiar dacă nu pui suflet. Iar dacă nu te apucai de calculatoare, nu mai puteam să-ţi cumpăr firma şi să ne ajutăm reciproc. Acum sunt foarte fericit că pot să te ajut, dacă n-am făcut-o când ar fi trebuit, a spus strângându-mi umărul, apoi mi-a dat drumul. E tot ce am avut de zis. Dar sunt al naibii de mândru de tine!

Aveam ochii înlăcrimaţi când l-am privit.

Şi-a dres vocea, apoi m-a mai strâns o dată de umăr.

— Hai să mâncăm tort înainte să se înfigă fraţii tăi în el.

Ce să mai spun? Am rămas blocată şi emoţionată. M-am simţit ca o fetiţă. Ca o *aluniţă*.

— Ţi-ai făcut toate bagajele? m-a întrebat Clark târziu de tot, în aceeaşi noapte.

— Cred că da. Cred că s-au expediat deja coletele pe care nu le iau cu mine, în avion. Ieri mi-am vândut maşina, aşa că am un motiv în plus să mă întorc la „Căsuţa de la malul mării". Mă gândeam să instalez un luminator şi chiar o piscină în curtea din faţă, i-am spus, căscând în receptor.

Îmi petreceam ultima seară la părinți, dacă tot mă mutasem oficial din apartamentul meu.

— Nu pierzi nicio oportunitate ca să te joci cu mine, nu-i așa, Vivian? a spus el, oftând. La ce oră ai zborul mâine?

— Aterizez în San Francisco pe la unsprezece. Trebuia să mă fi auzit vorbind la telefon cu personalul serviciului de închiriere de automobile. Am vrut să fiu sigură că nu-mi dau iarăși o rablă! Cu puțin noroc, nu va trebui s-o conduc prea mult. Vreo veste despre Bel Air?

— Vei fi fericită să afli că ți-au livrat-o în dimineața asta. Te așteaptă când ajungi acasă.

Am scos un țipăt de fericire, pe care am încercat să-l înăbuș în pernă. Prea târziu! Am auzit pași pe hol. M-am întors pe-o parte, ascunzând telefonul înainte să intre mama.

— Vivvie, e trecut de două dimineața! Peste câteva ore trebuie să te trezești. De fapt, toți trebuie să ne trezim peste câteva ore. Cu cine Dumnezeu vorbești la telefon?

— Cu Clark, i-am răspuns mamei, dar mi-a răspuns el, crezând că-i vorbesc lui. Nu, tu taci, i-am șoptit în telefon, apoi m-am adresat mamei: Stai liniștită, închid imediat.

— Spune-i „noapte bună!" și culcă-te, a ordonat mama, închizând ușa după ea.

Am chicotit.

— Acum! a adăugat de dincolo de ușă, iar eu mi-am dat iar ochii peste cap.

— M-am întors, l-am anunțat pe Clark, vorbind și mai încet decât înainte.

— De ce vorbești în șoaptă? m-a întrebat, tot în șoaptă. Stai, eu de ce vorbesc în șoaptă?

— Mie mi-a spus mama să închid. Doamne, n-am mai auzit cuvintele astea de zece ani! Nu-i plăcea să mă audă vorbind la telefon noaptea târziu. Mai ales cu băieți.

— Of, of, Vivian, ai avut mulți iubiți în liceu?

— Mulți? Nu. Câțiva? Da.

— Vreunul special?

— Cred că a fost special la vremea aceea, i-am răspuns.

— Haide, n-ai avut nicio poveste de dragoste rebelă în adolescență?

— Nu chiar. De fapt, am avut mai mult relații fizice decât sentimentale.

Am oftat în telefon. Mă simțeam curajoasă acolo în întuneric, la mii de kilometri distanță de omul căruia îi făceam confesiuni, așa că am continuat:

— Vrei să-ți spun un secret?

— Despre tine? Sunt numai urechi.

Am inspirat adânc și am închis ochii, apoi am recunoscut rușinată:

— N-am fost îndrăgostită niciodată.

Parcă așa, rostite cu voce tare, cuvintele acelea aveau o realitate și mai apăsătoare.

De cealaltă parte a legăturii telefonice era liniște. Nu se auzea decât respirația lui Clark.

— Spune ceva! am mormăit, simțind că-mi iau foc obrajii.

— E OK, Vivian, nici eu n-am rostit vreodată cuvintele alea două. Adică *te iubesc*, a spus încet.

— Te iubesc? am repetat, auzindu-l cum trage aer în piept.

— Da.

Am răsuflat amândoi adânc. Din telefon se auzeau zgomote statice. Patru mii cinci sute de kilometri e o distanță mare.

— Dar te-ai întâlnit cu fete, nu? Adică, bănuiesc că au existat niște școlărițe avide după o aventură cu bibliotecarul cel drăguț! am râs, risipind tensiunea.

— Crezi că sunt drăguț? m-a întrebat râzând.

Mi-am dat ochii peste cap, din nou.

— Da, ești drăguț. Și-acum dă-i drumul, povestește-mi despre tainele tale cu fetele.

— Din liceu? N-a fost niciuna, mi-a răspuns pe un ton aproape melancolic.

M-am gândit la ce spusese Hank despre el, cum intrase cu capul într-o ușă de sticlă la o petrecere. Și la ce-mi spusese Clark despre clubul de șah. În mintea mea, am putut să-mi fac o imagine despre cum era el în liceu și să trag singură niște concluzii cu privire la experiența lui.

— Și în facultate? l-am întrebat, încercând să-mi imaginez un Clark mai tânăr într-un campus studențesc.

Mă întrebam dacă purta încă de pe atunci sacouri cu petice în coate sau àsta fusese un adaos postuniversitar.

— Dacă am avut aventuri cu fete în facultate?

— Ihî, am confirmat, încrucișându-mi picioarele sub mine.

În așteptarea răspunsului, mi-am ros unghia de la degetul mare.

— Câteva.

— Și după facultă?

— Tot câteva.

— Și după după facultă?

— *După* după facultă?

— Da, știi? Recent. În prezent. Mă rog, l-am întrebat, ronțăindu-mi unghia și mai intens.

Lui i-a scăpat un râs din acela gutural, iar eu mi-am smuls vârful unghiei și, din reflex, l-am scuipat.

— Ai scuipat? m-a întrebat, curios și amuzat în același timp.

Rușinată, mi-am îngropat fața în pernă. Am scos un „da" înăbușit.

— N-aș fi zis că te numeri printre fetele alea care scuipă, Vivian.

Cu ochii deodată larg deschiși, m-am ridicat în fund, aproape levitând, apoi am reușit să mă readun.

— Doar atunci când e ceva care nu merită înghițit.

Ei bine, limită, tocmai te-am depășit! L-am auzit pe Clark înecându-se cu ceea ce bănuiam că era o înghițitură de whisky.

M-am uitat la ceas și am văzut cât de târziu se făcuse.

— Te las. Trebuie să mă trezesc devreme. Ne vedem mâine?

— Promit, Vivian, mi-a răspuns cu vocea aceea gravă și caldă ca mierea, înfiorându-mă din cap până-n picioare. Și, ca să știi, nu sunt cu nimeni.

Am scos un oftat tremurător. Ne-am urat „somn ușor", apoi am închis telefonul și am încercat să adorm.

A doua zi dimineață, mi-am sărutat părinții de rămas-bun și m-am îmbarcat în avionul cu destinația California, fără să știu care Clark avea să mă aștepte acasă.

Abia când ajunsesem deasupra statului Utah, mi-am dat seama că, în tot timpul cât fusesem plecată, nu mă gândisem nici măcar o singură dată la cowboy! Hm!

Capitolul doisprezece

Mulţumită să mă aflu la volanul unui SUV spaţios, căci aveam mai multe bagaje decât prima dată, am condus din San Francisco până în Mendocino stând ca pe ghimpi. Ultima dată, agitaţia mea se datorase faptului că n-aveam nici cea mai vagă idee în ce mă bag. De data asta, ştiam ce mă aştepta acasă. Întrebarea era: care parte era mai interesantă? Nouă mea viaţă? Casa în sine? Bibli...

Uau! Nu mă puteam gândi la asta!

În timp ce rulam pe Autostrada 1, alegând traseul cel mai lung ca să mă bucur de peisajul frumos, am simţit că porii mei încep să se impregneze iarăşi de albastrul intens ale oceanului, de verdele crud, de falezele abrupte şi de solul maroniu, fertil. Sălbatică şi aspră, această parte a ţării era cu siguranţă cel mai frumos loc din lume.

Când am luat ultima curbă şi am zărit Mendocino la orizont, inima a început să-mi bată mai repede. Pitorescul oraşului m-a copleşit din nou – căsuţele năpădite de tufe de trandafiri şi nalbă, spalierele acoperite de plante agăţătoare înflorite şi colindate de bondari graşi, zumzăind de colo-colo. Era cald în ziua aceea, răcoarea începutului de toamnă fusese alungată de briza caldă şi de un soare enorm. Am zâmbit la vederea farmaciei, a băcăniei, a restaurantului lui John şi a *Cafenelei de pe Faleză*, plină de localnici şi de turişti. Oare eu mă puteam considera deja o localnică? Dacă nu, cât timp mai trebuia să aştept?

Când am cotit pe strada Maple, mi-a apărut în față „Căsuța de la la malul mării". Cu turnulețele ei, cu veranda ei largă, dar șubredă, cu ferestrele strălucind de curățenie și... oh, la naiba! Era acolo!

Pe alee era parcat Bombardierul Albastru, model 2.0!

— Daaaaa! am urlat, aproape uitând să trag frâna de mână a SUV-ului.

Mi-am scos centura de siguranță și, țopăind, m-am apropiat de mașina care părea gata să-și ia zborul. Cu capota rabatată, cu părțile de crom strălucitoare, era o mașină de vis! Și ce credeți că atârna de oglinda retrovizoare? O pereche de zaruri de pluș! Genial!

Mi-am trecut ușor degetele pe liniile ei fluide și peste vopseaua sclipitoare. Fusese bine ceruită și lustruită la perfecție. M-am aplecat să admir pneurile bine umflate cu jante albe...

— Absolut minunate! am exclamat, auzind în același timp un zgomot de pași în spatele meu.

M-am uitat împrejur, fără să mă îndrept de spate, și am văzut o pereche de mocasini maro. Pantaloni de doc maro. Cămașă în carouri albastre și verzi. Cravată verde. Sacou din tweed. Mâini în buzunare. Dinți regulați, zâmbet. Ochelari prăfuiți, împinși cu un deget pe un nas perfect vindecat. Ochi căprui calzi. Păr șaten, ondulat, pieptănat cu cărare.

— Salutare, Clark! am spus ridicându-mă încet și sprijinindu-mă cu spatele de mașină.

Am zâmbit observând că privirea îi coborâse, ca de-atâtea alte ori, spre picioarele mele, de unde au urcat lent pe toată lungimea corpului. Nu știu dacă toți bibliotecarii se zgâiesc la fel, dar Clark făcuse din asta o artă. Și nu se grăbea deloc, nu-i scăpa nici o curbă a corpului. Oare mi-am arcuit spatele în momentul în care privirea lui a ajuns pe pieptul meu? Evident că da. Și am fost recompensată de umflarea nărilor sale, altfel spus cu o erecție facială.

Iar când ochii lui i-au întâlnit în sfârșit pe ai mei, rânjetul său s-a lărgit.

— Vivian! a murmurat cu vocea lui de caldă, de miere.

Însă apoi zâmbetul său larg șovăi în fața timidității.

— Sper că ai avut un zbor plăcut.

Era în regulă – oricum nu eram pregătită să dau ochii cu Clark nocturnul. Şi-apoi, Clark diurnul era el însuşi un specimen!

— Serios? Despre asta vrei să vorbim acum? Cum a fost zborul? l-am întrebat, trăgând umerii şi mai mult în spate şi chicotind în sinea mea când, imediat, şi-a ridicat ochelarii pe nas.

— Hm, şi-atunci despre ce vrei să vorbim?

A înghiţit în sec, aşa că am hotărât să-l iau mai uşor.

Am zâmbit şi-am lovit uşor maşina cu palma.

— Hai să dăm o tură cu minunăţia asta!

Pentru o clipită pe faţa lui a apărut o expresie de recunoştinţă, repede mascată:

— Sper că ai asigurare la maşină.

Am izbucnit în râs, fapt ce mi-a atras încă o dată apelativul de *femeie imposibilă*, rostit pe un ton mai afectuos decât de obicei.

Eu am urcat la volan, el pe locul din dreapta, şi am pornit în frumuseţea aceea de maşină direct spre coastă.

Am mers vreo oră, până dincolo de Fort Bragg şi chiar mai departe. Linia coastei era mai sălbatică şi mai întortocheată acolo, suficient de periculoasă cât să adauge un dram de adrenalină. Panglica de asfalt desena un traseu sinuos de-a lungul falezei, în stânga noastră se spărgeau valurile oceanului, pe când în dreapta se înălţau munţii maiestuoşi.

Iar între mine şi munţi era Clark, care mă delecta cu istorioare despre pionierii care se instalaseră pe coastă, despre căutătorii de aur, veniţi cu tot cu familii în căutarea bogăţiilor, despre oraşele care se dezvoltaseră rapid în jurul unui filon ca să decadă tot aşa atunci când aurul se termina. Despre piraţii care navigau pe ape, prădând şi jefuind. O, da, răvăşită de un pirat, miam!

Între două poveşti, am pornit şi radioul pe un post local, cu muzică retro, şi i-am oferit maşinii ce merita: doo-wop[1]. Ritmuri de *rama lama*, *shoop shoop* şi câte-un *ding dong* ici-colo, să fie!

Era plăcut, era lejer, era distractiv. Maşina era agilă şi rapidă când şoseaua era dreaptă, iar în curbe naviga uşor şi elegant. Eram într-o bulă perfectă de extaz. Şi m-am învârtit în bula asta toată după-amiaza, în Bel Air, împreună cu bibliotecarul. *Shoop shoop*.

Bibliotecarul *meu*.

Da, exact asta am spus: bibliotecarul *meu*!

Când soarele a început să se scufunde dincolo de ocean, învârstând albastrul cu panglici aurii, am luat-o înapoi.

Când am ajuns în oraş, Clark mi-a făcut semn să fac stânga pe o alee.

— De ce ne oprim aici? am întrebat parcând în dreptul unei case în stilul primelor case coloniale din Est.

— Trebuie să iau ceva, mi-a răspuns, sărind din maşină, apoi grăbindu-se să-mi deschidă portiera.

Mi-a ţinut-o deschisă, după care a închis-o în spatele meu.

— Asta e casa ta? l-am întrebat, uitându-mă în jur.

— Da. De ce pari atât de surprinsă?

— Nu sunt surprinsă, doar entuziasmată. Muream de curiozitate să văd unde stai, i-am răspuns, grăbindu-mă spre intrarea din faţă.

Privind prin ferestrele dintr-o parte şi alta a uşii, am văzut cărţi peste tot, puse în ordine prin biblioteci sau în teancuri, pe mese. Un fotoliu. Pereţii zugrăviţi într-o nuanţă de verde primitoare şi odihnitoare. Să nu mai vorbim despre şemineul cu vatra din piatră...

— Am cheie, să ştii, a spus el din spatele meu. (Era atât de înalt, că-i simţeam respiraţia în vârful capului.) Nu-i nevoie să tragi cu ochiul pe la ferestre.

Am râs.

— Doar dacă vrei tu să-mi arăţi!

---

[1] Stil de *rhythm and blues*, devenit popular la începutul anilor 1950 şi caracterizat de repetarea unor silabe sau cuvinte fără sens de către un grup vocal mic, ca acompaniament al melodiei interpretate de solist. (*N. red.*)

— Bineînțeles că vreau. Dar nu vrei să-l vezi mai întâi pe cavalerul fără picioare? Te așteaptă în garaj.

Uitându-mă înapoi spre ferestre, l-am întrebat.

— Lăsăm vizita pe altă dată?

A dat din cap.

— Pe altă dată.

Apoi m-a condus în spatele casei. Într-o curte îngrijită, am văzut o vatră de foc din piatră, un grătar pe gaz și câteva șezlonguri pliante dispuse în cerc, bune pentru stat la povești. S-a oprit lângă garaj.

— Să înțeleg că l-ai pus pe cavaler să păzească Taurusul, nu? l-am ironizat eu.

— Taurus e una dintre cele mai furate mașini din America, Vivian. Dacă ai avea propriul cavaler în armură strălucitoare, n-ai vrea să-ți păzească bunul despre care știi că are cele mai mari șanse să fie furat, statistic vorbind? mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Probabil că da. Crezi că de-asta îl ținea mătușa în dormitor? Se temea să nu-i fure cineva al paisprezecelea teanc de șosete trei sferturi!

— Poate că doar se simțea singură. Se mai întâmplă.

A descuiat ușa, dar am rămas amândoi în prag.

— Ni se întâmplă tuturor, mai devreme sau mai târziu, am remarcat eu, conștientizând încă o dată diferența mare de înălțime dintre mine și el.

Mă uitam insistent la nodul de la cravata sa, mai lărgit, cum se întâmpla adesea spre sfârșitul zilei. Puteam să zăresc un petic mic de piele, un petic de piele bronzată, și mi-am amintit ce piept bronzat avea în ziua aceea, pe traseul din pădure.

Adulmecând mirosul discret de săpun irlandez, mi-am ridicat privirea. Se uita la mine cu o expresie pe care n-am putut-o identifica din prima.

— De acord, a murmurat el.

— De acord cu ce?

— Sunt de acord cu tine. Toți ne simțim singuri la un moment dat.

— Nu și când ai un cavaler în armură strălucitoare, am nuanțat eu, simțind că mi se-aprind obrajii.

Înainte să-mi răspundă și să plonjăm amândoi pe tărâmul banalităților, am reușit să salvez situația, spunând:

— Hai să-l ducem la mine, vrei?

— Bună idee.

În scurt timp, ne reîntorceam în Mendocino, cu cavalerul pe banchetа din spate, care stătea cu picioarele-n sus, puse lângă trunchi.

Am observat că Jessica ne-a privit curioasă când am trecut pe strada principală – Clark, o armură și cu mine –, într-o decapotabilă albastră din anii 1950, din care duduiau ritmuri de doo-wop, de parcă avea să se demodeze curând. Partea bună la doo-wop e că nu se demodează niciodată.

Încă mai râdeam când am intrat pe alee și-am luat-o spre partea din spate a casei, dar am tresărit la vederea camionetei lui Hank. O singură privire, și inima mea a început să bată cu putere. Nu puteam face nimic în privința asta. Îl vedeam în șopron, cu bustul dezgolit, transpirat, trezindu-mi toate instinctele feminine. Era ceva ce nu puteam controla; pur și simplu era programat când venea vorba de tipul ăsta.

Ocupată să bat darabana în volan, n-am observat că Clark coborâse din mașină, decât când m-am trezit cu el lângă mine, bătând în geam. Mi-am smuls privirea de la șopron – mai precis, de la priveliștea porno de-acolo – și l-am văzut pe Clark uitându-se la mine cu capul plecat. M-am mai uitat o dată în direcția șopronului și am observat că Hank ne văzuse. Și că venea spre noi. Am coborât repede din mașină, iar Clark a închis portiera în spatele meu cu un zgomot surd.

— Vivian, dacă aș putea să...

— Viv! a strigat Hank.

Nu pot descrie cu acuratețe cum era Hank atunci când se mișca. Tot ce pot spune este că pectoralii, abdomenul, pielea lucioasă, carnea, părul blond, dezinvoltura, intensitatea, felul cum stăpânea ceea ce-i aparținea

te dădeau literalmente şi totalmente pe spate. După două săptămâni fără Hank, eram acum copleşită de o doză întreagă şi era prea mult pentru mine. Ce-avea tipul ăsta atât de special de mă făcea să mă înmoi ca un jeleu?

Adevărul e că mereu am avut o slăbiciune pentru băieţii răi, inabordabili. Eroinele din romane sunt mereu atrase de piraţi, de prinţi răzvrătiţi, de cavaleri fioroşi. Şi dacă prinţul fermecător mă făcea uneori să-ntorc capul după el, renegatul din tabăra adversă îmi fura inima fără greş. Şi juponul. Partea raţională din mine ştia că genul ăsta de bărbat nu este deloc potrivit. Însă partea inconştientă îmi dădea peste cap hormonii de fiecare dată când îşi făcea apariţia. Dorinţa primitivă de a fi cotropită de cel mai puternic membru din haită mă făcea să ridic pieptul şi să-l împing înainte, gata să fiu încălecată!

Spre norocul meu, Viv cea raţională a avut câştig de cauză în ziua aceea. Aşa că, atunci când Hank traversat în sfârşit curtea, respiram din nou normal.

Însă nu şi cineva de lângă mine.

— Te-ai întors deja din Pittsburgh? a întrebat Hank, postându-se în faţa mea, cu câţiva centimetri mai aproape decât îngăduie normele sociale.

O făcuse cu totul voit. M-a scanat de sus până jos, iar răsuflarea mea idioată a vrut să se accelereze.

— E din Philadelphia, nu din Pittsburgh.

Clark venise şi el mai aproape de mine. Îi simţeam încordarea prin sacou până în braţ. Mirosul lui de săpun irlandez era deosebit de pronunţat şi de înţepător.

— Hei, salut, Clark, nici nu te-am văzut! Ce faceţi, aţi ieşit la o plimbare de plăcere? a întrebat el, băgându-se intenţionat între mine şi Clark pentru a admira maşina.

Clark, gentleman ca întotdeauna, l-a lăsat, însă am observat că nu i se mai vedeau buzele. Ceea ce, în cazul lui, bănuiam eu, însemna că nu mai e decât un pas până să se înfurie.

— Ați trecut pe la groapa de gunoi? Ce dracu-i asta? a râs Hank, arătând cu degetul către cavalerul de pe bancheta din spate.

— Hei, nu te lua de Legless[1]. E cel mai tare! i-am răspuns, bătând cavalerul ușor pe umăr.

— Legless? Nu așa-l chema pe tipul din filmul ăla, *Inelele Stăpânului* sau cum se numea?

Clark a închis ochii. Din nou vizibile, buzele lui păreau să numere până la zece.

— Legolas era în film, iar Legless intră acum în casă, nu-i așa, Clark? am sărit eu, întinzând o mână și mângâindu-l pe braț.

Hank mi-a urmărit gestul cu o privire de vultur. Ne-a privit pe amândoi, apoi a rânjit, ca și când ar fi aflat un secret. Însă nu era un rânjet care putea să-mi placă, pentru că îi schimba chipul frumos în ceva cu totul diferit.

O expresie pe care sunt sigură că Clark o cunoștea deja. Dintr-odată mi-a fost absolut clar care fusese experiența lui Hank în liceu, și era întrucâtva diferită de aceea a lui Clark.

— Hei, mi se pare cam greu. Vreți să vă ajut să-l scoateți din mașină? a reluat Hank, apropiindu-se mai mult, gata să-l apuce pe cavaler de umăr. Uau, chiar e greu! Ce-ar fi să te ajut, Clark?

Am răspuns eu prima:

— Mulțumesc, Hank, e drăguț din partea ta, dar...

— Mă ocup eu de asta, a spus Clark, prinzând cavalerul de umeri.

Amândoi își puseseră mâinile pe cavaler.

Iar eu eram între ei.

— Băieți, ce-ar fi dacă...

— Omule, tu nu te uiți la fața ta! Ești roșu ca sfecla! Serios, Clark, lasă-mă *pe mine* s-o ajut pe Vivian cu ăsta, cântărește o tonă! s-a încăpățânat Hank, smucind cavalerul.

Clark l-a smucit și el în cealaltă parte, atât de tare, că ochelarii i s-au strâmbat pe nas.

---

[1] Ologul, în engleză. (*N. red.*)

Iar eu? Tot la mijloc.

— Pe bune, băieți, e stupid. Ce-ar fi dacă...?

— Mă... ocup... eu!

Clark a mai tras o dată de cavaler, și-n aceeași clipă Hank i-a dat drumul. Ceea ce l-a făcut pe Clark să se prăvălească pe bancheta din spate.

Iar eu, peste Hank. Care m-a prins de mijloc.

După săptămâni și săptămâni, eram, în sfârșit, slavă Domnului, lipită de pieptul lui gol!

Hank a râs, strângându-mă și mai tare.

— Lasă treaba asta pe mâna mea, Clark, a spus el ironic.

Mâinile lui coborâseră puțin mai jos de șalele mele.

Eram toți trei încremeniți într-un tablou funest și bizar. Cu excepția mâinilor lui Hank, care continuau să mă cutreiere.

M-am desprins de el, lucru pe care nu-mi imaginasem că o să-l fac nici într-un milion de ani. Dar era un dobitoc!

O, Doamne, Clark!

Cu fața palidă, s-a extras cu chiu, cu vai din mașină, cărând cealaltă jumătate de armură, și a dispărut în casă fără să spună nici măcar un cuvânt.

Hank s-a uitat la cealaltă jumătate, rămasă pe bancheta din spate, apoi la mine.

— Vrei să te ajut cu asta? a repetat el, cu o expresie mai puțin intensă decât înainte.

— Nu, îl aștept pe Clark.

A dat din cap, apoi s-a urcat în camioneta lui înainte să înțeleg ce se întâmplase.

Am auzit ușa de la verandă și l-am văzut pe Clark coborând scările. Fără să mă privească, a înșfăcat picioarele cavalerului și a pornit înapoi.

— Stai, lasă-mă să-ți deschid! am protestat, încercând să ajung la ușă înaintea lui.

Însă Clark era croit din altă stofă. Cu picioarele cavalerului la subraț, mi-a ținut el mie ușa deschisă. Tot cu privirea în pământ, dar ținea ușa deschisă. Pentru mine!

Nu eram proastă. N-am protestat. M-a urmat în casă, iar când am luat-o la stânga, spre salon, l-am auzit urcând la etaj. Aerul era închis, căci casa nu fusese aerisită cât lipsisem, așa că m-am apucat să deschid ferestrele și să trag draperiile. Când l-am auzit coborând, m-am întors cu fața spre el.

Avea cravata perfect înnodată și părul aranjat cu grijă. Îi reapăruse culoarea în obraji, iar când și-a împins ochelarii pe nas, i-am zâmbit, ușurată de faptul că se simțea bine.

— Vivian, am înțeles că vineri urmează să vină constructorul și să treacă în revistă lista de reparații. Mai e valabil?

Mi-a pierit zâmbetul de pe buze.

— Păi, da, din câte știu...

— Și prietena ta Caroline trebuie să vină în weekend, nu?

— Da, am confirmat, încruntând sprâncenele.

— Foarte bine. Ți-am lăsat câteva notițe legate de schimbările pe care vrei să le faci. Te-aș ruga să te uiți peste ele până vineri, ca să putem discuta.

— Poftim? am întrebat confuză.

— Vineri. După joi, care vine după miercuri, care e precedată de...

— Clark, oprește-te! l-am întrerupt. Iar începem? Ascultă, știu că ce s-a întâmplat mai înainte, în curte, n-a fost...

— Te rog să te uiți peste notițele alea până vineri, când am să revin, mi-a tăiat-o el sec și a pornit spre ușa din spate.

— Stai! Stai puțin! am strigat, grăbindu-mă să-l prind din urmă.

S-a oprit în prag, iar silueta i se decupa în lumina crepusculară.

— N-o să te mai văd până vineri?

— Sunt foarte ocupat, Vivian, și deja am acordat prea mult timp acestui proiect. Te rog să citești notițele.

A ieșit, oprindu-se abia pe ultima treaptă. S-a întors foarte puțin spre mine, tot fără să mă privească, și a adăugat:

— O să plouă săptămâna asta. Cât ai fost plecată, am observat că s-a desprins prelata în colțul dinspre sud-vest, dar am fixat-o. N-ar trebui să ai probleme.

— Mulțumesc, am răspuns încet.

S-a întors într-un final și m-a privit. M-au șocat ochii lui reci. M-a salutat cu un semn scurt din cap, apoi a plecat.

În noaptea aceea am dormit iar păzită de cavaler. Un vânt rece dinspre ocean se năpustea asupra casei, dar înăuntru era cald.

Înăuntrul casei, adică.

Înăuntrul meu, în schimb, nu.

Capitolul treisprezece

Săptămâna aceea am verificat calendarul mai mult decât o făcusem în ultimul an de liceu, când socoteam cât mai e până la cea din urmă zi de școală. M-am pregătit pentru o nouă vizită a lui Caroline și am pus totul la punct pentru sosirea constructorului, încercând să fac tot ce se putea face înainte să înceapă cu adevărat munca importantă.

Mi-era dor de Clark. Mi-era al naibii de dor de el. Mă obișnuisem cu prezența lui și cu toate anecdotele și fleacurile pe care mi le povestea. Mă obișnuisem să mă facă să pun la îndoială orice, de la modul potrivit de a-mi păstra fotografiile până la importanța unui șemineu funcțional în viața noastră. Mă obișnuisem cu părul lui cu cărare pe-o parte, cu ochelarii prăfuiți și cu râsul gutural pe care i-l stârnea ceea ce făceam.

Mi-era dor de discuțiile noastre la telefon, când puteam întrezări bărbatul din spatele sacoului de tweed, bărbatul care manifesta interes și pentru altceva în afară de obiectele de colecție și semnificația lor istorică. Mi-era dor de aluziile pe care le făcea după un pahar-două de whisky, și de felul în care mă învăluia vocea lui gravă. Muream de dorul lui Clark cel nocturn.

Dar Clark nocturnul nu mă mai suna.

În sfârșit, am început să fac curățenie în camera mătușii Maude, ultima rămasă. Pe cavaler l-am pus de pază în hol, timp în care m-am apucat să fac ordine, începând cu mingile de bowling din vârful patului. Am schimbat așternuturile și am pus o cuvertură nouă, cumpărată din oraș.

Am golit camera de mormanele de haine, de mizerie și de teancurile de scrisori vechi.

Însă cele mai neașteptate comori le-am descoperit în dulapul ei: în spatele unui rând de sertare, în cel mai ascuns loc, se găsea încă un vraf de picturi. Le-am scos pe toate la lumina după-amiezii târzii și le-am cercetat pe fiecare în parte.

De data asta nu erau peisaje, ci niște lucrări mult mai intime: senzuale, erotice, frumoase în esență. Chipurile erau mai degrabă sugerate, însă în unul sau două, trăsăturile erau înfățișate clar și dovedeau că femeia din ele era chiar mătușa Maude. Iar bărbatul... nu se poate!

— Domnul Montgomery!? am murmurat, înroșindu-mă brusc.

Maică, măiculiță, da-n casa asta se petrecuseră niște lucruri de rămâneai crăcănat! Că veni vorba de crăcănat, observați vă rog lucrarea cu numărul 17. Dar cea care te făcea cu adevărat să holbezi ochii era lucrarea numărul 18, însă observațiile mi-au fost întrerupte de o bătaie în ușa din față. Pentru o secundă, inima a început să-mi bată cu putere, anticipând ce-avea să urmeze, până mi-am amintit că o rugasem pe Jessica să mă ajute să pun draperiile.

— Hai, pune-mă la curent cu ultimele bârfe. Cum merge treaba cu hăndrălăul Hank, văcarul? m-a întrebat ea, întinzându-se în balansoarul de pe verandă, cu o bere rece în mână.

M-am așezat lângă ea, dându-mi ochii peste cap la auzul comentariului, dar ciocnind totuși cu ea.

— Ce? Romanul de dragoste nu merge cum te așteptai?

— Nu comentez, am declarat zâmbind.

— Nu vrea să pună șaua și să călărească? m-a necăjit Jessica, făcându-mă să râd fără să vreau.

M-am gândit la propunerea pe care mi-o făcuse Hank: să călărim fără șa și restul. Atunci aș fi zis că exact asta îmi doresc și eu. Adică, la urma urmei, el era bărbatul ideal, nu?

— Totul merge conform planului, i-am răspuns, luând o gură de bere.

— Înțeleg. (Ne-am legănat de câteva ori.) Ești sigură?

— Afurisită băgăcioasă ce ești!

— Afurisită prietenoasă – totuși, e-o diferență.

— O diferență foarte mică.

— Cea mai mică, a aprobat.

Am mai luat câteva guri de bere și ne-am mai legănat o vreme în balansoare.

— Păi, și-n planul ăsta, al tău, crezi că bibliotecarul...

— Jessica, te rog eu, las-o baltă, OK?

— OK.

A lăsat-o baltă. Fix șapte secunde.

— Pot să mai spun un lucru?

Mi-a fost imposibil să-mi rețin râsul.

— Unul singur. Fă-l să merite.

Și mi-a spus ceva neașteptat.

— OK, uite ce vreau să-ți spun. Tu crezi că trăiești intriga unui roman de dragoste, așa-i?

— Of! Dacă pui problema așa, sună penibil.

— Răspunde-mi, te rog! a insistat ea, privindu-mă cu atenție.

— Bine, recunosc. Mă cred într-un roman de dragoste. Hai, râzi, i-am răspuns, legănându-mă puțin mai repede.

— Ba n-am să râd, pentru că te cred, a adăugat, bând apoi nonșalantă din sticla de bere.

Am așteptat să continue, dar m-am strâmbat la ea văzând că nu mai spune nimic.

— OK, ha-ha! Și ce vrei să spui, de fapt?

— Nimic altceva decât am spus deja.

— Stai, stai... mă crezi?

— Sigur că te cred, a afirmat, ciocnindu-și sticla de bere de a mea.

— Detaliază, te rog, am spus tot mai jenată.

— Nu-i nevoie. Sunt de acord cu tine.

— Hai, serios, știu că nu ești! am protestat.

— Ești la fel de agresivă cu toată lumea care e de acord cu tine? a râs Jessica, cu ochii ațintiți spre apus. Prognoza spunea că va ploua la sfârșit de săptămână, dar după cum e vremea acum, nu s-ar spune. Azi e vreme numai bună de navigat, a adăugat, schimbând subiectul.

Se legăna în balansoar, complet relaxată. Eu mi-am terminat berea, complet nerelaxată.

Noaptea, când m-am întins în pat, m-am uitat la calendar. A doua zi era vineri. Venea Caroline. Și constructorul. Și bibliotecarul. Am început să tremur sub așternuturi. În mod sigur se lăsase frigul...

Dar nu mă mai puteam minți pe mine însămi. Or, până atunci întotdeauna îmi reușise chestia asta.

M-am trezit tresărind, lac de sudoare și atât de excitată, că nu suportam nici măcar atingerea așternuturilor pe piele. Le-am împins cu piciorul.

Avusesem un vis foarte viu, care-ncepuse ca de obicei: în pragul ușii era un bărbat, care se apropia de mine din spate, dar nu eram sigură de prezența lui până nu-i auzeam pașii pe podeaua de lemn. Pielea mi se înfioră, simțind cât de aproape era acest bărbat, acest amant tenebros, ajuns între timp chiar în spatele meu.

Și-a lipit nasul sub urechea mea, făcându-mă să mă arcuiesc fără a-l putea atinge. Însă el încă era acolo, buzele lui îmi răzuiau acum același petic de piele, șoptindu-mi prenumele în ureche.

— Vivian, dulcea mea Vivian, susura el cu o voce joasă, profundă.

Atât de profundă încât îmi doream să-l simt în mine, să mă umple de dragoste fierbinte, nebună.

— De cât timp mă aștepți? Mmm, pielea ta mă îmbată. Oare gustul tău e la fel de suav ca parfumul tău? murmura el, lăsându-mă să-i simt tot corpul, lipindu-mă de trupul său ca-ntr-o matriță.

Atât de dură, de tare, și nu vorbesc doar de pieptul și coapsele sale puternice. Nu, se-nvârtoșase pentru mine. Și-și lipise bărbăția de mine și,

speram, urma să mă umple cu ea. Mă luptam să mă întorc, să-l văd, să-l ating, dar, ca întotdeauna, mă ținea cu spatele la el.

Totuși, în noaptea aceea a mers mai departe ca altă dată. Cu mâinile lui puternice mi-a smuls cămășuța subțire de mătase de pe pielea arzătoare și mi-a cutreierat fără rețineri corpul dezgolit. Încă prizonieră în strânsoarea lui, cuprinsă în brațele lui puternice, m-am pomenit lipită de perete. Mi-a luat mâinile și mi le-a ridicat deasupra capului. M-a apucat de șolduri, iar eu m-am arcuit, pregătită pentru el.

Dar nu și pentru impresionanta lui erecție. Sau, cel puțin, nu încă. Nu, amantul meu misterios și tenebros a început să-mi dezmierde și să-mi stârnească sânii, frământându-le ușor carnea fragedă, și să-mi întărească sfârcurile sensibile, împrejurul cărora dansau și se-nvârteau buricele degetelor lui.

— Ai idee ce-mi faci? îmi șoptea el la ureche, înainte să-și treacă limba dintr-o parte-n alta a cefei mele.

Îi simțeam părul moale trecând pe cărarea deschisă de buzele lui: jos, mai jos, tot mai jos: de-a lungul omoplaților, cufundându-se în fiecare gol dintre vertebre, oprindu-se în sfârșit pe șale și ciupindu-mă ușor cu dinții.

Mâinile lui... îmi abandonaseră sânii, pe care îi simțeam plini și grei atunci când îmi arcuiam spatele, căutându-i atenția. Însă palmele lui urmau o traiectorie spre sud și, când au început să-mi exploreze cele mai intime secrete, gemând și mormăind îl imploram să mă posede, să mă treacă acel prag care începea să semene a durere, într-atât de copleșitoare era nevoia de a-l simți înăuntrul meu.

— Nu te grăbi, Vivian. N-ai idee cât de mult am așteptat acest moment, mi-a șoptit, deschizându-mă pentru el.

Și deodată nu i-am mai simțit respirația pe spate. Coapsele mele au fost mângâiate, pe interior, de părul lui mătăsos, iar genunchii mei amenințau să cedeze. M-am uitat în jos și i-am văzut mâinile în timp ce îmi depărta picioarele într-un mod delicat, dar insistent. Și apoi săruturile... Oh, săruturile lui!

A început prin a-mi săruta spatele genunchilor, apoi a început să urce spre coapse, cu mișcări sigure, înaintând spre interior. Fața lui era în continuare ascunsă.

Și apoi? M-a atins cu buzele. Extatic. Erotic. De o impudoare sălbatică.

Întreaga mea lume s-a oprit, apoi a pornit din nou, ca și cum ar fi renăscut. Rezemată cu mâinile de perete, strigătele mele pasionale se revărsau peste el. Doar un smoc de păr era vizibil în lumina palidă când și-a îngropat capul între coapsele mele. Am fost cuprinsă de fiori, tremuram și, deși ochii mi se închideau, mă luptam să-i țin deschiși ca să-l văd.

— Vivian, a răsunat în mine vocea lui gravă. Ai un gust delicios, exact cum visam.

Și, chiar în momentul în care se pregătea să-și ridice capul și să-și deschidă ochii...

M-am trezit.

La dracu! am țipat, lovind perna cu pumnul.

N-am mai putut adormi în noaptea aceea.

Așa c-am întâmpinat zorii zilei de vineri în ipostaza mea irascibilă.

Capitolul paisprezece

Caroline trebuia să ajungă la zece și jumătate dimineața. Cum Simon era plecat în Mexic, ea voia să rămână o noapte la mine înainte să se întoarcă în oraș. Eram fericită să am prima mea musafiră; cuverturile erau curate, iar pernele – umflate.

În așteptarea ei, eram încă zguduită de visul acela. Pe de-o parte, eram înfuriată că nu reușisem să văd chipul amantului. Pe de altă parte, eram înspăimântată de ideea de a-l vedea. Câtă vreme nu-i vedeam fața, nu era decât o fantezie. O fantezie cu cea mai rapidă limbă din Vest, dar totuși o fantezie.

În săptămâna aceea, nu s-au arătat nici cowboyul, nici bibliotecarul. Pe Hank nu-l mai văzusem, dar găsisem semne ale trecerii lui pe-acolo. Paula și Paul pășteau pe pajiște. Găinile erau ghiftuite. Urmele roților de la camionetă în noroi, după ploaia torențială. Și, știm, bineînțeles, de ce n-a mai dat Clark pe-aici.

„Am acordat deja prea mult timp acestui proiect", așa mi-a spus înainte să plece, lăsându-mă încruntată, dar cu prelata bine fixată pe acoperiș. Am crezut că va ceda și că nocturnul Clark mă va suna. Dar atât Clark nocturnul, cât și Clark diurnul, o idee mai snob, m-au evitat toată săptămâna. În sfârșit, avea să vină în ziua aceea.

Eram agitată? Nici vorbă. Faptul că mă plimbam încolo și-ncoace prin cameră era expresia obișnuită a eului meu cel mai liniștit, mai calm și mai seren.

Cel mai elegant Mercedes decapotabil pe care-l văzusem vreodată şi-a făcut apariţia pe alee, apoi Caroline a parcat în dreptul casei.

— Ciao, fată! a strigat ea surâzătoare. Casa asta se face pe zi ce trece mai frumoasă!

— Da, şi astăzi vom hotărî cum s-o facem şi mai frumoasă, i-am răspuns, luându-i geanta de pe bancheta din spate înaintea ei şi punându-mi-o pe umăr.

— Parc-ai fi speaker motivaţional! a exclamat ea, coborând din maşină şi întinzându-şi braţele deasupra capului, după drumul lung.

Era îmbrăcată ca pentru muncă: picioarele ei lungi erau ascunse într-o pereche de pantaloni negri, strâmţi. Purta un pulover de culoarea zmeurei şi o eşarfă roz-pal care îi punea în evidenţă gâtul lung şi graţios. Pe scurt, avea acel şic natural pe care-l invidiasem dintotdeauna. Precum şi aptitudinea de-a merge cu tocuri de opt centimetri pe o alee de pietriş.

— Când te văd, pare floare la ureche, i-am spus, uitându-mă la pantofii ei în timp ce mă urma spre veranda din spate.

— Am învăţat de la o expertă! Ar trebui să vezi cum merge şefa mea pe şantier! Pune la socoteală capre de tăiat lemne, cabluri electrice şi încă cinci centimetri la tocuri, asta-i Jilian, a declarat ea, cercetând bucătăria. Arată bine. Îmi place cum ai aranjat-o.

A început să examineze etajerele de deasupra aragazului, pe care le golisem şi le umplusem apoi cu un set vechi de oale portocalii, cu fund dublu, găsite prin pivniţă. Le aliniasem după mărime.

— Nu pot să cred! Toate sunt Le Creuset. Le-ai adus cu tine de-acasă sau erau aici?

— Le-am găsit în pivniţă, dosite după nişte borcane pentru murături.

— Să ai grijă maximă de ele, te rog. Şi poate ar trebui să-mi verifici geanta, mâine, înainte să plec. Dacă vezi că mă trage mai într-o parte, fii sigură că va trebui să mă percheziţionezi! m-a avertizat, întorcându-se să observe blatul pe care-l eliberasem în mare parte. Eşti foarte norocoasă că acela nu-i un Kitchen Aid, a concluzionat ea, arătând cu degetul spre un mixer străvechi.

Îl lăsasem pe blat chiar dacă nu credeam că-l voi folosi vreodată. Avea ceva foarte casnic. Aşa-l şi simţeam. Aşa că l-am păstrat.

Am condus-o pe Caroline în sus, pe scări, unde a început să ţipe entuziasmată la vederea progreselor pe care reuşisem să le fac. Am lăsat-o să-şi aleagă ce dormitor vrea şi s-a minunat de vederea la ocean. Sărind pe pat, l-a declarat confortabil, apoi m-a urmărit cum ridic şi cobor jaluzelele de trei ori până le-am adus la înălţimea perfectă. M-a privit şi în timp ce mă asiguram că ferestrele tip ghilotină sunt ridicate la acelaşi nivel, apoi cum rearanjez cărţile de pe comodă, în evantai, cu exact cinci centimetri distanţă între ele.

— E vreun motiv pentru care eşti agitată? s-a interesat ea.

— Eu, agitată? Nu, de ce? am întrebat-o chiar în clipa în care s-a auzit soneria.

Cărţile au căzut toate pe podea, ca urmare a spasmului meu involuntar la auzul soneriei. Am oftat şi m-am aplecat să le adun.

Doamne, Viv, revino-ţi!

Caroline încă mă privea cu sprâncenele ridicate, când am anunţat-o:

— Trebuie să fie Clark. Mă duc să deschid.

Coborând scările în goană, am tras cu ochiul la silueta familiară din spatele perdelei de dantelă. Fusese o săptămână lungă. Simţind un nod în stomac, am sărit peste ultimele două trepte, ţâşnind pe podea şi apucând clanţa în pumn. Ajunsă acolo, m-am oprit în sfârşit ca să respir. Pe cine aveam să găsesc de cealaltă parte a uşii? Pe Clark cel prietenos şi simpatic? Sau pe Clark cel impasibil şi distant?

Am deschis uşa. Umplea tot cadrul. Înalt, întunecat, în tweed. Am zâmbit fără să vreau. Ochii lui căprui s-au încălzit instantaneu, învăluindu-mă, apoi, ca de obicei, m-au scanat de sus până jos. Tot ca de obicei, l-am lăsat să mă privească şi m-am rezemat de uşă când a trecut la picioarele mele, îmbrăcate în cei mai scurţi pantaloni pe care-i aveam. Nu-mi plănuisem deloc ţinuta pentru dimineaţa aceea. Nu, nu, chiar deloc...

Când a ajuns la abdomen şi la bijuteria lui, a făcut ochii mari. Purtam un tricou înnodat lejer la spate, pentru a-mi expune buricul. Privirea i

s-a oprit undeva în zona sânilor, şi mi-am umflat puţin pieptul, jucându-mă cu medalionul de la gât. Şi-a ridicat ochelarii pe nas. Tot acest scurt examen mi s-a părut că a durat o veşnicie. Iar când, în sfârşit, ochii săi i-au întâlnit pe-ai mei, erau calzi, blânzi şi fericiţi să mă vadă. Imediat după aceea a redevenit serios.

— Sper că ai pus totul în ordine înainte de sosirea constructorului.

Mi s-a strâns stomacul. Era încă supărat pe mine.

— Şi eu mă bucur să te văd, Clark. Intră, am spus cu un oftat, ţinând uşa deschisă şi poftindu-l înăuntru.

Braţul lui s-a atins în trecere de al meu, iar eu mi-am atins fără să vreau pielea cu degetele în timp ce-l priveam cum intră, cum se roteşte în cerc şi examinează munca mea de-o săptămână. A ridicat o sprânceană la vederea unui bileţel lipit pe stâlpul şubred de susţinere al unei scări circulare.

— Să nu începi! Nu vreau decât să ştiu dacă se poate restaura, nu să-l înlocuiesc. Eşti fericit?

— Da, exact ăsta-i cuvântul care mi-ar descrie cel mai bine dispoziţia, a mormăit, destul de tare ca să-l aud.

Mi-am înghiţit o remarcă iritată, mulţumindu-mă să-l observ din uşă.

— Cum a fost săptămâna? l-am întrebat.

— Plină, mi-a răspuns, examinând oglinda cu ramă de lemn din hol. Tu ai zgâriat-o?

— Nu, am pufnit, apropiindu-mă să văd mai bine locul de la baza ramei pe care-l freca cu arătătorul.

— Zgârietura asta nu era aici înainte, a insistat el, iar eu m-am împins în el dintr-o parte.

— Dacă-ţi muţi mâna, poate văd şi eu despre ce vorbeşti, i-am spus, mijind ochii ca să văd ce-l preocupa.

Rama veche era plină de zgârieturi şi crăpături. Ce văzuse el? Am încercat să mă aplec peste mâna lui, dar îmi stătea în cale, aşa că m-am strecurat pe sub ea şi m-am ridicat pe vârfuri. I-am dat mâna la o parte şi am cercetat locul pe care mi-l indicase cu degetul.

Zgârietura de vreun centimetru părea la fel de veche ca lemnul ramei. Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Clark unde ar trebui să-şi vâre degetul ăla, când i-am simţit căldura corpului lipindu-se de mine. Contururile lui zvelte se mulau pe ale mele în timp ce-şi împingea degetul înapoi în locul acela. Pe perete.

— Vezi? Asta nu era aici înainte, mi-a spus, suflându-mi aproape de ureche.

Ceafa mea s-a aprins de căldură.

Dar ce se-ntâmplă, oare?

M-am lăsat încet de pe vârfurile degetelor pe călcâie, apăsându-mă şi mai mult cu coloana vertebrală de el. Apoi m-am ridicat iarăşi pe vârfuri, arcuindu-mă pentru a mă apropia de zid şi împingând, cu şi mai multă putere, o altă parte a anatomiei mele pe o parte foarte specifică a anatomiei lui. A şuierat sonor printre dinţi, iar eu am zâmbit cu faţa la zid.

— Adică... acolo? l-am întrebat, trecându-mi degetul peste scobitura din ramă.

Mai întreb o dată: ce se-ntâmplă, oare?

Am riscat o privire peste umăr şi l-am văzut pe Clark. Cu ochii închişi, cu maxilarele încleştate. Inspira adânc.

Şi puţin mai departe era Caroline. Cu mâinile încrucişate pe piept, rânjea cu subînţeles.

M-am reîntors cu faţa la perete, am pipăit zgârietura şi m-am furişat din nou pe sub braţul lui, spunând:

— Cred că va trebui să punem şi rama asta pe listă.

Clark a deschis brusc ochii, şi-a dres vocea şi s-a răsucit pe călcâie, atunci a văzut-o pe Caroline.

— Hei, bună! Mă bucur să te revăd, a salutat-o, timp în care s-a îndepărtat de mine, punând între noi doi cât mai mult spaţiu cu putinţă. Sper că constructorul pe care l-aţi angajat are habar de genul ăsta de reparaţii.

M-am rezemat de perete, tulburată, confuză şi nesigură de cele întâmplate cu doar câteva secunde în urmă. Se făcuse deodată atât de cald –

trebuia să deschid câteva ferestre. Am tras de gulerul tricoului, făcându-mi vânt cu palma. Caroline şi-a înăbuşit râsul.

— Da, lucrează cu cineva cu care am colaborat. Sunt foarte atenţi în proiectele de genul ăsta, a răspuns ea.

Clark a dat rapid din cap.

— Bine, foarte bine. Până soseşte, haideţi să vă arăt proiectele peste care am dat în arhivă, sunt proiectele unora dintre primele case ale oraşului. Spuneaţi că vreţi să vă inspiraţi din casa de vacanţă a prietenei voastre şi e o casă pe care o cunosc bine. O bijuterie, a adăugat el aşezându-şi servieta pe masa din salon.

El conversa absolut firesc cu Caroline, în timp ce eu încercam să-mi fac inima să-şi reia ritmul normal.

El însă nu părea să fie câtuşi de puţin afectat. Uf!

A fost cea mai incomodă zi a mea. Nu, serios. După ce a venit constructorul, am colindat din cameră în cameră, cu Caroline în frunte. Mulţumesc lui Dumnezeu că era şi ea acolo, deoarece tensiunea dintre mine şi Clark era ca o peliculă subţire de nebunie ce acoperea fiecare cuvânt rostit. Fiecare privire arzătoare. Şi fiecare privire nu chiar arzătoare.

Iar după ce am întrebat dacă dulapul de cedru din holul de sus putea fi scos pentru a lărgi spaţiul băii, Clark mi-a ţinut o prelegere. Mi-a expus motivele pentru care ar fi fost o crimă împotriva umanităţii să distrugem ceva atât de importat ca dulapul cu pricina. L-am ascultat două minute, apoi m-a văzut dându-mi ochii peste cap şi m-a apostrofat. Eu i-am scos limba, iar el m-a privit cu ochi atât de arzători, încât e de mirare că n-a luat foc dulapul.

Iar când Caroline şi constructorul Joe au început să discute despre chituirea ferestrelor de la etaj, repetând întruna că, pentru o bună etanşeizare, era nevoie de un chit cât mai gros, faţa lui Clark s-a făcut de trei ori mai roşie. Văzându-l, era cât pe ce să-mi muşc buza de jos până la sânge.

Pe măsură ce trecea ziua, făceam mici progrese. În cele din urmă, am ajuns la un plan clar al modificărilor despre care eu credeam că sunt

necesare şi cu care Clark era de acord. Proiectul era în conformitate nu numai cu inventarul istoric, dar şi cu directivele lui legate de integritatea casei. Caroline făcuse toată ziua echilibristică pe o sârmă întinsă între exigenţele mele şi ale lui, jucând rolul mediatorului şi contrabalansând tensiunea dintre noi, care nu mai putea fi ignorată.

Armistiţiul paşnic stabilit între mine şi Clark după primele zile, prietenia care se legase când plecasem la Philadelphia dispăruseră. Iar în locul lor aveam tăceri incomode, conversaţii frustrante şi oficioase. Şi cel mai rău? Chitul. Lua-l-ar naiba de chit!

După ce ne-am luat la revedere de la constructor, Caroline s-a scuzat şi s-a dus să dea un telefon. Aşa că am rămas singură cu Clark în holul de la intrare.

Tăcere, urmată de şi mai multă tăcere. Un hârşâit de pantof, o răsuflare. Şi din nou tăcere.

Într-un sfârşit, am început amândoi în acelaşi timp:

— Deci, ce crezi despre...

— Dacă şi tu eşti de acord...

După care am dat înapoi. Amândoi.

— Spune, l-am invitat.

— Nu, nu, zi tu ce voiai să spui.

— Nu, te rog. Tu primul, am insistat.

— Doamnele mai întâi, Vivian, a insistat şi el.

La cât de încăpăţânaţi eram şi unul, şi celălalt, puteam s-o ţinem aşa toată noaptea!

— Voiam să te întreb ce părere ai despre Joe. Mi s-a părut cel mai bun dintre toţi.

— Pare competent şi mi s-a părut că înţelege ce vrei să faci aici. Sigur o să facă treabă bună.

— Perfect. Adică, şi eu cred acelaşi lucru, dar mă întrebam ce părere ai tu, am spus, ca să umplu tăcerea.

Ceea ce nu fusese necesar altă dată!

— Deci... da.

Liniște din nou.

— Și tu, ce voiai să spui? l-am întrebat.

— Hm? a făcut cu un aer distrat.

— Când am început să vorbim amândoi deodată... Ce-ai vrut să spui? am repetat.

— Ah, păi, că tu și Caroline chiar ați făcut o treabă bună, iar proiectul avansează. Cred că totul se va termina cu bine.

— Și eu cred la fel. O să fie fain să vedem cum vor prinde formă. (M-am apropiat de el și i-am arătat cornișa care separa antreul de salon.) Chiar mi-a plăcut ideea ta de a încerca să reproducem asta și la etaj. Va da mai multă unitate întregului spațiu.

— Mi s-a părut consecința firească, a murmurat el, ridicându-și ochelarii pe nas.

— Și sunt bucuroasă că ți-au plăcut sugestiile mele privind baia principală. Mă temeam că vei respinge ideea cu dușul cu efect de ploaie, l-am tachinat.

A oftat.

— De ce m-aș opune dușului cu efect de ploaie? Băile trebuie modernizate, Vivian. Până și eu sunt conștient de asta!

Vocea i se schimbase din nou. Părea frustrat, obosit. Agasat, dar nu în același fel în care reușisem să-l agasez până atunci.

Mai demult, îl necăjeam doar ca să-l fac să reacționeze, acum însă nu era nimic să-mi doresc mai mult decât să-l aud mormăind „femeie imposibilă" cu vocea aceea gravă. Dar el a spus cu totul altceva.

— Cred că e momentul să mă dau la o parte și să te las să mergi până la capăt cu alegerile pe care le-ai făcut.

S-a îndreptat spre ușă, dar eu am țâșnit imediat în fața lui.

— Stai, unde crezi că fugi?

— Nu fug nicăieri. Plec, mi-a spus pe un ton neutru, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine nu, deși mă pusesem între el și ușă.

— Haide, te rog. Eu și Caroline voiam să bem un pahar de vin. Să stăm și să privim oceanul. Poate după aceea scoatem Bombardierul Albastru pentru o tură pe coastă.

M-am lipit de ușă și i-am aruncat un zâmbet ispititor.

— Vrei să urci la volan după ce bei? m-a apostrofat el.

— Nu! Dacă e să mergem la plimbare, mergem mult mai târziu, pe la... Ce naiba, Clark, înțelegi ce vreau să spun! am protestat, rozându-mi o unghie. Deci hai. Mai stai, OK?

— Nu pot, mi-a răspuns și a dat să mă ocolească.

M-am postat iarăși în fața lui.

— Nu poți sau nu vrei?

— Vivian, a mormăit el văzând că insist, apoi m-am plantat drept sub nasul lui.

— Nu poți sau nu vrei? am repetat imperturbabilă.

M-am uitat în ochii lui de culoarea ciocolatei topite, plini de o emoție imposibil de definit.

— Am planuri.

— Planuri? am exclamat incredulă.

Ceea ce nu era tocmai o idee bună.

— Da, am planuri. Nu-mi petrec toate serile gândindu-mă la tine, închipuie-ți! a exclamat el. La tine și la casa asta, vreau să zic...

— Ei bine, și care-s planurile alea? l-am întrebat încruntată.

Și-a deschis gura, a închis-o, apoi a deschis-o iar. Îl priveam fix, urmărind cum își linge buza de jos.

Tocurile lui Caroline m-au făcut să-mi iau ochii de la Clark, iar el a profitat și s-a strecurat pe lângă mine, ieșind pe verandă.

— Ne mai vedem, mi-a spus el.

Era deja la baza scărilor când Caroline a ajuns în spatele meu.

Am urmărit amândouă Taurusul care se îndepărta cu o viteză rezonabilă, precum mașinile oficiale la o paradă. Fără să stârnească praf, drept înainte, până în capătul aleii.

— I-ai spus să rămână? m-a întrebat Caroline.

— Da, i-am răspuns, luând-o spre bucătărie. Bem ceva?

— Sigur.

M-a urmat. Mi-am turnat un pahar de whisky, iar ei, unul de vin.

— Ai chef să ieşi în oraş în seara asta? am întrebat-o, iar ea a acceptat cu o licărire de curiozitate în ochi. Perfect, am răspuns, dând paharul pe gât fără să mă strâmb măcar de arsura tăriei.

După două pahare şi după ce ne plimbaserăm prin oraş, Caroline, Jessica şi cu mine eram cocoţate pe scaunele de la bar în restauratul lui John şi comandam pizza şi încă un rând de băutură. După ce le-am primit, eram gata să ne retragem într-un separeu din colţ. În timp ce Caroline şi Jessica trecuseră înţelepte pe apă, eu savuram al patrulea pahar de whisky. Nu dădeam niciun semn c-aş avea de gând să mă opresc. Corpul meu era fierbinte şi relaxat, buzele, amorţite şi în acelaşi timp fremătătoare, şi mi-am desfăcut doi nasturi de la cămaşă ca să mă răcoresc puţin.

— Doar n-ai de gând să te despoi cu totul? m-a tachinat Caroline.

— Cineva trebuie s-o facă, am murmurat, oprindu-mă înainte să-mi scot sutienul la vedere.

— Oh, cineva chiar o va face. Crede-mă! a ricanat Jessica, schimbând cu Caroline nişte priviri pline de subînţeles.

— Nu mai fi atât de secretoasă. Zi ce-ai de zis. Zi ce-ai de zis.[1]

— Fără John Mayer, iar karaoke se face duminica seara, a spus Jessica, întinzându-mi un şerveţel ca să curăţ whiskyul pe care tocmai îl vărsasem. Cum merge treaba cu cowboyul?

— Ce cowboy?

— Da, ştii tu, protagonistul aşa-zisului tău roman de dragoste?

— A, da. El. Ei bine...

— Stai, m-a întrerupt Caroline. Scrii un roman de dragoste?

— Nu, nu scriu. Şi tu, de ce nu poţi să-ţi ţii gura? am întrebat, cu arătătorul aţintit spre Jessica.

— Oh, n-ai auzit teoria lui Viv? Adică motivul pentru care e aici?

[1] *Say what you need to say*, refrenul piesei *Say*, al interpretului John Mayer. (*N. red.*)

Jessica a râs, iar Caroline s-a uitat la mine.

— Ce teorie?

— Nu-i nicio teorie. E mai degrabă sentimentul că...

— Hai, că m-ai amețit, m-a întrerupt Caroline, cerându-i Jessicăi din priviri s-o lămurească.

— Normal. Așa e și Viv.

— *Viv* e fix aici! Și *Viv* te pocnește dacă nu încetezi imediat!

Am reușit s-o fac să tacă trei secunde.

— Deci Viv are ideea asta trăsnită cu...

— EU o să-i spun! Tu o să strici tot, am sărit eu.

Jessica a făcut un gest prin care-mi dădea cuvântul.

— OK, uite care-i faza: simt că Hank și cu mine suntem sortiți să fim împreună.

— Hank? a spus Caroline, cu sprâncenele ridicate.

— Da, Hank. Hank și cu mine. Împreună. În sensul ăla biblic.

— Adică, pământul a fost potopit de ape și el e ultimul bărbat din lume?

Jessica a bătut cinciul cu ea.

— Nu! L-ai *văzut* măcar? Ce abdomen, și ce piept, și ce față are? am întrebat-o, vărsând și mai mult whisky pe masă în timp ce gesticulam ca să-i descriu trupul.

— Bineînțeles că l-am văzut. Mi-a și vorbit. De fapt, mai mult a mormăit, a nuanțat Caroline, strâmbând puțin din nas.

— A mormăit? am repetat, confuză. Când?

— În ziua când am fost toți aici. S-a uitat la sânii mei și a mormăit ceva de genul „drăguț", apoi a dispărut în șopron. De parcă ar fi trebuit să leșin de fericire sau așa ceva, a pufnit ea.

— Îi plac fetele înalte și blonde, a comentat Jessica. Doar că de obicei le preferă pe alea mai curviștine decât tine, fără supărare.

— Nicio supărare, a răspuns Caroline.

Fetele au ciocnit paharele.

Eu l-am golit pe-al meu, așa că i-am făcut semn lui John să mi-l umple.

— Deci tu crezi că Hank şi cu tine sunteţi făcuţi unul pentru altul? a reluat Caroline. De ce crezi asta?

— Mi-ar lua prea mult timp să-ţi explic, am mormăit.

— Viv citeşte o tonă de romane de dragoste. Aşa că atunci când a primit un telefon în miez de noapte să se mute în celălalt capăt al ţării şi să intre în posesia unei case pe plajă, moştenită de la o mătuşă despre care nu ştia mare lucru, şi când a dat peste un cowboy pe jumătate dezbrăcat, s-a gândit că e eroina uneia din cărţile ei preferate, a recapitulat Jessica, cerându-mi aprobarea din priviri.

Am oftat.

— Repet, când o spui aşa, sună penibil. Da, nu-i doar asta, mai sunt şi alte chestii. Adică, n-ar trebui să te lupţi puţin? Nu face vânătoarea parte dintr-o poveste grozavă de dragoste? Jocul de-a şoarecele şi pisica, urmărirea, compunerea piesă cu piesă a marelui puzzle al penisului?

— Ă... poftim? a făcut Caroline.

Mi-am pus fruntea pe masă.

— Nu ţi-a luat o veşnicie să te combini cu Simon? am întrebat-o.

— Ba da, dar partea aceea a fost preludiul. S-ar fi întâmplat oricum. Singura întrebare era când, a răspuns pe un ton melancolic.

Am privit-o. Şi faţa ei părea la fel de melancolică.

— Păi, aşa decurge şi treaba dintre mine şi Hank, am insistat încruntată.

— Dar mai lipseşte o piesă din puzzle-ul ăsta cu penisul, nu? a intervenit Jessica.

Caroline a dat din cap, întărindu-i spusele.

— Absolut. Cred că scapi ceva din vedere, Viv. Piesa cea mai importantă.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am întors spre bar, nerăbdătoare să primesc încă un pahar de băutură. Nu l-am văzut pe John. L-am văzut în schimb pe...

— Clark! am şoptit.

— Exact! au exclamat simultan Caroline şi Jessica.

Am clătinat din cap, fără să-mi iau ochii de la el.

— Nu, vreau să spun... acolo, la masa de lângă bar...

Amândouă şi-au întors capul în direcţia indicată, aşa că l-am urmărit toate trei în timp ce trăgea un scaun. Pentru o tipă.

Înaltă, suplă, blondă. Superbă. Şi deşteaptă foc, presupuneam. Pentru că avea acea privire în ochi... Sigur ea era *planul* lui din seara aceea.

Clark a râs după ce a spus ea ceva, iar eu am tresărit când râsul său profund şi-a croit drum prin vacarmul celor o sută de conversaţii, o sută de clinchete de pahare şi de tacâmuri clocnite. Ea şi-a desfăcut şervetul şi l-a întins cu precizie şi eleganţă, apoi şi-a pus delicat mâna pe masă. Şi i-a atins mâna. Mâna lui. *I-a atins mâna*! Târfa!

M-am ridicat instantaneu din scaunul meu aflat în cealaltă parte a barului, evitând mâna lui Caroline care încerca să mă reţină şi ignorând strigătele Jessicăi. Clark s-a întors exact la timp ca să mă vadă năvălind peste el, şi a sărit din scaun.

— Ia te uită, bună seara! am strigat eu, proţăpită fix în faţa mesei, fără pic de eleganţă. Stai jos, Clark, nu vreau să vă întrerup, am spus dojenitor, punându-i o mână pe umăr şi împingându-l ferm înapoi pe scaun. Am vrut doar să vin să vă salut. Aşadar, salut!

Mi-am îndreptat apoi atenţia asupra blondei mişto din faţa mea, care mă privea amuzată. Proastă reacţie din partea ei.

— Eu sunt Viv, îmi pare bine, am spus suav, întinzându-i mâna.

— Şi mie îmi pare bine, Viv. Stai... Viv de la Vivian? m-a întrebat.

Privirea mea s-a mutat la Clark. El a pălit.

— Adică Vivian, da.

— O, Doamne! a exclamat ea şi a bătut din palme. De ce nu vii să stai cu noi?

— O, nu, sunt sigur că Vivian are altceva mai bun de făcut în seara asta decât să...

— Cu mare plăcere! am urlat, trăgând un scaun de la o masă vecină şi încălecându-l invers. Ce bem?

— Nu cred că-i o idee bună... a început Clark.

— *Pffff*! Absurd. E o idee excelentă. Cum altfel aş putea... Scuze, cum te cheamă? am întrebat-o pe blondă.

— Chloe, mi-a răspuns ea, uitându-se când la mine, când la Clark.

— Chloe? Ce drăguţ! Hai să bem ceva împreună, vreţi? Hei, John! am strigat, iar el mi-a răspuns tot printr-un strigăt. Adu-mi băutura aici, OK?

— Vine!

M-am făcut comodă, încrucişându-mi braţele pe spătarul scaunului. I-am rânjit lui Clark, care mi-a răspuns cu un zâmbet crispat.

— Vivian, speram să dăm de tine în seara asta, a continuat Chloe. Muream de nerăbdare să te întâlnesc.

— Chlo, a protestat Clark cu un geamăt, iar pe mine familiaritatea dintre ei m-a înfiorat.

De ce m-oi fi înfiorat aşa? Una peste alta, de ce naiba eram acolo? M-am uitat peste umăr, la masa mea, unde le-am văzut pe Caroline şi pe Jessica făcându-mi semne disperate să mă întorc. Însă deja eram hotărâtă să rămân.

— Sperai să te întâlneşti cu mine? am întrebat-o, uitându-mă la Clark.

Care se holba la sânii mei. Am coborât privirea şi am observat că lăsasem la vedere partea de sus a sutienului după ce-mi desfăcusem nasturii cămăşii mai devreme. Privindu-l drept în ochi, mi-am mai desfăcut un nasture. A gemut încă o dată, dar în alt fel. De faţă cu Chloe? Ce puneau la cale ăştia doi?

Chloe a izbucnit în râs.

— Vivian în sus, Vivian în jos, să vezi ce-a spus Vivian, îţi vine să crezi ce-a spus Vivian. Incredibil ce imagine a putut să-ţi creeze!

Am privit-o confuză.

— Nu l-am mai auzit pe vărul meu să vorbească aşa despre cineva de foarte mult timp. Acum, că te-am întâlnit, înţeleg în sfârşit de ce! a continuat ea, apoi s-a strâmbat la Clark care-i arunca priviri nimicitoare.

— Uau, uau! Clark e vărul tău?

M-am întors spre el, privindu-l tot nimicitor.

— Să înțeleg că aveai planuri cu verișoara ta? Ce dracu'?

— Atenție la limbaj, Vivian, m-a avertizat el, dând pe gât paharul de whisky imediat ce John a pus băuturile pe masă.

M-a privit peste marginea paharului, cu ochi învăpăiați și furioși.

M-am aplecat spre masă, făcând picioarele din spate ale scaunului să se ridice de pe podea. L-am privit direct în ochi și am repetat cu voce joasă și rar:

— Ce dracu', Clark?

— Chloe, ne scuzi un moment? a întrebat el, fără să-și ia ochii de la mine.

— Sigur, i-a răspuns verișoara chicotind. Mi-a părut bine, Viv, a repetat ea, bătându-mă prietenește pe umăr în timp ce se ridica de la masă.

De fapt, nici măcar n-am văzut-o când a plecat, pentru că eram implicată într-un duel al privirilor ucigătoare cu bibliotecarul.

— E drăguță, am comentat eu.

— Ești beată.

— Corect.

— Am o curiozitate, Vivian, a spus fără să-și ia ochii dintr-ai mei.

— Ce curiozitate?

— Sunt curios de ce te interesa atât de tare persoana cu care am ieșit în seara asta.

S-a aplecat în față. M-am aplecat și eu mai mult. Acum eram la câțiva centimetri distanță unul de altul.

— Aproape că pari...

Mi-a privit părul, buzele, umerii, pieptul, încă împins înainte și pe jumătate dezgolit. Când s-a uitat iar în ochii mei, avea un colț al gurii ridicat în sus:

— ...geloasă!

— Geloasă? Eu?! am pufnit întâi, apoi am râs, iar râsul s-a transformat într-o bolboroseală. Voiam să-mi salut prietenul, atât. Prietenul cu care obișnuiam să vorbesc tot timpul. Prietenul care s-a oferit să mă ajute cu casa și mă suna în miezul nopții. Prietenul cu care dădeam ture într-o

mașină bengoasă, cu un caraghios de cavaler în armură strălucitoare pe bancheta din spate. Unde s-a dus?

— Tu chiar n-ai nicio idee?

A clătinat din cap, s-a ridicat și i-a spus lui John:

— Luăm pizza la pachet.

— Pleci? Iar? Ce-i cu mania asta? l-am întrebat furioasă.

Deja mă durea capul.

— Chloe trece printr-o perioadă grea, și...

— Cum poate o fată atât de drăguță să treacă printr-o perioadă grea? am pufnit, uitându-mă pe furiș la frumoasa blondă de la bar.

— Toată lumea are probleme, Vivian. Chloe se gândește să plece din San Diego și să se mute în nord. Avea nevoie să discute cu cineva. Câteodată, trebuie să vorbești cu voce tare ca să știi ce gândești, de fapt.

— Și eu pot să spun chestii cu voce tare, am murmurat, uitându-mă la el.

Era atât de înalt. Și de nervos. Când oare se enervase în halul ăsta?

A făcut semn din cap cuiva din spatele meu, iar când m-am întors, am văzut că eram flancată de fetele mele.

— Aveți voi grijă să ajungă OK acasă? i-a șoptit Jessicăi, care a dat din cap.

Fapt care m-a scos din minți.

— N-am nevoie să-mi poarte cineva de grijă ca să ajung teafără acasă. Pot să-mi port și singură de grijă, da?

Mi-a aruncat o privire impasibilă.

Nu-mi plăcea asta. Îl preferam pe Clark cel nervos.

S-a întors, a schimbat câteva vorbe cu John, și-a luat pizza, apoi și-a cules verișoara de la celălalt capăt al barului, de unde ea mi-a făcut cu mâna.

El a plecat. Eu eram beată. Cu jumate din sutien la vedere.

Era timpul să mă duc acasă.

*

Când m-am trezit, aveam un ghem scârbos în gură – era limba mea. Fiecare pas pe care-l făceam spre baie îmi amintea cât de luminos era soarele, cât de zgomotoşi erau pescăruşii şi cât de sărat era mirosul oceanului care se afla fix sub fereastra mea. Fereastră pe unde intra toată lumina aia afurisită!

Mergeam clătinat pe coridor când Caroline a apărut în pragul camerei sale, odihnită şi drăguţă. Nemernica!

— Bună dimineaţa, frumuseţe! mi-a spus. Drăguţ! a adăugat când i-am tras un pumn în umăr, nu foarte tare.

Dând din cap, m-am dus direct la chiuvetă. Cu gura plină de pastă de dinţi, mi-am dat cu apă pe faţă şi-am stat să analizez situaţia, apoi am evacuat în toaletă tot conţinutul stomacului. Caroline a avut delicateţea să închidă grijulie uşa, în timp ce eu, aşezată pe podea, îi făceam semn să iasă.

— Îţi aduc nişte sărăţele, m-a anunţat ea.

I-am murmurat un *mulţumesc.*

Mi-am lăsat corpul un moment să-şi revină, apoi mi-am dat iar cu apă pe faţă. Şi mi-am mai periat o dată dinţi. Revenindu-mi puţin, mi-am luat halatul de baie din spatele uşii şi am coborât la parter.

În bucătărie, Caroline răscolea în debara.

— N-am găsit sărăţele, doar nişte covrigei săraţi.

Am zâmbit vlăguită.

— Buni şi ăia. Şi de-ai putea să-mi tragi un baros în cap, ar fi perfect.

— Baros nu cred c-avem la-ndemână, doar şurubelniţă!

M-a urmat la masă, punându-mi în faţă covrigeii şi un pahar cu apă.

— Atâta timp cât vorbim de unealtă, nu de cocteil[1]. Orice m-ar face să mă simt mai bine decât iadul în care sunt acum, i-am spus, luând recunoscătoare o gură de apă şi ronţăind un covrigel. Aseară chiar mi-am descheiat cămaşa în faţa a jumătate de oraş?

[1] *Screwdriver*, în engl., numele unui cocteil ale cărui ingrediente de bază sunt vodca şi sucul de portocale. (*N. red.*)

— Ăăă, da. La masa de-alături se făceau pariuri dacă-ți scoți sau nu sutienul, ca în *Flashdance*!

Caroline se mișca frenetic prin bucătărie, turna cafeaua, aprindea arzătoarele.

— Cum ai reușit să te prinzi atât de repede? Mie mi-a luat o veșnicie să fac aragazul ăla blestemat să pornească! i-am spus. Să nu mai zic de fierbător.

— Am instalat unul asemănător pentru o clientă și m-a fascinat. Mă gândeam să pun unul la fel și la noi în bucătărie, dar dragostea pentru cuptoarele Viking a învins.

— Vikingii sunt aţâţători, am admis, înghițind câteva guri de apă.

— Apropo de asta, vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară?

— Nu, le-am spus covrigeilor.

— Sigur nu vrei? Nu vrei să vorbim cum ai dat buzna peste Clark ca să vezi cu cine ia cina?

— Nu.

— Tocmai când ne spuneai că ești sortită unui anumit cowboy?

— Nu.

— Bine.

Revenind cu cana de cafea și cu felia de pâine prăjită, s-a așezat lângă mine. Fără să spună nimic.

— Era verișoara lui, am reluat, luând o bucățică din pâinea ei. În caz că te întrebai.

— Am bănuit că e ceva de genul ăsta, mi-a răspuns, ascunzându-și cu greu un rânjet.

Mi-aș fi dat ochii peste cap, dar mă simțeam de parcă mi-erau îngropați în nisip. Dar în mintea mea, mi-am dat ochii peste cap ca o adevărată tragediană!

Caroline a rămas la mine până după prânz, făcându-mi câteva sugestii pentru casă pe ultima sută de metri. I-am arătat mansarda și i-am vorbit despre intenția mea de a o transforma într-un atelier de pictură. Neștiind

că în cealaltă viaţă a mea pictasem, ideea a entuziasmat-o şi m-a făcut să-i promit că-i voi arăta lucrările mele la următoarea ei vizită.

— Sau, şi mai bine, trimite-mi poze după ce amenajezi atelierul.

Am încercat să-i explic că nu mai pictasem de ani buni şi cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă urcam la mansardă şi aş fi început să mă prostesc cu pensulele. Dar n-a vrut să mă asculte.

Simon se întorcea în noaptea aceea din Mexic, iar ea era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. O invidiam, recunosc. Avea un bărbat care o adora şi care sigur îi răvăşea corpul până mai să o lase fără suflare. Avea genul acela de aură, aşa că bănuiala mea era, probabil, cât se poate de exactă. Cel mai important, avea pe cineva care îi spunea *te iubesc*. Se trezea cu aceste două cuvinte, mergea în parc cu ele, se aşeza pe canapea şi le auzea în timpul nopţilor fierbinţi.

Am oftat. Adânc.

Ţinându-ne braţ la braţ ca nişte surori în timp ce mergeam spre maşina ei, Caroline a inspirat adânc aerul sărat al oceanului înainte să-şi arunce bagajul pe bancheta din spate.

— E ceva magic în locul ăsta. Ar trebui să vin mai des spre nord, cu Simon.

— Uşa mea e mereu deschisă. Veniţi când vreţi.

M-a tras spre ea şi m-a luat în braţe.

— Ai grijă de tine, bine?

— OK. Şi tu de tine? am întrebat-o confuză.

— Serios, Viv. Ştiu că te crezi într-un roman de dragos...

Cu un geamăt, am împins-o spre maşină.

— Nu, serios, ascultă! Cred în semne şi-n faptul că lucrurile se întâmplă aşa cum e dat să se întâmple. Fii deschisă la tot ce-ţi iese în cale, bine? Nu-i chiar atât de greu. Uneori, ca să te îndrăgosteşti, nu trebuie decât să te uiţi împrejur şi să vezi ce-ai în faţă.

— Ar trebui să scrii scenarii pentru Hallmark!

— Moaş'-ta pe gheaţă, Viv! Sfatul ăsta e aur curat. Curat.

— Așa-mi trebuie dacă-mi împărtășesc secretele, am murmurat, clătinând din cap.

— Ține minte ce ți-am spus, OK?

— Să fiu deschisă. Am înțeles. Haide, condu prudent, am râs, schițând un salut militar în timp ce ea urca în mașină. Și, lăsând gluma la o parte, mulțumesc pentru tot. Chiar prețuiesc efortul tău.

— Doar nu vrei să mă și săruți acum? m-a întrebat sec.

— Mă bătea gândul, am răspuns.

A izbucnit în râs, a dat cu spatele, apoi a claxonat voioasă când a luat curba. După care s-a făcut nevăzută.

Și am rămas singură, iar sfatul ei îmi răsuna în capul mahmur.

Nu-i chiar atât de greu. Uneori, ca să te îndrăgostești nu trebuie decât să te uiți împrejur și să vezi ce-ai în față. De-aș fi fost un personaj într-un film de televiziune, în momentul ăsta m-aș fi apropiat de marginea falezei, privind brizanții. Silueta mea s-ar fi decupat, distinctă, dar tristă pe fundalul cerului albastru metalic. Camera de filmat s-ar fi îndepărtat încet, cuprinzând în cadru și casa frumoasă, dar pustie.

M-am întors în bucătărie ca să-mi pregătesc un sendviș cu unt de arahide.

Dar cuvintele lui Caroline m-au frământat toată ziua, până când, fire-ar să fie! mi s-a făcut stomacul ghem.

Capitolul cincisprezece

Mă fâțâiam. Analizam. Complotam.

Mă învârteam în cerc prin casă. Ajustam bilețelele cu observațiile Carolinei pentru constructor ca să fiu sigură că sunt în unghi de nouăzeci de grade și perfect aliniate unele cu altele.

După ce a plecat Caroline, m-am gândit într-una la cuvintele ei de despărțire. Fire-ai tu să fii, Caroline, cu vrăjelile tale!

Mă uitam la păpușile din sufragerie, pe care Jessica încă nu le luase acasă, și i-am trimis un SMS în care îi spuneam că, dacă nu vine să-și recupereze armata de psihopate, am să le mân ca pe niște lemingi până pe marginea falezei, să se-arunce-n ocean. Mi-a răspuns în felul ei, trimițându-mi semnul cu degetul ridicat.

Am făcut ordine printre discurile lui Johnny Mathis, pe care le mutasem din șemineu pe etajerele aflate de o parte și de cealaltă a căminului. Le-am aranjat după genuri (cântece de Crăciun și altele), apoi cronologic, făcându-le accesibile cui le-ar fi căutat după dată sau după temă. În cele din urmă, le-am aranjat și alfabetic. Mă ocupam cu clasificarea zecimală a lui Dewey pentru a-mi ține mintea ocupată? Probabil. Dar Dewey mi-aducea aminte de o anumită persoană, hotărâtă să își schimbe cota și să treacă de pe raftul său drept în secțiunea romanelor de dragoste.

Deodată s-a auzit un tunet și, când m-am uitat pe fereastră, am văzut un fulger deasupra oceanului. Minunat. Ploaia mult promisă toată săptămâna venea, în sfârșit. Vântul se întețise, luând cu asalt coșurile cu ferigi atârnate pe veranda din spate.

M-am așezat pe canapea, cu genunchii sub mine și aproape că m-am luat singură în brațe, aplecată înainte. Cum mi-era clar că voiam să stau bosumflată toată seara, la căldură, mă schimbasem deja în pijamale. Dar tricoul anchior alb și pantalonașii de bumbac nu-mi țineau de cald. Spre norocul meu, știam unde pot găsi o pereche de șosete trei sferturi. Așadar le-am tras pe picioare până la genunchi, și chiar mai sus, pentru a mă proteja de frig.

Privirea mea a cutreierat încăperea și s-a oprit asupra șemineului. Hei, ia stai, n-a zis Joe constructorul că șemineul poate fi folosit fără probleme, în siguranță? Păi și nu-i aia o grămăjoară de lemne uscate ca iasca? Hei, Viv, ia aprinde tu focul!

Și l-am aprins.

Crescusem prin tabere, prin urmare știam cum să aprind un foc cu trei bețe și o sfoară. Am tras șuberul, am mototolit câteva ziare și le-am îndesat sub grilajul de fier, pe care se putea face un foc suficient de mare cât să frigi un animal. Am pus surcele deasupra, rupând bucăți de scoarță, cât pentru un mic cuib, asigurându-mă că rămâne destul spațiu pentru ventilație.

Asta nu iau în seamă începătorii în aprinderea focului – ca să ardă mult timp și să dea căldură, focul are nevoie de puțin spațiu ca să respire. Dar nu prea mult, altfel se stinge.

Clătinând din cap ca să alung gândurile ce mă-ncolțeau din nou, am aprins un chibrit, apoi am dat foc ziarelor de sub grilajul de fier. Surcelele de deasupra s-au aprins pe dată, trosnind și pocnind, așa că am pus și doi butuci groși deasupra lor. Am mai pus surcele și, în câteva minute, am obținut un foc zdravăn, care a început să alunge răcoarea și să-și împrăștie căldura în cameră. Eliberând spațiul din jurul căminului, am mutat paravanul într-o parte ca să mă pot bucura de vederea focului.

Ghemuită iar pe canapea, priveam cum se întețește focul, luminând amurgul care se lăsa cu o strălucire radiantă. Jarul strălucea fierbinte sub vâlvătăi, roșu aprins și portocaliu vesel.

Eu, în schimb, numai veselă nu eram. Încă îmi simțeam stomacul făcut ghem. Nimeni în afară de mine nu părea să observe romanul de dragoste în care eram convinsă că dețin rolul principal. Sau dacă-l vedeau, nu erau de părere că eroul său era cowboyul. Oare nu începusem să mă îndoiesc și eu?

La dracu'! Și iar la dracu'!

Confuzia, furia și frustrarea se amestecau ca-ntr-un vârtej în mintea mea. Mă resemnasem?

Dar când am văzut camioneta lui Hank apărând în viteză de după colțul casei și oprindu-se lângă șopron...

În prim-planul minții mele a apărut dorința pură, curată.

Nu m-am gândit la nimic când am străbătut casa în fugă, am ieșit pe ușa din spate și-am traversat curtea, cu o singură intenție.

Trebuia să-l am. Pe loc!

Își scosese deja cămașa, aruncând-o neglijent într-o parte, cum se face când ai de coborât fânul din pod, iar privelișteа mușchilor și pielii sale arse de soare m-a făcut să măresc viteza.

Găinile și-au dat seama că nu era cazul să-mi stea în cale; mi-au lăsat o cărare liberă drept până-n ușa șopronului, pe care am parcurs-o așa de iute de mi se bălăngăneau țâțele. Cam așa se întâmplă când porți sutien mărimea D și l-ai mai și lăsat pe parchet, la etaj. Vedeți, totul era cum trebuia să fie! Oare, în ziua aceea, îmi uitasem sutienul din întâmplare sau m-a călăuzit vreo mână neștiută, eliminând astfel neșansa ca niște degete febrile să se încurce în găicile sutienului?

Ursită. Predestinare. Și bine-ar fi să n-apară vreo de-aia, cum îi zice?, prematură, căci tare voiam să mă pun pe treabă. Și, cu voia lui Dumnezeu, treaba aia era a lui Hank.

Am intrat în șopron, adoptând ceea ce credeam eu c-ar fi o postură extrem de răpitoare: rezemată de ușa de la intrare, cu o mână deasupra capului, cu cealaltă în talie, cu șoldurile arcuite și pieptul în afară, ca o ofrandă.

El azvârlea fânul jos din pod cu o furcă. Atât de puternic, de viril, sudoarea îi poleise deja spatele sculptat la perfecție de o mână divină, cu șoldurile îngustate într-o talie în jurul căreia muream să-mi încolăcesc picioarele ca să-l călăresc până la apusul sexului, pardon, al soarelui.

Și, apropo de apusul soarelui, raze aurii străpungeau norii și luminau podeaua grajdului, făcând să scânteieze fânul împrăștiat, scândurile vechi și balegile maronii.

Stai, ce?

Păi, ăsta era un șopron și acolo trăiesc ele, balegile.

Ei bine, puteam să respir și pe nas. Și-n curând aveam să gâfâi, așa că nu mai conta.

Mi-am întors iar privirile spre Hank.

Da, m-am concentrat asupra lui. Și a mâinilor care alunecau în sus și-n jos pe coadă, strângându-o bine și alunecând iar în sus pe ea. Oh, da.

Am așteptat să se întoarcă și să mă vadă. Să mă vadă și să sară din pod, cu privirea arzătoare și sălbatică, cu sângele clocotind în vene și adunându-se într-o singură, mare, groasă, tare, zbârnâitoare *rachetă seminală*.

Liniște! Poate să se întoarcă-n orice clipă.

Dar nu s-a întors. Așadar am făcut ceea ce ar face orice eroină în această situație.

— Hm, hm.

Nimic.

— Hm, hm!

Paula și Paul s-au întors spre mine. Nu și Hank. El continua să arunce fânul din pod.

Atunci am rostit porunca menită să seducă, să ardă, să nimicească:

— Întoarce-te, te rog.

Oh, da.

S-a întors. A măsurat din priviri. Cum altfel? Eram o viziune în alb, luminată perfect din spate de cel mai frumos apus de soare pentru partida secolului.

Ochii săi mi-au cutreierat trupul şi peste tot unde mă atingea privirea lui îmi sfârâia carnea pe mine.

A aruncat furca cât colo şi, când a început să coboare încet pe scară, fiecare centimetru de piele dezgolit deasupra blugilor lui cu talie joasă era un dar de la zei. A sărit peste ultimele trei trepte, aterizând lejer cu graţia unei feline gata să-şi înşface prada.

M-a privit pe sub genele sale incredibil de lungi, trecându-şi limba peste buza de jos. O sticlire de nu ştiu ce i-a trecut pe faţă. Dorinţă? Poftă carnală pură? Sau mai degrabă... amuzament?

Amuzamentul era un semn bun; implica plăceri simple. Iar asta sugera o emoţie mai profundă. Până la urmă, niciun om nu poate trăi numai pentru dorinţă, şi-atât.

În sfârşit, ceapa era complet decojită, cam aşa cum aveau să fie şi veşmintele de pe mine în puţină vreme.

Şi-a agăţat degetele de curea.

— Vină-ncoa', a spus cu o voce mângâioasă ca mătasea şi perfect stăpânită astfel încât să mă dea pe spate.

Şi m-a dat! Am redus distanţa dintre mine şi ceea ce-mi era destinat. Am lăsat în urmă lumina perfectă, dar cu cât mă apropiam de cowboyul meu perfect, cu atât mi-era mai neclar dacă soarele răsare-n est sau în vest. Eram acum la câţiva centimetri de musculatura sa ispititoare şi-aş fi vrut să-mi înfig dinţii în fiecare strat al ei.

A întins o mână, buricele degetelor sale căutând şi găsindu-mi gura, care s-a deschis imediat. Mi-a apăsat pe buze policarul său cu gust de sare şi pământ şi bărbat. Apoi l-a apăsat mai mult şi i l-am luat în gură. În sfârşit, era în mine. I-am supt policarul, iar ochii săi s-au întunecat.

— Aşa. Despre asta vorbeam, a spus.

Adică?

— Mă vrei, nu? m-a întrebat, iar eu am dat din cap. Spune cu voce tare! Spune, să te aud!

Tocmai îmi citase din *Amurg*? Ce importanţă avea?

— Teh vheauh, am reuşit să-ngaim.

Nu e chiar la fel de incitant când ai în gură policarul altcuiva. Nu-i grav. Se întâmpla pe bune.

M-a împins într-o boxă şi m-a lipit cu spatele de un balot de fân. Tot cu degetul lui în gură. Mmm, da.

Pe când ricoşam din balotul de fân, Hank mi-a ocupat întregul câmp vizual, şi era bine. Şi-a scos degetul din gura mea, iar mâna i s-a lăsat în jos spre mijlocul meu, ca să se încolăcească împrejurul taliei. Apoi mi-a ridicat partea de jos a corpului, potrivind-o împrejurul său, picioarele mele ajungând în sfârşit unde le era locul. Aaaah. Nu-i puţin lucru să fii încolăcită împrejurul bărbatului ispititor pe care-l simţi tocmai pe potriva ta!

Ochii săi au privit într-ai mei, sfredelindu-mi sufletul şi citindu-mi cele mai intime gânduri, cele mai ascunse şi cele mai tainice dorinţe. Părea că-mi cartografiază întreaga faţă, că-mi memorează fiecare trăsătură, pentru a şi-o întipări în memorie pentru tot restul vieţii.

— Arăţi fix ca tipa aia din filmul cu dansurile. Aia dată cu ceva căcat negru pe la ochi.

— Vrei să spui *Lebăda neagră*?

— Da, aia. Natasha Portland. Ţi-a mai spus cineva?

Sunt sigură că nu-mi mai spusese nimeni niciodată că semăn cu Natasha Portland.

Dar nu mai voiam să vorbesc. Şi nu mai voiam să vorbească nici el. M-am folosit de picioare să mă împing în el, frecându-mi *floarea tainică de bărbăţia lui*, simţindu-l pe bărbatul acesta frumos. A priceput aluzia; pe faţă i-a apărut o expresie vioaie, simţindu-mă doritoare şi flămândă de tandreţe, aţâţată de mâinile lui de bărbat uriaş.

Mâna sa stângă s-a ridicat spre obrazul meu, dându-mi părul la o parte. Îngropându-şi mâna în părul meu, m-a apucat ferm de ceafă, potrivindu-mă ca să-mi livreze Primul Sărut.

S-a aplecat spre mine. Mireasma de sudoare şi soare şi de... fân îmi umplea nările.

Aș fi zis că pântecul meu va zumzăi nerăbdător – „te rog, grăbește-te și dă-mi-o până-mi pierd mințile". Dar cred că atunci când se întâmplă ceva atât de covârșitor, corpul devine puțin nesimțitor, pregătindu-se, poate, să redirecționeze energia spre părțile intime.

Da, probabil de-aia nu simt absolut nimic...

Și-a lins buzele.

Hai că-ncepe!

Mi le-am lins și eu pe-ale mele.

Doamnelor și domnilor, povestea de dragoste a secolului!

Apoi m-a sărutat.

Reformulez.

Cowboyul mi-a molfăit toată fața. Futu-i!

A deschis o gură mare cât să mă înghită cu totul. Limba lui a plescăit băloasă. Buzele îi erau ude și spongioase. Răsuflarea... o halenă de bere stătută și oribilitate.

Ochii mei? Laaaaarg deschiși! La fel ca picioarele, care au început să se închidă rapid.

Împingându-mă în pieptul lui, așa de lunecos de sudoare încât nu-mi puteam propti palmele bine, am reușit în cele din urmă să-i dezlipesc gura de pe gâtul meu, pe care începuse să-l sugă.

Ochii săi ardeau de dorință, iar acum și de nedumerire.

— Unde pleci, iubi? a întrebat, lingându-mi obrazul ca o blestemată de pisică – *m-am cutremurat.*

— Las-o moale, cowboyule, i-am spus coborând de pe balotul de fân și trăgându-mi tricoul peste fese.

— Ce pana mea, fată?

— E o idee proastă. Foarte, foarte, foarte *proastă.*

Am oftat, simțind că tot ce investisem în fantezia asta mi se prăbușea în cap. Cât de tâmpită am putut fi, futu-i!

— Băga-mi-aș! am înjurat.

— Asta era ideea, mi-a răspuns.

L-am privit dispreţuitoare. Înălţându-mă cât de mult puteam cu cei 158 de centimetri ai mei, l-am întrebat:

— De ce acum? M-am dat la tine atâtea săptămâni!

Rahat! Ce nu făcusem pentru a-i atrage atenţia cretinului!

Şi-a coborât mâinile pe piept, apoi şi-a aranjat scula în pantaloni.

— Ţâţele tale arată demenţial în tricoul ăsta. Aşa că mi-am zis, eh... de ce nu?

Şi asta a fost.

Hank nu era nici pirat, nici vreun prinţ renegat, nici măcar un cowboy. Nu era nici eroul pozitiv, nici cel negativ.

Nu mai era nici un strat de decojit. Nu era decât un tip extraordinar de arătos, care avea să fie întotdeauna atrăgător, chiar şi când ar fi făcut un pic de burtă, iar părul lui superb s-ar mai fi rărit. Şi nu era absolut nimic greşit să fii un tip tâmp şi cu vino-ncoa'. Doar că n-avea să vadă niciodată cât de fantastici erau cu adevărat sânii mei.

Să se mulţumească cu gagicile lui înalte, proaste şi blonde! Brunetele minione şi tatuate nu erau de nasul lui.

L-am lăsat singur şi năucit în şopron şi m-am îndreptat înapoi spre casă. Nori întunecaţi acoperiseră cerul, iar dispoziţia mea reflecta vremea de-afară. În timp ce traversam curtea, vântul mi-a ridicat tricoul peste mijloc, dar nici măcar nu mi-a păsat. Am reuşit să ajung pe veranda din spate tocmai când au început să cadă primele picături de ploaie.

Am urcat treptele, simţind că mi-era tot mai greu să păşesc. E cu putinţă să ţi se-ntristeze picioarele? Mi le simţeam nesigure şi încete, trudite şi ostenite. Am lăsat uşa să se trântească în urma mea şi m-am dus în bucătărie să-mi curăţ balele de pe faţă. Şi de pe gât. Cum se face c-am jucat mâna asta aşa de greşit?

Am auzit prima rafală de stropi de ploaie lovind acoperişul, iar când am intrat în camera de zi, ferestrele erau deja acoperite de o perdea de apă. Am apăsat întrerupătorul, dar becul a bâzâit şi s-a ars.

Mi-am ațintit atenția asupra șemineului, la minunata căldură emanată de vâlvătaia focului. Degetele picioarelor mi se întindeau spre flăcări. Măcar ele erau, deocamdată, vesele, însă tot restul corpului meu era trist.

Fusese atât de pornit să vadă întâmplându-se acuplarea aceea frenetică, în armonie perfectă cu peisajul, încât acum ploaia, umezeala și răcoarea îmi păreau parte din mine. Uitându-mă spre stânga, am văzut gramofonul pe care-l coborâsem din mansardă. M-am uitat spre dreapta și-am văzut că mă aștepta Mathis. De ce să n-o accept pe nătânga din lăuntrul meu: să pun muzică veche, să-mi torn un pahar de scotch și să-mi permit să mă prăbușesc până la fund. Dar numai un singur pahar – nu era cazul să repet seara dinainte.

Rahat, dacă voiam să mă prăbușesc până la fund, puteam să mă gândesc bine la seara dinainte. Dar eram pregătită pentru așa ceva?

M-am uitat printre discuri, alegând vreo câteva. Splendida poveste de dragoste care se înfiripase de luni întregi în imaginația mea nu era decât o fantezie. Și eram la cinci mii de kilometri de familia mea, familia mea care mă iubea și se îngrijea de mine indiferent ce-am făcut și ce greșeli aș mai face. Iar eu eram aici, aplecată peste marginea prăpastiei, în ploaie. Singură. Și toată adrenalina acumulată, în așteptarea petrecerii cu cowboyul, se risipise într-o singurătate zdrobitoare. Ce spunea Clark? Că nu e om să nu se simtă uneori singur?

M-am cutremurat. Rahat, nu eram încă pregătită să mă gândesc la Clark.

Am scos discul, l-am pus pe platanul gramofonului și am fixat acul. De cum am auzit primele note de pian, am înțeles că mătușa Maude avusese dreptate: trebuia să ai un Johnny Mathis la îndemână în permanență. M-am dus la bar, mi-am turnat whisky – cam mult – și sifon și m-am așezat în fața focului. Fredonând refrenul familiar al melodiei *Poate că*[1], am strâns paharul de whisky la piept și mi-am rezemat fruntea de polița șemineului, lăsând marmura rece să-mi sărute pielea.

[1] *Chances Are* (în engl.), cântec compus de Robert Allen pe textul lui Al Stillman, a fost inclus în compilația lui Johnny Mathis *Johnny's Greatest Hits*, în 1958. În 1996, Mathis a reînregistrat melodia în duet cu Liza Minnelli. (*N. red.*)

Capitolul șaisprezece

Am inspirat adânc și m-am întors încet. Și când spun încet, vreau să spun foarte încet. Pentru că, în timp ce mă întorceam, s-a mai întâmplat ceva. Ceva intens și magic, și cu totul neașteptat.

Lumina, care până mai adineaori era posomorâtă, deveni deodată fermecătoare. Aerul răcoros nu mai era umed, ci revigorant. Vâlvătaia se desfăcu în flăcări aurii și arămii ce dansau aruncând umbre senzuale pe pereți. Muzica nu mai era tristă, era nemuritoare, căci vorbea rotund și înflăcărat despre dragoste și tandrețe. Iar ploaia era delicată și romantică – fundalul perfect pentru imaginea ce-mi tăiase respirația și pe care o aveam înaintea mea.

Clark – pantaloni de doc maro. Cămașă albă încheiată corect. Sacou de tweed. Cu petece-n coate. Ochelari prăfuiți.

Era frumos.

Eu eram pe jos.

Nu trebuie să fie mereu dificil. Uneori, ca să te îndrăgostești, nu trebuie decât să te uiți împrejur și să vezi ce ai în față.

Suflarea a ieșit sonor din mine în timp ce făceam ochii mari, pricepând ce era, și fusese în tot acest timp, chiar acolo, în fața mea. Inima mi s-a oprit pentru o clipită, apoi s-a grăbit să fie în unison cu restul corpului meu care, deodată, tânjea după bărbatul acesta. Și numai după bărbatul acesta.

În tot acest timp fusesem într-un roman de dragoste, doar că eu citeam cartea care nu trebuia. *Asta* era cartea care-mi trebuia. *Asta* era

povestea mea. Şi *acesta* era bărbatul meu. Dacă-l aveai pe Clark, la ce-ţi mai trebuia Superman?

Iar eu îl voiam pe Clark.

Îl voiam pe acest Clark. Incredibil cât de multe poţi învăţa doar privind împrejur.

— M-a adus ploaia. Am vrut să fiu sigur că vântul ăsta nebun n-a desprins prelata. Am bătut la uşă, dar cred că nu m-ai auzit din cauza muzicii, a spus, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

Şi-n clipa aceea, fix în momentul acela, m-am îndrăgostit sută la sută complet şi total de Clark Barrow.

Ca urmare – fluturii din stomac.

Totuşi, el nu se uita în ochii mei şi eu aveam nevoie să mă vadă. Tremuram din toate încheieturile din cauza nevoii de-ai spune... ceva. Orice.

— Mulţumesc, am spus în sfârşit şi tremurul din glasul meu l-a făcut în sfârşit să ridice privirea. Că te-ngrijeşti de binele meu.

Am rămas aşa, el într-un capăt al camerei, eu în altul, dar tensiunea dintre noi era palpabilă.

M-a învăluit cu privirea, care mi-a cutreierat, uşor încruntată, tot corpul. Apoi a mijit ochii.

— Vivian, ce-mbrăcăminte-i asta? a întrebat, cu vocea aceea scăzută şi gravă.

M-am uitat în jos, la degetele încârligate ale picioarelor în ciorapii trei sferturi şi la tricoul alb.

— Pijamalele, am spus.

I-a scăpat un geamăt.

Mai auzisem geamătul acela. Clark Nocturnul gemea aşa.

Încurajată, mi-am trecut greutatea pe un singur şold. Efectul acestei mişcări asupra lui a fost instantaneu.

— Eşti conştientă că, aşa cum stai acolo, în faţa focului, pot să văd tot ce porţi pe dedesubt?

Ochii i-au scăpărat când s-a uitat într-ai mei.

— Sau mai bine zis, ce nu porți pe dedesubt.

Am roșit, mâna mi s-a ridicat nervoasă spre claviculă, căci mi-am amintit că n-aveam sutien. Mi-am lăsat capul într-o parte și l-am privit pe sub gene.

— Sunt conștientă. *Așa* de conștientă.

A făcut un pas spre mine, ezitant. Așa că am făcut și eu unul, fără să stau pe gânduri. Apoi încă unul, și încă unul.

Ajunsă chiar în fața lui, a trebuit să mă ridic pe vârful degetelor, căci era atât de înalt, ca să-i dau după ureche o șuviță de păr ce-i umbrea fruntea.

— Clark, am spus șoptit, iar el a închis ochii.

Dar mai înainte, pe chip i-a trecut cel mai dulce surâs.

— Vivian, a susurat, aplecându-se să-mi întâmpine atingerea.

Mâinile sale s-au ridicat încet spre fața mea. Cu ochii închiși încă, mâinile sale puternice s-au apropiat de pielea mea și fiecare nerv din corpul meu era pregătit să-i primească atingerea, oriunde s-ar fi produs ea. Mâinile sale erau atât de mari încât, când m-a atins, l-am simțit peste tot. Luându-mi delicat fața în palme, s-a apropiat de mine, iar eu i-am simțit răsuflarea. Și s-a uitat în jos, la mine, cu cei mai adânci și calzi ochi ca ciocolata neagră pe care i-am văzut vreodată, în care se-nvolburau urme de caramel lichid și lucoarea flăcărilor.

Acum mă va duce în brațe până în patul meu de la etaj, mă va întinde peste cuvertură, mă va lua în brațe și va face dragoste cu mine pe un norișor de cântece angelice.

Apoi însă expresia feței lui s-a schimbat. Părea ușor nedumerit; mâna sa a intrat în părul meu, trecând prin șuvițele creț spre ceafa mea, și a revenit ținând între degete... un pai.

S-a uitat curios la el, apoi, deodată, privirea i-a fost atrasă de ceea ce se vedea dincolo de fereastra din spatele meu. Iar eu am auzit duduitul camionetei lui Hank, îndepărtându-se rapid pe alee.

Am văzut cum Clark face socoteala, ajungând la imaginea unei tăvăleli în fân. Iar furia și agonia de pe chipul lui mi-a umplut ochii de lacrimi.

S-a îndepărtat de mine, posomorât și rigid.

— Cât de prost sunt, a bombănit și expresia feței lui m-a zdrobit.

— Nu, Clark, nu-i cum crezi tu. Nimic...

— Las-o baltă, *Viv*! Nu-i nevoie să-mi explici ca la preșcolari, a mârâit.

Auzindu-mi numele, am rămas fără aer, iar mâna mi s-a dus reflex spre buze.

— Nu, am șoptit îngrozită.

— Aici ai dreptate.

S-a întors pe călcâie așa de iute, încât abia dacă l-am văzut plecând. I-am auzit pașii furioși, seci, trecând grăbiți prin casă și ieșind pe ușa din spate.

M-am prăbușit pe prețul vechi. Nu mai simțeam decât pustiul, golul din stomac, pentru că-l rănisem atât de adânc. Nici n-avea importanță că nu se întâmplase nimic cu Hank. Dar Clark credea că se-ntâmplase ceva și mă îngrețoșa faptul că acțiunile mele puteau cauza o durere atât de intensă unui om drag, blând, minunat.

Lacrimile îmi șiroiau pe obrajii pe care adineaori îi ținuse în mâinile lui frumoase.

Mâinile pe care fusesem așa de norocoasă să le simt. Mâinile pe care orice femeie ar fi mândră să le ia în ale sale, să le simtă, să se zvârcolească sub atingerea lor și să-și împletească degetele cu ale lor. Mâinile pe care le doream.

Ce-ar face protagonista unui roman într-o astfel de situație? Ar plânge, și s-ar văieta, și-ar țipa?

Poate. Dar nu strânsă ghem pe dușumea. Ar face-o ținând pasul cu eroul ei, obligându-l s-o audă și să înțeleagă.

S-ar lupta pentru bărbatul ei.

Într-o clipită eram în picioare, trecând ca vântul prin casă, trăgând orbește de ușa din spate și ieșind împleticit în ploaie. Am coborât trei trepte, apoi l-am văzut.

Stătea lângă mașină. Nu urcase în mașină. Doar stătea lângă ea.

În ploaie, sub tunete și trăsnete. În vijelie și-n vânt. Cu noroiul trecându-i peste espadrile. Dar n-a urcat în mașină.

Ținea cheile în pumnul strâns. Cu o mână pe capotă. Iar ploaia cădea potop peste el. Ud leoarcă, furios. *Dar nu urca-n mașină.*

— Clark, am strigat.

Am traversat curtea în fugă. Leoarcă. Furioasă.

— Du-te-napoi în casă, m-a avertizat, ridicând glasul să răzbească peste vuietul ploii.

— Nu, am spus, iar el a ridicat pumnul și-a izbit în capotă. Până n-auzi ce am de spus, nu mă duc.

— Du-te. În casă, a spus iar, făcând un pas spre mine.

Și-a smuls ochelarii de pe nas, vârându-i în buzunarul sacoului. În ochii săi era ceva periculos. Părul i se lipise de obraji, sacoul și cămașa albă musteau de apă. Era absolut splendid.

Am făcut și eu un pas spre el.

— Sileşte-mă!

Vedeam că-i clocotește furia în vine. În același timp, am mai făcut un pas înainte. Amândoi. El a deschis gura, iar mâna mea a țâșnit în sus s-o acopere, înainte să-mi spună iar să mă întorc în casă.

Știam că nu am la dispoziție decât puține secunde până să-mi închidă iar gura și să plece de-a binelea. Așa că am inspirat adânc și-am vorbit din tot sufletul.

— Bibliotecar blestemat, te iubesc, băga-mi-aș!

El a mijit ochii, iar eu am continuat.

— Și nu numai pentru că ești incredibil de drăguț și blând cu mine, sau pentru că ești incredibil de frumos și răpitor, sau pentru că ești incredibil de inteligent și de cult, sau pentru că ești incredibil de sexy și așa de ispititor, futu-i, sau incredibil de nerăbdător și deșteptul pământului, sau incredibil de vânjos și bronzat, sau incredibil de atent și politicos, sau pentru că ai un penis incredibil de considerabil. Asta nu știu sigur, dar sunt gata să pariez, pentru că te-am văzut alergând în pantaloni scurți și, Clark, sfinte Sisoe!

A căscat ochii mari, aşa că am continuat.

— Te iubesc pentru că eşti toate astea la un loc, dar, mai important, pentru că eşti Clark. Adică eşti cel la care visez, după care tânjesc, pe care-l doresc şi-l aştept. Şi, dacă aşa vrei, mă poţi lăsa aici în noaptea asta, dar, Clark, mâine-dimineaţă eu am să fiu la uşa ta cu biscuiţi pentru cafea. Şi-am să fiu acolo în fiecare dimineaţă până când ai să vrei să mă vezi iar. Până când am să fiu iar Vivian a ta, am spus şi încă-mi mai ţineam mâna pe gura lui. Sau poţi să rămâi aici în noaptea asta şi-n toate nopţile, să mă laşi să te iubesc.

M-am apropiat de el.

— Şi, ca să ştii şi tu, mă excită aşa de tare petecele din coate încât mai că-mi ies din piele.

Privirea lui s-a întunecat iar. Părea mai profundă, dar tot periculoasă. Şi nu mai era rece.

Apoi am simţit că buzele sale, calde şi moi, se desfac sub palma mea şi-mi sărută pielea.

Apoi i-am simţit mâna luând-o pe a mea şi petrecându-mi braţul peste gâtul său, în timp ce cu mâna cealaltă mă cuprindea strâns de talie, lipindu-mă de el.

Apoi mi-a spus:

— Nici nu m-aş mulţumi cu mai puţin decât toate nopţile.

M-a strivit de pieptul lui cât timp a alergat cu mine-n braţe prin curte, apoi în sus pe trepte, până în casă. Apoi m-am pomenit ţintuită de perete de un bibliotecar foarte ud, şi întărâtat, şi erect.

M-a înghesuit, cuprinzându-mi capul în mâini, iar eu mi-am cambrat spatele ca să rămân lipită de el. S-a uitat în jos la mine.

— Să-nţeleg din mărturisirea ta de-afară că mă visai? a întrebat, iar părul lui ud mă gâdila, căci îşi trecea vârful nasului pe gâtul meu, oprindu-se în adâncitura de la baza lui.

M-a sărutat acolo lung şi apăsat şi umed, împingând în pielea mea cu nasul. Divinele senzaţii pe care mi le stârnea m-au făcut să gem. El a chicotit.

— Nu-i chiar răspunsul pe care-l aşteptam.

Şi-a frecat iar nasul de gâtul meu, ajungând chiar sub ureche, ciugulind locşorul acela sensibil.

— La aşa ceva visai?

— Da, am îngăimat, sucindu-mă să-i simt gura lipită de mine.

— Şi la aşa ceva? a întrebat, împingându-se în mine, făcându-mă să-l simt cu totul – şi chiar acolo unde-aveam mai mare nevoie de el.

— Da, Doamne, da, am gemut răguşit.

După aceea, bibliotecarul meu m-a sărutat. Buzele acelea dulci s-au unit cu-ale mele, desfăcându-le şi invadându-mi creierii cu buzele şi cu limba lui. Mi le-am desfăcut imediat şi eu, gemând de plăcerea de-a-i simţi gura lipită de-a mea. Ne-am sărutat înnebuniţi, explorând şi ispitind, zvârcolindu-ne şi gemând. El îmi linse expert buzele, delicate şi aşa de perfect de potrivite.

Privindu-mă iar în ochi, şi-a ridicat un colţ al gurii.

— Mmm, Vivian.

La auzul numelui meu am suspinat şi-am ridicat din umeri de plăcere. Ceea ce a făcut să mi se strângă tricoul ud peste piept. Se vedea tot prin el, iar eu i-am rânjit ruşinată lui Clark, cu o expresie de „ei-şi-ce-ai-de-gând-să-faci-pe-chestia-asta". A rânjit şi el, iar rânjetul său era nespus de sexy.

— Asta-i cea mai caraghioasă ţinută pe care am văzut-o vreodată, Vivian, a spus pe cel mai corect ton pe care l-am auzit în seara aceea.

M-am uitat încotro se uita şi el. Ciorapii, plini de noroi, îmi căzuseră, uzi, pe glezne. Tricoul leoarcă se întinsese până dincolo de ridicol, dezgolindu-mi un umăr.

— Scoate-l! a poruncit, iar schimbarea bruscă de ton m-a făcut să-mi trag capul înapoi.

Ochii săi s-au înfipt sfredelitori într-ai mei. Am ridicat o sprânceană. El şi-a lăsat capul într-o parte.

— Acum.

Oh, da. Sosise Clark nocturnul.

Tremurând de poftă, mi-am tras tricoul peste cap, cu ochii într-ai lui. Când am scăpat de tricou, ochii săi au privit în jos. M-am aplecat să-mi scot ciorapii, apoi m-am ridicat iar, cât de încet am putut. Maxilarul său era încleştat, tare şi încordat, pe faţa sa nu se mai citea decât dorinţă.

— Şi tu, i-am spus dojenitor, cu mâinile în şolduri, împingându-mi fără ruşine sânii către el.

Fără să-şi ia ochii dintr-ai mei, bibliotecarul meu a început să se dezbrace. Sacoul, jos. Espadrilele, aruncate. Nu mai puteam aştepta până să-şi scoată cămaşa, aşa că i-am descheiat eu însămi nasturii. Apoi i-am scos-o din pantalonii de doc, aplecându-mă înainte să i-o scot şi de la spate. Şi aşa, sânii mei dezgoliţi s-au atins în treacăt de pieptul lui, piele pe piele, şi-am gemut amândoi. Cu mişcări tremurate şi frenetice, i-am scos cămaşa şi am aruncat-o cât colo, tocmai când degetele lui lungi desfăceau catarama curelei şi trăgeau în jos fermoarul pantalonilor. Iar când au căzut, ce surpriză superbă am putut avea!

Căci Clark nu purta nimic pe sub pantalonii de doc. Şi bănuiala mea s-a adeverit. Era considerabilă.

— Maică, măiculiţă, Clark!

Am icnit holbându-mă la lucrarea de artă expusă înaintea ochilor mei. El a chicotit, dar nu m-a împiedicat să mă holbez. Şi exact asta am făcut.

Lung şi suplu, corpul său era chiar mai uluitor decât mi-l aminteam din ziua în care-l văzusem pe Clark alergând – abia acum îl vedeam în toată splendoarea. Umeri largi, piept musculos, un puf de păr brun subţiindu-se într-o cărăruie ce cobora spre oraşul considerabil. Eram gata să cad în genunchi şi să-l vizitez pe loc, dar Clark avea alte cele în minte.

— Dacă nu-ţi scoţi chiloţaşii ăia imediat, a spus, ţi-i scot eu.

— Dar chiar te rog, l-am tachinat şi imediat m-am pomenit trasă spre el şi alunecând pe duşumeaua udă, izbindu-mă de Clark.

M-a răsucit ca pe-un dop şi mi-a tras chiloţeii în jos, lăsându-mă goală şi ameţită.

— Doamne, eşti perfectă! a murmurat, începând un dans al sărutu-rilor în jos, pe spinarea mea, întocmai ca-n visul meu.

Amantul viselor mele, cavalerul întunecat, căpătase viaţă şi mă iubea cu gura sa şi cu vorbele sale, iar eu îmi arcuiam spatele spre el.

— Ia uită-te... uită-te la toată splendoarea asta, a susurat peste pielea mea, sărutându-mi umed tatuajul de pe ceafă – stejarul ale cărui rădăcini mi se întindeau până pe umeri.

Şi cercurile intersectate de pe noadă. Şi litera grecească pi de pe fesa stângă – a gemut când m-a sărutat acolo, cu gura deschisă şi udă, ciupin-du-mă şi cu dinţii. Apoi mâinile sale au alunecat până sub coastele mele şi chiar mai sus.

— Vivian, mi-a suflat în ureche, iar eu m-am răsucit în îmbrăţişarea lui.

În visele mele nu vedeam chipul amantului meu, dar acum trebuia să-l văd. Nu voiam să pierd absolut nimic. Mâinile sale, atât de fine, mi-au acoperit sânii fără rest. Le-au cuprins greutatea în căuşul palmelor, iar eu am suspinat. S-a aplecat, fascinat, limba lui curgând de pe claviculă în jos, până între sâni, unde-şi rezemă fruntea. Mi-am înfipt mâinile în părul lui, ţinându-l aproape, iar el îmi respira parfumul pielii. Scufundat între sâni, mi-i săruta iute, când pe unul, când pe altul, iar părul său îmi gâdila pielea sensibilă. Mă încleştă iar, flămând, cu mâinile sale, iar eu mi-am simţit sânii întărindu-se, lucru care nu i-a scăpat lui Clark. Râzând satis-făcut de sine, îmi cercetă areola dimprejurul sfârcului erect şi dornic de atingerea gurii sale.

— Uluitor, a murmurat, iar apoi buzele i s-au închis peste vârful sfârcului.

Spatele mi s-a cambrat – senzaţia gurii sale ude şi a limbii musculoase, ispitindu-mă şi aţâţându-mă. Adânc înăuntrul meu s-a stârnit ceva, o dorinţă atât de puternică, încât mai că mi-am dat drumul pe loc, stârnită de senzaţia pe care mi-o dădea gura sa lipită de sânul meu. Plesnind sfârcul cu limba, mi l-a ciupit uşurel cu dinţii, iar eu am şuierat de poftă.

Mi-a supt carnea adânc în gura sa, cu braţele încolăcite strâns împrejurul meu, fără să-mi permită să scap atenţiilor sale. Corpul meu tindea spre el, dornic să-l aibă cât mai aproape, dornic de orice fel de frecare aş fi putut afla. Clark avea acelaşi lucru în minte, căci se îndreptă, mă ridică cu un braţ petrecut peste fese şi cu celălalt împrejurul taliei, făcându-mă să tremur încântată de felul cum alunecau corpurile noastre unul pe altul. I-am atacat frenetic gura cu a mea, dorindu-l în mine, în orice fel aş fi putut.

Datorită forţei sale, am trecut rapid prin casă, dincolo de camera de zi, în sus pe scări, apoi am făcut o pauză pe coridorul de la etaj – unde m-a pus pe cea mai lată porţiune a balustradei, desfăcându-mi picioarele cu şoldurile sale şi privindu-mă cu o sticlire răutăcioasă în ochi. Apoi a îngenuncheat înaintea mea.

— E ceva ce mor să-ţi fac chiar aici încă de când te-ai sfădit prima oară cu mine.

M-a sărutat pe interiorul coapsei, apoi pe cealaltă, lingându-mă şi împungându-mă cu limba, ţinându-mi picioarele desfăcute cu umerii săi, în timp ce privelişte mea, desfăcută şi gata să-l primească, îl făcea să geamă.

— Oh, Doamne, cât eşti de frumoasă! a spus înfiorat.

Dorinţa m-a cutremurat, căci numai privirea sa îmi stârnea nişte pofte tare obraznice când şi-a ridicat ochii spre faţa mea.

— Ştii unde suntem, Vivian? m-a întrebat, ochii săi fiind aproape negri de dorinţă.

Îmi îngropasem mâna în părul lui, în căutarea unui punct de sprijin, căci n-aveam pe ce-mi rezema picioarele.

— Pe balustră? am bâiguit, iar rânjetul lui mi-a fost suficient ca să mă îndrăgostesc de el încă o dată.

— Pe balustradă, m-a corectat, trăgându-mă şi mai aproape de el, ţinându-mă strâns de şolduri. Am să te fut pe balustrada asta, am să te fut până-n măduva oaselor.

Mi-a respirat miresmele, întărâtându-mă cu nasul. Sfinte Sisoe, dar știu că bibliotecarul meu avea gura spurcată!

— Însă mai întâi... am să mă delectez trăindu-mi propriul vis.

Un deget i-a alunecat de pe șoldul meu, dând ocol tot mai aproape, zgândărindu-mă, înnebunindu-mă.

— Vezi tu, Vivian, când te sunam noaptea târziu... era pentru că voiam să-ți vorbesc, să te cunosc, să aflu mai multe despre tine. Despre ce-ți place, despre ce te înnebunește, a continuat, dezmierdându-mi delicat clitorisul cu buricul degetului.

Am țipat, lovind cu palma în balustradă, încrezătoare că Clark mă va ține acolo unde-avea nevoie de mine.

— Dar știi la ce visam de fapt în tot timpul acela? a spus ridicând ochii plini de dorință dintre coapsele mele. Să-ți simt gustul. Cu toată limba.

Am murit. Am plâns. Apoi am murit iar când și-a îngropat fața între cracii mei și mi-a tras-o cu limba. Mi-a pus picioarele pe umerii săi, sălbatic, înnebunitor și atât de intens. Cu o mână mă ținea deschisă pentru gura sa, iar cealaltă îi era încleștată pe fund, ținându-mă lipită de fața lui, nemișcată. În timp ce eu eram lăsată peste mult iubita lui balustradă. Iar când mi-am dat drumul în gura lui, genunchii mi s-au încleștat peste urechile lui, cu mâinile înfipte în părul său castaniu și mătăsos, strigându-l pe nume, iar el mă ațintea cu o privire în care licărea o sticlire vicioasă.

Dar nu mi-era de-ajuns.

— Te rog, Clark, te rog, l-am implorat, căci corpul meu fleșcăit încă mai avea mare nevoie de el – îl voiam în mine.

— Prezervativ? m-a întrebat gâtuit.

— Pilule. Suntem în regulă. Ești testat?

— Curat.

— Și eu.

L-am privit uluită, de-acolo, de unde mă aflam. Nimic n-avea să stea între noi – absolut nimic. M-a sărutat, intens și lent și cercetător –

şi-avea gustul meu peste tot. I-am lins buzele, m-am încleştat de gâtul lui, dorindu-l atât de aproape.

S-a ridicat, mi-a pus picioarele pe după mijlocul său şi s-a înfipt în mine dintr-o singură mişcare plină de forţă. M-a înfiorat geamătul lui, când mi-a pătruns în corp, un geamăt lung, adânc, mârâit pe care l-am simţit vibrând în tot trupul. Ţinându-l strâns, i-am cercetat faţa în timp ce se îngropa în mine. Până atunci nu exprima decât poftă şi fiori vicioşi. Acum însă, când faţa lui era la doar câţiva centimetri de-a mea, iar ochii lui mă vedeau într-adevăr, pe *mine*, era fermecător.

Eram zguduită profund de o intensitate a simţirii pe care n-o mai cunoscusem până atunci. Eram îndrăgostită de omul care era în mine, lucru pe care nu-l mai simţisem înainte, iar pe faţă îmi curgeau, pentru a doua oară în seara aceea, lacrimi. Copleşită, m-am cutremurat simţind că umple tot ce era gol în mine.

— Vivian, eşti divină, mi-a şoptit, sărutându-mi lacrimile şi odihnindu-şi fruntea de mine. Pur şi simplu, divină.

Ce vorbe desuete! Aşa o fi, dar mă pricopsisem cu un tip de modă veche. Şi cât de spledid era!

Iar tipul meu de modă veche a început să se mişte, împungându-mă tot mai adânc – greutatea corpurilor noastre făcea să geamă lemnăria veche a balustradei. Delicioasa fricţiune stârnea scântei între noi, tot mai scăpată de sub control cu cât ritmul se înteţea, iar eu îmi mişcam şoldurile în cadenţă cu el.

— Ah, Clark, cât e de bine – cât de bine!

Şi gura cu care gâfâia, şi cum mormăia ori de câte ori se împlânta în mine – mă uluia frumuseţea omului acesta ca şi evoluţia unirii noastre. Era splendid! Îşi unduia şi rotea şoldurile, ajungând de fiecare dată exact în punctul unde trebuia să mă atingă, aşa că-n scurt timp eram gata de încă o lansare spre Lună.

— Doamne, Vivian, simt în mine că-ţi vine, a murmurat şi, de-ndată ce-a spus asta, m-a terminat.

După încă vreo câteva mișcări, a terminat și el. Îl îmbrățișasem strâns și-i simțeam gemetele pe gât, și-i simțeam răsuflarea aspră.

Apoi, după ce și-a ridicat obrazul, privindu-mă-n ochi, m-a sărutat tandru. Frecându-mi vârful nasului, a spus:

— Te-am iubit aproape din prima clipă în care te-am văzut pe verandă, amenințând s-o distrugi. Te-am iubit încă de când m-ai ispitit ridicând piciorul gol pe balustradă. Te-am iubit din clipa-n care ai început să te cerți cu mine din cauza chestiei ăsteia pe care stai acum și te-am iubit chiar și când m-ai pocnit în nas – mai ales pentru că ți-ai scos tricoul ca să-mi oprești sângerarea. Ceea ce, trebuie să admit, e dovadă de gândire spontană.

Precizarea lui m-a făcut să chicotesc. Eram îndrăgostită și de Clark diurnul.

— Te iubesc! a șoptit, sărutându-mă ușor.

— Vivian, am șoptit și eu. Spune-mi și numele.

— Te iubesc, Vivian, a spus zâmbind.

I-am zâmbit și eu.

— Și eu te iubesc, Clark! Pot să te-ntreb ceva?

— Poți să mă întrebi orice, a spus, culcușindu-și fața în gâtul meu.

— Spune-mi, m-ai lins pe picior când ai intrat sub verandă?

A înghețat, apoi a izbucnit în râs.

— Poți fi absolut sigură că ți-am lins piciorul când am intrat sub verandă.

— Am știut eu! am răcnit, ridicându-mi obrazul să-l pot săruta din nou.

Și-atunci, în sfârșit, balustrada a cedat sub greutatea noastră și-am căzut pe podeaua palierului, încurcați unul în membrele celuilalt. Râdeam de mi se zguduia tot trupul. Ceea ce l-a făcut pe Clark să se concentreze la o anumită parte a corpului meu în timp ce-ntreba:

— Ce naiba-i așa de amuzant?

— Ți-am spus eu c-am să schimb balustrele.

A râs și el.

L-am împins pe podea, încântată, mi-am desfăcut picioarele de-o parte și alta a șoldurilor lui și m-am lăsat în considerabila lui, încă tare. I-am luat mâinile și i le-am pus pe sânii mei, poruncindu-i:

— Clark, ține-te bine de ele, apoi am început cavalcada.

— Femeie imposibilă, a spus el, dar s-a ținut de ele.

Și încă vârtos.

M-am trezit tresărind, întinzându-mă automat spre locul unde trebuia să fie Clark, dar patul era gol. Îmbrăcând cămașa lui albă, așa cum face orice eroină de nădejde în dimineața de după, am coborât desculță la parter. Nasul meu sesiză imediat locul unde se află, căci aroma cafelei mă călăuzea ca un far. Am tras cu ochiul din pragul ușii și l-am văzut punând felii de pâine cu ou în tigaie, fluierând o melodie ce aducea cu *Poate că*.

Și poate că nimeni, niciodată, n-a arătat mai ispititor decât bibliotecarul meu în dimineața aceea senină și luminoasă. Desculț, cu pantalonii descheiați și zâmbitor. Iar zâmbetul i s-a lărgit de-ndată ce m-a văzut.

— Mișcă-ți fundu' ăla delicios încoace! a spus, făcându-mi semn cu paleta.

Oh, da.

Din trei pași am fost lângă el. M-a îmbrățișat imediat și m-a potopit, ca-n filmele vechi, cu săruturi pe gât și pe claviculă, făcându-mă să chicotesc și să țip încântată.

— Ți-e foame? a întrebat.

— Sunt lihnită, am recunoscut, iar el m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Micul-dejun e gata-n cinci minute, cafeaua e deja pe masă, a spus poruncitor.

Am luat două căni, urmărindu-l pe Clark cum întoarce feliile de pâine – fluiera voios în timp ce scutura tigaia în care sfârâia pâinea încinsă.

Chiar că se pricepea să-ncingă chestii, iar priveliștea fundului său superb m-a captivat în așa hal, încât am turnat cafea până peste marginile

cănii. Oftând de durerea provocată de lichidul fierbinte, am pus cana pe masă și m-am repezit să iau niște prosoape de hârtie. Dar nu mai aveam.

Adică *noi* nu mai aveam.

Înăbușindu-mi rânjetul iscat de gândul acesta, mi-am pus espadrilele și m-am îndreptat spre ușă.

— Mă duc după prosoapele de bucătărie. Le-am pus pe bancheta din spate și-am uitat să le aduc în casă ieri, i-am spus ieșind în curtea însorită.

Nu s-ar fi zis că fusese furtună în noaptea trecută, nu se vedea nici o urmă. Și totuși, purtam pe mine urmele furtunosului Clark, căci simțeam iritația provocată de barba lui pe gât. Și-ntre sâni. Și-ntre coapse. Înfiorată de amintirea asta, am pornit pe alee spre Bel Air.

Clark a împins ușa din spate.

— Nu-i nevoie s-aduci tu prosoapele, Vivian. Le-aduc eu.

A venit la mine, mi-a luat cheile din mână și-a deschis portbagajul.

— Hei, Viv, te pot ajuta cu... oho!

Asta am auzit din cealaltă parte a curții când Hank a ieșit în ușa șopronului. S-a uitat la mine, apoi la Clark. Apoi din nou la mine.

Clark a scos calm pachetul de prosoape de hârtie, apoi a închis portbagajul.

— 'Neața, Hank! a spus, trăgându-mă lângă el și pipăindu-mi fundul pe din jos de cămașă. Mă ocup eu.

Asta a spus-o în timp ce mergeam înapoi spre casă. Mi-a ținut ușa deschisă, rânjind larg.

Hank încremenise confuz în ușa șopronului.

Câteva clipe mai târziu, râdeam în timp ce-l încălecam pe Clark pe dușumeaua bucătăriei. De ce-ai călări un cowboy, când poți călări un bibliotecar?

Iar pâinea cu ou a fost grozavă... o oră mai târziu. Și după ce-am reîncălzit-o.

Epilog

Şase luni mai târziu

Soarele strălucea intens şi limpede prin ferestrele nou montate. Aerul cald îmi trecea printre degetele de la picioare. Eram în mijlocul mansardei cu pensula în mână, privind pânza din faţa mea. Îmi rodeam unghia degetului mare, întrebându-mă cum să continui.

— Vivian? am auzit de jos şi corpul meu a ştiut imediat încotro s-o apuce. Eşti sus, dulceaţă?

Aşa mi-a spus, „dulceaţă". Am strigat zâmbind, ştiind că stă la baza scărilor.

— Vino sus.

Mereu aşteaptă până-i spun eu să urce. Nu-i place să mă deranjeze când lucrez.

Am făcut din mansardă un atelier plin de culoare şi lumină. Am instalat şi încălzire, şi aer condiţionat să pot lucra tot anul, ba mi-am cumpărat şi grămezi întregi de materiale. Am păstrat câteva dintre manechinele îmbrăcate – culorile veşmintelor lor au devenit o inspiraţie pentru mine şi m-au ajutat să mă întorc în lumea artei.

Cu câteva luni în urmă, ne-au vizitat Caroline şi Simon, iar când i-am arătat ei ce am lucrat, am dat-o pe spate. A cumpărat pe loc două lucrări pentru clienţii ei şi mi-a cerut să o ţin la curent cu evoluţia noilor lucrări. Din câte se părea, aveam o nouă ocupaţie.

Picturile măruşii Maude le-am împachetat frumos şi le-am trimis dlui Montgomery, care a fost copleşit, dar şi foarte recunoscător. Aceea este povestea lor şi mă bucur că picturile ei şi-au găsit un nou cămin.

Deasupra capului, în casa mea, am un acoperiş nou, iar un nivel mai jos, scările sunt restaurate şi balustrada nouă. În toată casa, lemnăria străluceşte din nou, parchetul e ceruit, iar veranda nu mai are nicio spărtură.

Cât despre cavalerul fără picioare, dintr-un colţ al dormitorului nostru el scrutează mândru oceanul, în căutarea piraţilor.

Clark s-a mutat în casă aproape imediat. Să fi fost prea devreme? Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Îl iubeam aşa de mult şi de total încât îl voiam lângă mine tot timpul. I-am propus, a fost de acord şi, uite-aşa, trăiam împreună. Şi-am pus stăpânire pe dormitorul mare. Părea potrivit şi, în plus, să fiu cinstită, ne trebuia mai mult spaţiu. Clark are mai multe sacouri de tweed decât îmi închipuiam. După cum s-a dovedit, dulapul mare din lemn de cedru e chiar util.

Am auzit un nechezat uşor de-afară şi m-am apropiat de fereastră să mă uit spre şopron. Nina, o studentă la medicină veterinară, a preluat sarcina de a se îngriji de animale, iar acum antrena caii pe pajişte. Hank a plecat demult. L-am mai văzut din când în când prin oraş, de obicei cu vreo blondă ţâţoasă. Când dădeam de el, Clark mă ţinea întotdeauna puţin mai aproape de el şi mâinile lui erau puţin mai pipăitoare. Îmi plăcea asta. O fi greşit, în vremurile de azi, să vrei să fii posedată de un bărbat? Nu-mi pasă, mie-mi place. Şi fundul meu era sută la sută posesia lui.

Am auzit paşii bibliotecarului traversând podeaua largă a mansardei; mi-a luat sânii în căuşul palmelor şi m-a sărutat pe gât.

— Nu te deranjez, aşa-i? mi-a şoptit, ciugulindu-mi cu buzele pielea de pe umeri. Instantaneu, mi s-a făcut pielea de găină, mi-am rezemat spatele de el, în timp ce mâinile sale mi-au coborât pe pântec. Era obsedat de mica protuberanţă de-acolo, deşi nu mai era deloc mică.

Oh, da. De-ar fi fost după el, Clark ar fi umplut casa de copii. Şi, nu-i vorbă, se străduia pentru asta. Chiar des. Cât despre mine, dereglările

hormonale mă făceau să tânjesc şi mai mult după atingerile sale decât înainte să se întâmple surpriza asta minunată.

În ziua în care a aflat că urma să fie tată, Clark a scos un inel din sertarul de sus al comodei, a căzut în genunchi şi m-a cerut de soţie. Apoi a leşinat de emoţie. Câteva clipe mai târziu, când şi-a revenit, cu capul în poala mea, mi-a spus că se crede cel mai norocos om de pe Pământ.

Atâta că el este al doilea cel mai norocos om...

Mi-a spus:

— Vivian – şi cât de perfect sună numele meu când îl rosteşte el!

Numai el poate să-mi spună aşa, şi numai el va putea să-mi spună aşa vreodată.

— Mi-e foame, i-am spus flămânzită brusc. Hai să luăm o pizza şi-apoi să dăm o tură cu maşina.

— Specialitatea măcelarului?

— Oh, da, am răspuns, întorcându-mă în îmbrăţişarea lui să-l iau cu mâinile pe după gât. Dup-aia parcăm undeva pe lângă plajă şi ne giugiulim ca adolescenţii.

— Femeie imposibilă, mi-a susurat în ureche, sărutându-mă apăsat în dosul ei şi făcându-mă să chiăiesc.

— Haide, Clark, hrăneşte-ţi femeia imposibilă, am spus râzând şi-am coborât scările.

După ce-am mâncat pizza, nici măcar n-am mai aşteptat să ajungem pe plajă. Am ridicat capota şi ne-am tras-o pe marginea autostrăzii. Uite-aşa se termină *acest* roman de dragoste. Iar când bibliotecarul s-a înfipt şi mai adânc în mine, şoptindu-mi toate obrăzniciile vicioase care se pot închipui şi pe care are de gând să mi le facă, am ştiut că şi povestea mea se încheie cu „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi"...

Seria-bestseller BOCĂNILĂ include titlurile:

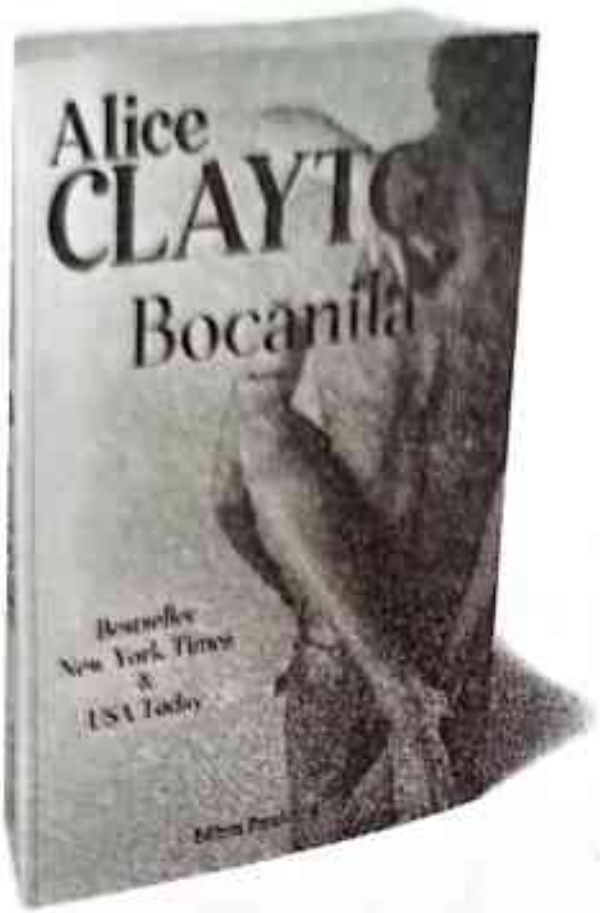

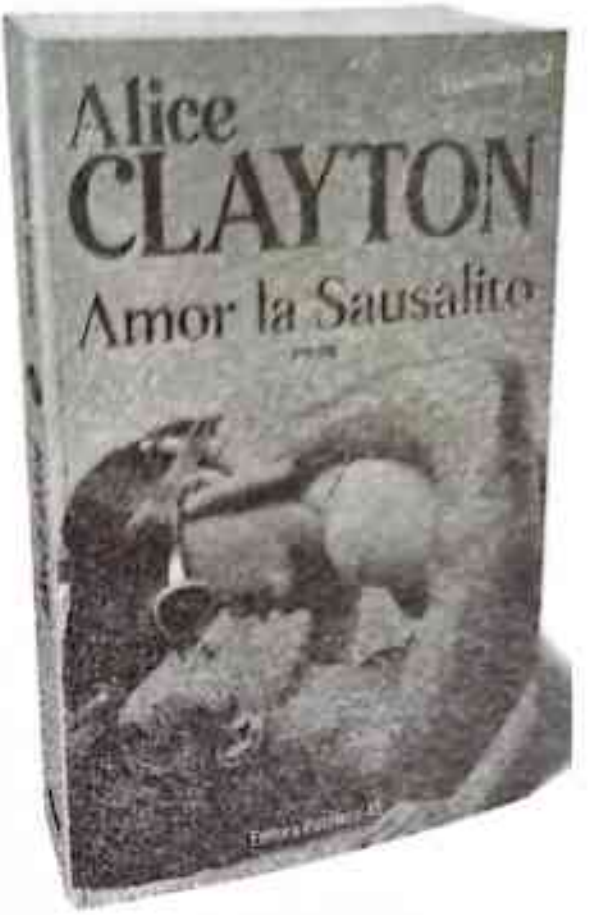

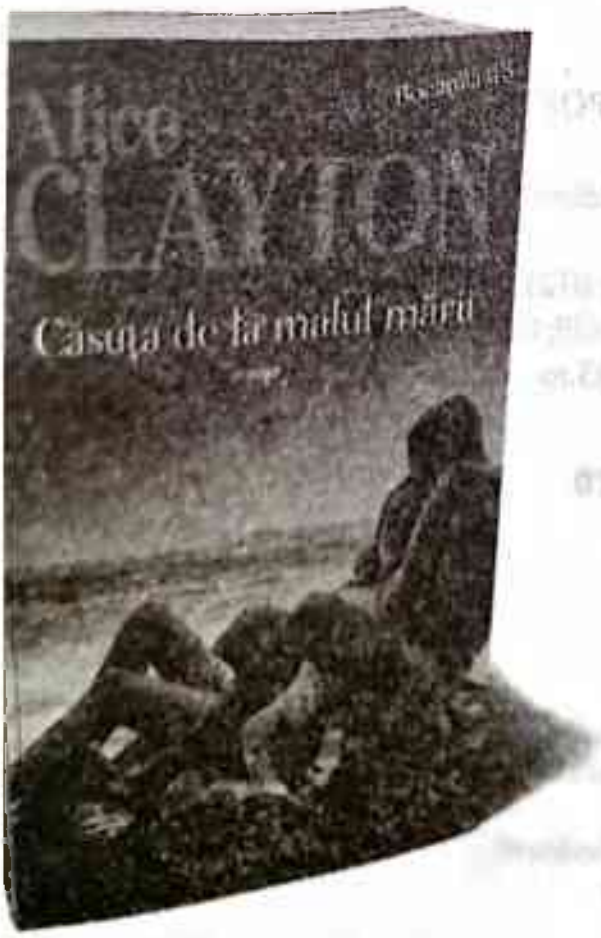

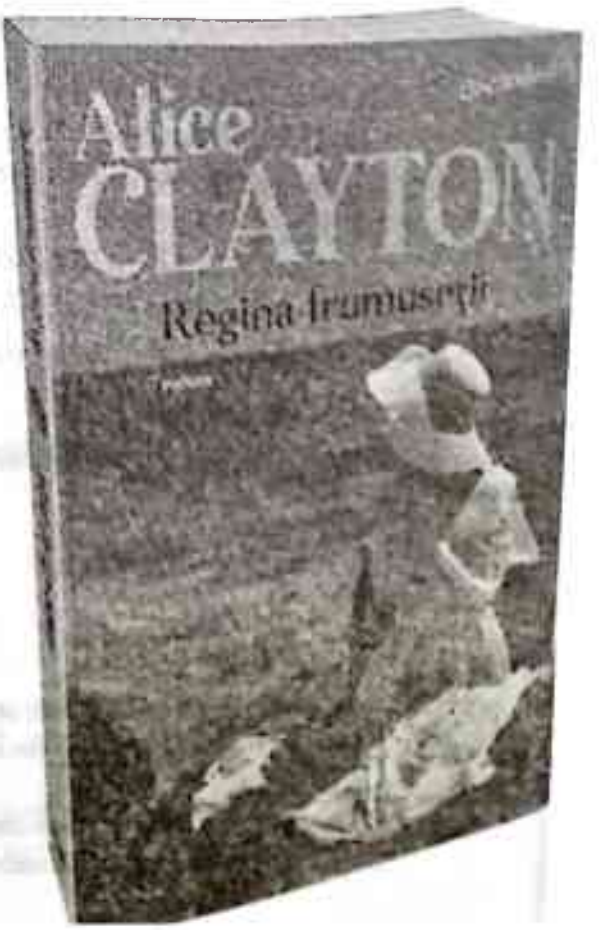

Când primește vestea că mătușa ei din California i-a lăsat moștenire o casă încântătoare pe țărmul Pacificului, Vivian Franklin și-a cam încheiat perioada de rebeliune boemă și rabdă, nu prea stoic, întâlnirile aranjate de mama ei cu contabili, experți financiari și alți tineri de perspectivă. Însă, Viv, cititoare avidă de romane de dragoste, încă mai speră că-și va întâlni cavalerul în armură strălucitoare, sau măcar un cowboy călare pe un armăsar nărăvaș – căci „băieții buni" nu sunt deloc genul ei – care să-i spună cele două cuvinte magice pe care nu i le-a spus nici un bărbat niciodată. Oportunitatea de-a se muta în California i se pare de-aceea o invitație de-a începe o nouă viață sau o nouă aventură, întocmai ca în romanele care-i încing nopțile și imaginația. Și-apoi, casa de la malul oceanului e înconjurată de o fermă de care se ingrijește un cowboy sculptural și ispititor... Numai de nu i-ar sta în cale istoricul și bibliotecarul orășelului Mendocino, care-i încurcă mereu planurile de renovare!

Dacă sunteți în căutarea unui roman de dragoste amuzant, isteț și obraznicuț, acesta este! *Căsuța de la malul mării* continuă seria „Bocănilă", din care, la Editura Paralela 45, au mai apărut *Bocănilă* și *Amor la Sausalito*.

Best Seller romance